PETI ELEMENT

...nije ni filet, niti biftek, ništa nisam želio baciti, ni žilu, ni kost, niti kožu, sve je tu, da probiremo, rastvaramo, tražimo put do najboljeg sebe.

Autor

IZNAD SVEGA ZAKON OTVORA

Putopis se redovito hrani svojim domaćinom do određene granice izdržljivosti, no pritom nitko ne pita što je s putnikom. Svjedočenje prošlosti nije jednostavan posao. Može to biti obična priča o životu dvorca – izvanjska i materijalna, ali što s njom kad čujemo da stećci pričaju u zodijaku, kazuju o životu, ne o smrti, ili pak da zemlja nije kraljeva, nego krunina. Jer prava sv. Krune su iznad kralja, nebesko kraljevstvo nadsvođeno svjetovnom. Niti Nikola Veličanstveni II. (18. st.), podignuvši ugarski Versailles, dvorac Esterhazi, nije bio svjestan te činjenice. S tih pozicija rijetki kreću u njegov obilazak u mjestu Fertöd, pokraj Šoprona u Zapadnoj Mađarskoj, nadomak Nežiderskom jezeru. Nepodilaženje životu dovelo je do toga da kaštelom danas raspolažu *Opera-house*, specijalno konstruirana za Josepha Haydna, zatim *Puppet-theatre* te *Music house*, gdje je veliki skladatelj živio i stvarao 24 godine, potom 700 hektara parka, sa statuama, fontanama, sa 60.000 cvjetova u mjesečnim mijenama, sa šumom za lov, hramom Apolona i Diane, hramom Fortune i Venere.

Izvana to još djeluje, ali uđemo li unutra vidimo sitnog čovjeka ovisnog o svojim otvorima, svih vrsta i razlika, ovisnog o *toilletima* i ložnicama, prileţništvu kakve carice ili kneginje. Svaku se „bužu“ valja darivati, valja s njom ispregovarati blagoslovljen život na razini dvadesetosmero djece i dva Nikolina braka. Preživjelo je tek osmero, što naličje dvorca ne može prikriti, ni nadomjestiti. Ne može suzbiti tu osamljenost, ali nas može naputiti na pustinjaka, taj nikad nije izgubljen. U svojoj izbici, niši, od sv. Pavla Pustinjaka do piliških pavlina, ispunjen duhom praznog prostora, iskontemplirat će tu moć suradnje, u kojoj nema pobjednika, samo Nadređenog koji te tjera da budeš isti, jednak drugome do sebe, ispunjen, potpun, ocjelovljen apostolskim kršćanstvom, Kristom-čovjekom, znanjem koje ne podiže razinu vode, ali razumije uzroke pojave.

A, tek li ironije, zapeti friz-kulom o širinu i visinu vrata vlastitog dvorca? Da bi prošla, do metra visoka nadgradnja, za vratima trometarskim, nije zaostajala ni širina paun-krinolina. Praznovjerje bijaše voda, pa danas već i vodič priča o dvaputnom kupanju na godinu, drugog dana od Uskrsa, i drugog dana po Božiću. Smrdjelo je, veli, pudralo se, kako bi, slojem na sloj, zatamnio pa osvježio miris kože i posteljine. Ni pozlaćene kineske slikarije nisu pomogle. Stotinu krava za jednu *boiserie* na zidu Ugaone sobe. Tisuću krava za deset ploča, Kinezima!?

Gdje je tu pobožnost, posvećenost životu, ni tristo stabala stožasto njegovane tise tu ne pomaže, niti milijun jutara zemlje velmoške. Danas je taj dvorac mrtav, još samo koraci nas jadničaka, i

dalje podložnih otvorima, podsjećaju ga na život krupjea – status kockarnice u kojoj igraš na sve ili ništa, kad je sve pod tobom, ili kad i sam shvaćaš besmisao igre. Kažu, naočita straža je kratila dežurstvo pred vratima kneginje s unutarnje strane; podzemnim tunelima stizali su i rasplodni, mišičaviji seljani. Takve potrebe nemaju zamjene. Tako je od Herakla. Svejedno, međutim, ipak, među najuspjelijim likovnim djelima dvorca portret je Marije Terezije (Martin van Meytens). Tako dolazimo do početka – po biologistici prvo je morala biti „žena". Zašto se sve prometnulo u mužjaštvo, ne znamo pouzdano, ali znademo za jezero poprilično udaljeno od rijeke. Najprije je šupljina morala biti, ništa se ne da skriti na ravnom. Salon Sedam Slobodnih Umjetnosti uključuje gramatiku, retoriku, dijalektiku, aritmetiku, geometriju, astronomiju i glazbu.

Sad smo na obrascu, središtu teorije kaosa, kuglu smo razvili u prostor i vrijeme, Plejade svugdje imaju ženski karakter, mentalitet djevojke ili djevičanstva, orijentaciju instinkta. Sve ukazuje na jezgru Inge Lehmann. U tom slučaju imamo i sfernu ovojnicu, imamo more, Atlant će tek kasnije na svojim leđima ponijeti Zemlju. Na prvi pogled ovakvo simplificiranje života čini se suludim rješenjem Keplerova otkrića Božjeg geometrijskog plana svemira, doživljaja njegova osobnog prosvijetljenja, međutim, postkvantna fizika kaže da treba najmanje još 5000 godina kako bi se čovječanstvo pripremilo na punu istinu, već poznatu stanovitim ovlaštenicima. Mi danas poznamo svega 4% od ukupnosti svemira, a astronomima je interesantno upravo ono što je nevidljivo. Njih zanimaju „crne rupe", dakako, i mene bi, da sam astronom. Ali, one su i pod zemljom, površinom, mi smo naprosto zatočenici arheologije, one koja nam ne vjeruje, jer, kaže Pap Gabor – „Kad baciš kamen na nekoga, nisam te udario ja, nego kamen, baš on." Tu leže značajne rezerve „ugljena" koji je nekoć grijao hladne dvorane ozbiljnog lica Austro-Ugarske monarhije. Temperatura nije dosezala više 15°C. Ni Concert Hall, niti Bedroom of the princess nisu bile zagrijane više od prosječne topline monarhije. I umjetnost je vrijedila više, bila ona iskrad intimnosti keramikom utopljavane ložnice, ili pak oslik rukom Herendijeve porculanske luksurije, možda i prikrad Haydnove *Farewell symphony*, premijerno izvedene!

Ako znanje uopće postoji svemir je taj koji ga odašilje u svim smjerovima, što znači da se projektira okomito – princip „antena", „primalaštvo" (otud valjda „primaljstvo" – dolazak na svijet), spram „predajništva", površnog i površinskog, sholijastičnog i sklonog lakoj manipulaciji. Jer to što „nije", nevidljivo je, istinski je put do duhovnosti – pokatkad stvarnosti, drugi put proročanstva. Mi više ništa ne bismo smjeli isključivati, ni numerologiju, niti astrologiju, jer astronomija je „popis imena zvijezda" (katalog), a astrologija o njima kazuje. *Astro-nomen* protiv *astro-logosa*, a riječ je uvijek bila jača – bijaše na početku. Dajte mi alkemiju! „Ne mora uvijek drugi izgubiti, da bismo zajedno išli dalje", kaže Pap Gabor.

Zato je teza drugačija – geometrijsko je baš grčko „mračno doba" jer u njemu svijetli znanje Mađara: „Zbog rotacije (spirala), mi u izlazu ne vidimo preko Blizanaca, nego preko Bika." Doista, mi ljudi smo u metalima, u kemijskim spojevima, fizika nas prepoznaje kao svoje sile bezgraničja. O ovome esejistički jednako je kao o eseju geometrijski. Naprosto, podložni smo zakonitostima pune slobode osjećanja, intuicije, mašte. Kad je već svugdje hit što je razorio koru možđane kugle, ne bi se moglo kazati da je Troja u Gabeli, ali zašto ne bi mogla biti i u Gabeli? I

u Ljubi? I sad lijepo putuje do svoje jezgre – onog zajedništva jastuka – zelena svjetla semafora, što ga kneginja potpali svomu mužu kako bi označio pridošlicu pravom na ulazak, rastvaranje „dvera“, poput anakronizma tisuća volova datih za godišnje održavanje „dvorca”, ili pak kraha holandske burze zbog cijene jednog tulipana. Ulaganje dvorca u kinesku vazu s pet grličastih otvora za održavanje kulture tulipana mistično je koliko i život od stotinudvadesetšest dvorskih soba. Mi smo naprosto vođeni kroz rat kad se već pod sitnozorom začme boj za naslijeđe, suodnos napadnih spermija i nepripremljenosti maternice. Naravno da je rezultat neželjeno dijete, a kneginja je rađala zaredom 18 godina. Dakako, uz vino, i do dvije litre dnevno, prepričavaju storiju vodiči. Voda je za praznovjerje heretik u krivovjerju. Ali što je pravo krivovjerje? Tko će se zakleti? Bili su to interesni brakovi, kralj priležnik plaćao je u zlatu, ili kineskom porculanu; princezi Sisi je darovana prikladna porculanska zdjela obličja Jakobinske kapice.

I sad prilazimo kraju posjeta. Krug se zatvara. Krenuli smo sa sjevernog ulaza, sad smo na južnim vratima glavnog ulaza. Možemo li naš hod prikazati geometrijski? Naravno, kad u tlocrtu stoji perfektno izvedeni poredak, obrazac uspostave reda u kaos prostor-vremena. Sve se okreće, sve rotira, usto još i na kugli, a mi uvijek uspravni, nikad nagnuti, nikad naglavce. Svaka čast Sokratu – primaljstvo se ne bi trebalo stidjeti svojih „dvorana” iza usnolisnih frizeva što podsjećaju na usta kakva gotička „portala”. Možda povijest nije dobro pročitana, izim onoga tko je zaistinu stvarao svijet mi ne znamo pouzdano je li Noe zapravo biljka, jedino što je nedostajalo u barci, ili jedino što nije valjano pročitano. Pouzdano je samo da na starom panonskom jeziku „Né” znači „žena”, na drugom pak jeziku negacija. Stječe se dojam neravnopravnosti sudjelovanja više nego zlorabljenosti nečinjenja. Jednostavno, poput obveze posluge neodgodivu posjetu svake nove Haydnove opere.

Između prozora Princezine sobe na zidu stoji 200 godina staro zrcalo Murana. Legenda kaže: pogledaš li se u njega, bit ćeš još ljepši!

U Koljnofu, 20. lipnja 2015.

Kao gost Zaklade Etnomemorijalnog i Informacijskog Centra Gradiščanskih Hrvatov (EMC GRAH KUME) i Instituta PanonIQm, autor studije boravio je u Koljnofu u Mađarskoj od 12. do 30. lipnja 2015. U izradi predloška studije na terenu sudjelovao je i dr. Franjo Pajrić. Njegova prisutnost u tom prostoru je povijesna. Tijekom rada u Koljnofu, Šopronu i okolici, posjetili smo gradove Györ i Veszprem, zatim milenijsku Pannonhalmu, okruglu crkvu u mjestu Nádasd, okruglu crkvu u Vedešinu, dvorac Esterházy u Fertödu, i niz drugih značajnih i znakovitih povijesnih lokaliteta.

Uvidnik

Počet ću s jednom misli Mađara, Papa Gabora: „Svaki heroj mora ući u šumu!“ Upravo ona me uvela u postupak kojim sam u decenijskom radu analizirao sustav *povezanosti*, kažu neki, fantastično. Ako je on vrijedio za nomadske narode, mi smo onda narodi na zodijačkom putu inicijacije na kojemu ni mogućnost da *Mliječna staza* sama moderira nije odbačena. Ako je to i moja osobina ona ide sa mnom dalje. U naravi to izgleda ovako: kaos! – i onda se pojavi obrazac koji sve stvari poveže. I dok Lorenzova teorija nije bez učinaka prostorne statike (visinski istaknute kote nositelji su stabiliteta geofunkcije), Isus veli da Kraljevstvo Božje ne dolazi tako da privuče pozornost – dolazi u mudrosti.

Temeljno pravilo u radu povjesničara je pozivanje na izvor ili vrelo, čvrsti dokument, potpisan i ovjeren. Što, međutim, ako je on izmaltretiran falsifikatima, korumpiranošću, ili, ne daj Bože, slabim vidom, slabašnom svijećom, svekolikom neprimiječenošću. Ili, pak, što ako je taj dokument sam čovjek? U prvom slučaju, kazat ćemo, postupak je metodološki ispravan, pa prema tomu i točan, vjerujemo čovjeku, u drugom, tek toliko – čovjek je nestabilan. No, zaboravljamo, u oba slučaja je čovjek! Upravo stoga, u radu Instituta PannonIQm razmatrat ćemo taj odnos, dakle, izučavati spregu čovjeka (spremnik) i prirode. Jer prividi su najčešće pojave koje utječu na ljudsko ponašanje na našem planetu. Dok gledamo sa zemlje prema nebu, mi na kugli svi stojimo uspravni, nitko naopačke, glavom nadolje, pa možemo slutiti definiciju zemlje-ravne ploče. Pogledamo li pak na tu istu zemlju odozgo, s neba, astronautski, tek onda je jasno – svi mi stojimo poput pipaka podmorske mine. Iza našeg horizonta uvijek je pad, nikad uspon, čak i kad se formalno krećemo ka sjeveru, kojeg zapravo na kugli i nema. Sjever je svugdje gdje čovjek stoji uspravno. Zato je bilo nužno formatizirati taj privid, urediti prostor i vrijeme.

Nakon svega možemo kazati, čitavi svijet uređen je geometrijski, posredstvom nebeskih tijela, ponajprije Sunca. Geometrijom je opravdan čak i strah od neznanja, što nije čudno uzme li se u obzir obrazac Plejada (hr. Vlašići) kao temelj bilo kojeg geometrijskog pokreta. S njima sve započinje i sve završava, eklatantno su pokazala sva dosadašnja istraživanja započeta s modelom „trojanske eponimije“, a završena s ovdje započetim slogom „petog elementa“. Difuzija implementiranog sadržaja geometrije Plejada na prostorima prapovijesnih civilizacija ukazuje na deskriptivnu manipulaciju ljudima, na sreću ne i starim toponimima. Uz njihovu pomoć sastavili

smo sliku drevnog svijeta. Dolazimo do zaključka kako čovjek uistinu „sve zna“ i to je znanje lijepo pospremio u mitove predajući uzde u ruke najranijoj pisanoj književnosti. Kad to razumijete onda počinjete vjerovati „brdu“. Zar bi inače Sveti vrh (Holly vrch) bio upravo tamo gdje ga nitko ne očekuje? Ili, izim grada na „Sedam brežuljaka“, zašto jedino u rimskoj mitologiji ne nalazimo traga ozbiljnoj mitološkoj građi Plejada? Ili, zašto smo to iz korpusa ukupne znanosti isključili astrologiju (kao učenje bezbožnih varalica, sv. Augustin ju je osudio još u 4. i 5. st.), baš ono u što vjeruju svi vladari „velike“ povijesti? Ivan Vitez od Sredne nije bio samo kancelar Matijaša Korvina, nego i dvorski astrolog. Nešto ranije, premda Hermanu Dalmatinu u Aristotela sigurno smeta to što se u svojoj interpretaciji ne koristi astrologijom, „astrološki su se utjecaji, zapravo vrlo dobro uklopili u Aristotelov sustav prijenosa utjecaja iz prvog pokretača u zemaljsko područje. Astrološke se korespodencije mogu dobro shvatiti upravo kroz taj utjecaj nebeskog područja na zemaljsko u Aristotelovoj prirodnoj filozofiji. Ali tom spoju treba još dodati objašnjenje mehanizma tih utjecaja smještajući ga u prirodnofilozofski sustav.“ (Žarko Dadić, *Herman Dalmatin*) Stoga je i Herman Dalmatin, unatoč tomu što drži da se Aristotel nije dovoljno bavio „srednjim“ (*medium* – onaj dio svijeta što između najvišega i najnižeg dijela, povezuje oblike i tvar te time ostvaruje drugotno rađanje) dijelom svijeta, ovisio o Aristotelovu uvjerenju u prijenos utjecaja iz nebeskoga u zemaljsko područje. Astrologija, koja ima korijene u načelima prirodne filozofije, a usto se dokazuje pokusom, odnosno motrenjem i iskustvom, je na taj način postavljena u središte tumačenja utjecaja gibanja planeta na donji svijet. Prema Dalmatinu, ona je stoga najviša znanost o prirodi, od 12. stoljeća astrološki zakon postaje fundamentalnim zakonom za koji znanstvenici smatraju da postoji u svijetu. Pitanje je, međutim, što je bilo mnogo ranije?

Nakon grčko-rimske antike mnogo je toga nestalo sa svjetske pozornice, iz njezine utrobe prevedeno u srednji vijek, „mračan“ poput grčkog izričaja doba kad se počinju javljati najveći likovi mitske tragedije koji još i danas reguliraju svijest o nama, ljudima „nemoćnima“ da se odupru i suprotstave zlu i moći, patetici i siromaštvu. Poslušništvo i sluganstvo nisu ušli na „mala vrata“ u ljudski rod. Velika je cijena plaćena. Posljedice su danas vidljive na globalno-politički način. Nije baš slučajno ponovno Grčka kriza razapela svoja jedra u smjeru zapada. Potvrdio bi to i Herodot, otac povijesti, vremenski putnik, koji je događaje i povijest mogao otkriti na licu neke zemlje. Nije vjerovao svojima! Kao ni Strabon u svoje!

Izučavajući vezu sa povijesnim fenomenima za koje ne postoje pisani dokazi, arheoastronomija danas ponovno nudi ono što je već jednom bilo poznato, pa odstranjeno i zaboravljeno. Mišljenje o aktualno privatiziranom „vremenu“ kao jednom od apstraktnih pojmova, globalistički uređenih, naravno, spada u taj kontekst. Mnogo prije otkrića pisma, čovjek je nastojao definirati prirodni svijet oko sebe, tražio je ključeve i kodove, precizno bilježio pojave na nebu, kretanje nebeskih tijela zapisivao na piramidama, hramovima, za divno čudo, jezerima te vrtovima, kao podatke bližeg svemira koji su funkcionirali poput nebeskog sata. Bili su to zvjezdani opservatoriji, drevnim znanstvenicima, svećenicima-astronomima, domovi njihovih zvijezda i Sunca, nazvanih „bogovima“. Podatci o njima upisani su u građevine šifriranim kodom, pismom čiju šifru

moderni znanstvenici nisu do danas razbili. Ona je poput Veda, mentalnog vida, spoznaje, znanja, arheoastronomska kategorija koja može oživjeti i rekonstruirati prošlost, otkriti i raskriti nestale gradove i grobnice te pročitati što su nam naši predci ostavili u naslijeđe. Bio je to visoki domet znanosti i astronomije. Mnogi ovdje izvorno izvedeni postupci tomu svjedoče. Od časa kad je čovjek izišao iz polja „prirodnog kompasa" krzljavio je i gasio se sustav „autopilota" koji je za posljedicu imao i nestanak pojedinih fizičkih funkcija. Prisjetimo se stoga polarnog okupljanja pingvina, ili leta lastovskog endemskog jastreba do Madagaskara. Naši „rani" nisu poznavali duboki svemir, niti su ga mogli snimiti aktualnom tehnikom, ali su „u suživotu s prirodom otkrili metod i gradili objekte kao odraz neba, koji su mjerili vrijeme i funkcionirali kao da su živi". Znanstvenici nedovoljno razmatraju ulogu Sunca spram *solarnih dinastija* koje su obilježile cijelu prapovijesnu ljestvicu. Imamo li mi pravo izbrisati cijelu jednu epopeju i brojne naraštaje kao da živimo u gluvo i slijepo doba čovječanstva pa ne čujemo i ne razumijemo znanstvene poruke svojih predaka koje su još uvijek ispred našeg doba? *Popis kraljeva* iz *Abidosa*, uz vrijeme vladavine i cikluse kalendara, sadrži i kozmičku geometriju. Pod krinkom kakvog „prosvijetljenja", Kepler je, pak, mislio da je otkrio „Božji geometrijski plan za svemir". Velik dio njegovog entuzijazma za Kopernikov sustav proizašao je iz njegovih teoloških uvjerenja o vezi između fizičkog i duhovnog. Danas, putujući zemljom Mađarskom, vidim svugdje obrađena polja, stepu rafiniranu u rijeku, pa se onda pitam – nije li kamen naš prespavao čitavu jednu vječnost?

Iz drugih izvora

Štogod da značilo – „nekada davno, u vremenskim mjerama koje nemaju ljudsko značenje, Plejade su mogle postojati jedino na zemlji, kao djevojke" – Vlašiće se tada moglo vidjeti na nebu golim okom, najprije sedam, a onda šest. Jedna je, nakon pada Troje nestala, raspustila svoju kosu i luta nebom kao komet. Kažu, bila je to Elektra, drugi, pak, zbog Sizifovih vragolija, stidljiva Merope. Nestanak se dogodio baš kad su Grci spaljivali Prijamovu Troju. Neovisno, čini se kako je ipak stvaran novi rukopis za novi opis svijeta. Nejasno je, naime, jesu li to bile zvijezde, pa su žene nazvane po njima, ili su, po mitu, zvijezde još uvijek samo sestre koje su dobile drugi, zvjezdani oblik. Plejade, kažu, nisu bile na nebu u doba dinosaura, a izračunato je da će se raspršiti i nestati za 250 milijuna godina. Takva tumačenja nalazimo danas kod raznih elektronski postavljenih objava (na primjer, *Kepler – profesionalna astrologija*, Mistični roj Plejada). Premda to ohrabruje u nastojanju da se prodre u samu bit *plejadske* geometrije i njene zemaljske impostacije koju smo originalno izveli i objavili, valjamo biti oprezni, jer – „riječ je o uistinu važnom zviježđu koje igra ključnu ulogu pri pokušajima dešifriranja evolucije čovječanstva i njegovom povezivanju s višim nivoima postojanja". Uistinu, valja biti oprezan, ali takvo što ispisali smo navlastito upravo tom geometrijom, pa nas to raspaljuje u želji: „U najdavnijoj prošlosti astrološko promišljanje je kao uporišnu os uzelo onu polarnu, tako da su zvijezde neposredno iznad sjevernog zemljinog pola imale dominantnu ulogu. No, u jednom trenutku ljudske prapovijesti na nebu je sve veću važnost počela dobivati ravnina ekliptike u

kojoj se Zemlja okreće oko Sunca. Kao inicijalno mjesto za stvaranje tog novog sustava poslužilo je sedam zvijezda Plejada koje su bile sjeme iz kojeg je kasnije iznikao Zodijak.“ Formula, 12 x 30° = 360º, postat će naša nova obraznina, nov pristup, jer već je „svima zlo“ od Zeusa koji kažnjava Atlasa ili Atlanta, oca Plejada, da svojim leđima vječno podupire nebeski svod. Koristeći Perzeja i Meduzinu glavu skamenio ga je kasnije u golemu planinu na kraju poznatog svijeta (Visoki Atlas).

Nisu kod Grka bolje prošle ni „golubice“ (*peleiades*, „golubice koje lete u jatu“). Životinje i priče o njima dobile su također novu ulogu u sustavima tumačenja i stvaranju novih metafora. Vjerojatno zbog toga dolazi naziv iz grčke mitologije sedam sestara, kćeri Atlanta i Pleione, koje progoni Orion, sve dok ih Zeus ne pretvori prvo u golubice, a potom u zvijezde. Zanimljivo, ali Orion vječno progoni Plejade, a nikada ih ne stiže. Vidjet ćemo poslije možda i zašto, no, poslovično, golubovi su glasnici prilikom putovanja u nebo, u drevnom Egiptu, glasnici bogova. Zbog svojih iznimnih letačkih sposobnosti golub je i danas pismonoša, golubice kao nebeske zvijezde spominju se u najstarijim spisima. U ranokršćanskoj umjetnosti golubica je simbol čistoće i mira, tj. Duha Svetoga (privlačka fibula, 6. st.). No Plejade nisu svugdje bile golubice. Negdje su samo sestre, negdje neka druga srodna i povezana bića. U Japanu su nerazdvojne Subaru, Česi su u njima vidjeli skupinu vrlo malih pilića, među Vikinzima se vjerovalo da su to svete Frejine kvočke. Kod Indijanaca Wyominga, u plemenu Kiowa, nebeske su sestre svete, jednako kao prostor na kojem su živjele, jednako kao zvijezde među koje su podignute po Velikom Duhu da im svijetle, usmjeravaju ih u lutanjima njihovim poljima i šumama. Dakako, na tim mjestima više nema Indijanaca koji geografiju toga prostora nose u srcu da bi se mogla obnavljati priča o sestrama i čudovišno velikim medvjedima koji su ih proganjali.

Kod drevnih Indijaca Plejade su neka vrsta kolektivne maternice koja omogućava spuštanje božanskih energija u ovaj svijet, te konkretno na globalnom planu rađaju „Spasitelja“ koji okončava dominaciju demonskih sila. Utjecaj Plejada u indijskoj astrologiji jest povezan uz razvijanje božanskih svojstava u ljudima. One na vrlo oštar i pokatkad destruktivan način iz nas istjeruju demonske sile koje nas vezuju uz materijalni svijet i na taj način nas vraćaju u naše početno stanje. Valja, dakle, i dalje biti oprezan, jer, piše drugi izvor, „unutar vučedolske kulture su Plejadama žrtvovani odabrani inicijanti, naime, bilo je uobičajeno Plejadama svakih sedam godina prinositi ljudsku žrtvu kako bi se održao kontakt s višim nivoima.“ Istodobno, prema ufolozima, kultura na Plejadama je vrlo stara i nastala je od „sjemena“ došlog iz drugog svemira prije nego što je Zemlja uopće nastala. Plejađani su neka vrsta ambasadora iz drugog svemira koji pomažu u tranziciji planeta Zemlje iz treće u četvrtu dimenziju.

Bez obzira jesmo li mi vjerovnici tuđih dugova (Papa Franjo prvi puta u povijesti prešao je prag hrama Valdenza: „U ime katoličke crkve molim vas za oproštenje za naše stavove i ponašanja nedostojna kršćana, pa i ljudskih bića koji su u povijesti bili upereni protiv vas. U ime Gospodina Isusa Krista, oprostite nam.“), istaknuto mjesto u simbolici Maja zauzima zvjezdani sistem Plejada, piše u svojoj knjizi *Alternativna historija, Maje*, Semir Osmanagić. Nazivaju ih „svojom domovinom“, misteriozni *Valum Chivim*. Prema A. Gilbertu i M. Coterelliju (*Mayan*

Prophecies), škrta moderna astronomska znanja potvrđuju da Maje znaju raspored zvijezda u zvjezdanoj konstelaciji Plejada. Naša astronomija, pak, još uvijek nije u mogućnosti da potvrdi postojanje i raspored planeta u tom sistemu. Neizbježna je ipak asocijacija na drevni Egipat i njihovo idolopoklonstvo zvjezdanom sistemu Orion, kojega su točno opisali Egipćani.

Maje su pretpostavljale da Sunce posjeduje inteligenciju – veliku i neshvatljivu u uobičajenoj terminologiji, kaže Osmanagić. Kroz numerologiju / „harmonični modul" – Tzolkin, Maje predstavljaju galaktički kod, koji opet upravlja svim informacijama koje utiču na „svjetlosni ciklus". On definira rezonantnu frekvenciju radijantne energije, elektricitet, toplotu, svjetlo, radio valove. Drugim riječima, žive i anorganske fenomene u cijelosti. Tzolkinov simbolični partner, kineski Ji Djing, je sinkroniziran sa genetskim kodom. DNA također ima vibracijsku infrastrukturu – „svjetlosno tijelo" – koje korespondira spektrumu radijantne energije kojim upravlja Tzolkin. Drugim riječima, Tzolkin se odnosi prema Ji Djing-u kao svjetlo prema životu. Danas vidimo da nakon zimskog solsticija 2012. nije došlo do kataklizme, nju će, po tom autoru, zamijeniti akceleracija naprednih DNA životnih formi (i mi ljudi tu spadamo). Ili, doći će do suštinskog unapređenja koji će se ogledati u prelasku iz treće, materijalističke dimenzije, u četvrtu, „spiritualnu" dimenziju.

Jako zanimljivo! Ali, u katedrali sv. Ivana Krstitelja u Šopronu, jedinom još viteškom hramu očuvanom u Mađarskoj (nakon povratka sa Andrijom II. iz Svete zemlje, 1235. grade ga Ivanovci), na oltarnoj pali naslikan je prizor krštenja Isusa. Pod njim je kružnica sa sedam pravilno raspoređenih izbojaka. Unutar kruga golubica u letu svojim desnim (zapadnim) krilom prikriva jedva vidljiv vrškom sedmi izbojak. Po tumačenju svećenika radi se o simbolici „Sedam darova Duha Svetoga". Naravno, uz mudrost, razum, savjet, jakost, znanje i pobožnost, sedmi dar je „strah Božji". Osjeća se snažna veza na relaciji Plejade – Religija. Isuviše je koincidentnih vrijednosti i okolnosti da ne bi bile ili postale zakonitost.

Naše aktualno istraživanje seli iz zone imaginacije novim pozivom na Abu Ma'sharov *Uvod u astronomiju* te Hermana Dalmatina, koji korespodencije između gibanja planeta i zemaljskih pojava nalazi u istočnjačkim astrološkim tekstovima. Kovine nastaju sastavljanjem dvaju elemenata (zemlja – voda), biljke nastaju iz tri elementa (zemlja – voda – zrak), životinje i čovjek iz četiri elementa (zemlja – voda – zrak – vatra). Međutim, kao razumna vrsta on je nastao i iz dijela esencije (*De essentiis*) pa je čovjek spoj supstancije i esencije, tijela i duše, povezanih harmonijom između tjelesnog duha i razumske duše, obdarene slobodnom voljom i razboritošću, neposredno udahnute Bogom. Prihvatljiv je, dakle, za Hermana, onaj dio astrologije koji se odnosi na prirodne procese. Stoga je svoju prirodnu filozofiju povezao s kršćanstvom, bitno različitu od one platonističke povezane s Biblijom (biblijsko stvaranje svijeta za šest dana), njegova učitelja, Thierryja iz Chartresa. Ne odustajući od kršćanstva, poštujući ga, „prvi porod", kao rezultat „Božjeg instrumenta", kod Hermana, najstarijeg hrvatskog znanstvenika i filozofa i jednog od najvećih, ima radikalno mjesto u funkcioniranju svijeta. Njegov prirodnoznanstveni i prirodnofilozofski sustav, kao spoj aristotelizma i platonizma, funkcionira prema prirodnim zakonima i prirodnim procesima bez nužnih vanjskih intervencija, što je nagovještaj kasnijim

renesansnim shvaćanjima prirode. Gdje je nestao taj proces začet u katedralnoj školi u Chartresu u 11. stoljeću, ili, bolje kazano, zašto je naglo zaspala rasprava o pitanjima koja su se postavljala iz geometrije, a bila su filozofska i terminološka: što je vanjski, a što unutarnji kut; treba li pod unutarnjim kutom shvaćati isključivo kutove u ravninama, a pod vanjskima kutove u tijelima...? U Chartresu već tada raspolažu astrolabom, a koliko je on bitan u to doba kazuje ime Astrolab, Abelardova sina kojeg mu je rodila njegova „zabranjena" ljubav Hélöisa, sjajno opisana u čuvenom djelu *Povijest nevolja* (*Historia Calamitatum*). Akademik Žarko Dadić potvrđuje kako su „navodi o srednjem vijeku kao mračnom dobu" nastali tek u 19. stoljeću i danas ih možemo mirne savjesti odbaciti. Naravno da je i svakom laiku jasna ta živa spona u razvoju znanosti iz antike u prirodnoznanstvenu preobrazbu 16. i 17. stoljeća, unatoč skolastičkoj unutarnjoj krizi određenoj samom njezinom prirodom svega znanja kao zatvorenog i već konačno datog sustava. Stoljećima kršćanski intelektualac, „školnik", filozofiju nije shvaćao kao slobodno istraživanje.

Stoga je jednako zanimljivo i dalje tražiti odgovore o načinu gradnje Velike piramide u Gizi, kao i pitati se zašto u praktičnom životu nema traga onomu što je u različitim civilizacijama i narodima naprosto sjeme, mitologije, simbolike, orijentacije, drugim riječima, ukupne memorije. Čitava priča o Plejadama u indijskoj mitologiji objašnjena je odvajanjem sedam žena velikih rishija od svojih muževa. Odlučiše se okupati baš u „jezeru" (*Bolbe*?). Šest njih je ušlo u vodu, sedma se iz opreza zadržala na obali. Rezultat toga je bila iznenadna trudnoća koja nije ostala nezamijećena od strane muževa. Sve žene, osim one oprezne, su protjerane iz polarnog područja i naseljene pored ekliptike. One rađaju Kartikeya (Mars) koji baš „sedmi" dan nakon rođenja, ubija Taraku, moćnog vođu demona. U svojoj pojavi Kartikey koncentrira Šivinu solarnu snagu upućujući ju poput lasera u središte mraka.

Za Boga miloga, nisu li već tada muškarci toliko ljubomorni da su i čitave mitologije podređene tom zarobljavanju i zatočeništvu? Dakako da to izgleda smiješno. No mogu li oni biti začetnici projekta kontaktiranja ljudi u svrhu ponovnog obnavljanja njihovih moći stvaranja bolje stvarnosti, usklađenog kolektiva u kojem se ne ističu bilo kakve individualnosti? Jesu li Plejade doista neka vrsta utočišta iz kojeg se nastoji pružiti otpor demonskim silama? Zašto se astrološki na njih gleda kao na „matricu" po kojoj je stvoreno sedam planeta Sunčevog sustava? I što je onda u tom kontekstu naša neporecivo intrigantno originalna matrica prvi puta objavljena u knjizi *Zašto bi mogla... Atlantida*? Je li upravo ona taj Hermanov *medium*, kojeg još nitko nije dokazao, a nalazimo ga u brončanom reljefu skupine od *sedam zvijezda* na ulazu u Pannonhalmu, središnje benediktinsko svetište u Mađarskoj, ili pak na naslovnici Peuerbachova djela *Theoricae Novae Planetarum*? Je li to „peti element" – je li on sam život?

Herman Dalmatin rođen je u središnjoj Istri (c. 1100. – c. 1160.). Drži se kako je tamo pohađao benediktinsku samostansku školu odakle odlazi na daljnje školovanje u Francusku. U Chartresu jedan od predavača je i sv. Bernard, redovnik cistercitskog reda utemeljenog 1098. sa zadaćom obnove pravila sv. Benedikta. Čak, štoviše, zbog ljubomore, nadići će i sukob s benediktincima opatije Clunyja. Godine 1135. reformirao je i monašku zajednicu opatije St. Loup iz Troyesa, koja je u 9. st. podignuta u posvetu biskupu Lupusu, legendarnom branitelju Troyesa za pohoda

Atile u 5. stoljeću. Pokretač je i Sinode u Troyesu (1128.) tijekom koje su potvrđena pravila redovnika templara u čijem pisanju i sam sudjeluje. Sedamdesetdvije godine poslije Chrétien iz Troyesa napisat će najstarije sačuvano književno djelo o gralu – *Percival*, koje će poslužiti potom i za legendu o kralju Arturu. Prema vjerovanju i kršćanskoj tradiciji, kalež, iz kojeg je Krist pio na Posljednjoj večeri i u kojeg je Josip iz Arimateje sakupio Kristovu krv, sv. Petar odnio je u Rim. U doba progona kršćana u 3. stoljeću sv. Laurencije kalež prenosi u Španjolsku, na imanje svojih roditelja u Huescu. Taj grad nalazi se upravo na zapadnoj, kraćoj stranici *ljubačko-trojanskog* pravokutnika, dakle na pravcu koji povezuje Troyes i Zaragozu (42º8' N 0°25' E). Nakon maurskog zauzimanja Huesce relikvija se pohranjuje u benediktinski kloštar San Juan de la Peña izgrađen oko 1190. (42º30' N 0°40' E). Protupapa Benedikt XIII. 1399. premješta ju u Zaragozu, sam jugozapadni ugao pravokutnika. Sve se to događa baš u zoni kontakata *trojanskog* pravca i *iberijske* kružnice sa središtem kod Toleda. Potom relikvija seli u Barcelonu te konačno u Valenciju. Za posjeta svetištu u potonjem gradu 2006. Benedikt XVI. traži vidjeti ju. Što bi onda mogao biti simbolički „sveti gral" – tijelo i krv, hostija i..., opet, krv? Kalež iz kojeg se, i u kojemu se, začinje i začeo život? Euharistijska utroba Majke Božje! Euharistijski Krist! Koliko je dragulja na gralovu opsegu? Jedna fotografija kaže – sedam!

Kao prva benediktinska opatija u Mađarskoj nadopatijska Pannonhalma je podignuta 996. na geografskoj dužini bh. planine Vlašić (17°45'40" E). No i benediktinski samostan Bakonbybel u Mađarskoj daje sagraditi sv. Stjepan I. 1018. na geografskoj dužini 17°43'30" E, ili svega 2'10" zapadnije od Pannonhalme. Njegova je geografska širina 47°15' N, što je precizno paralela Szambothelyja (*Savaria*), nešto sjevernije od benediktinske crkve u Jaku. (Točno 10' istočnije od Bakonbybela (17°53' E), na geografskoj širini 46º55' N, južnije od Veszprema, nalazi se na jezeru Balaton benediktinski samostan Tihany kojeg je Andrija I. utemeljio 1055.) Strašno! I ne samo da ih povezuje isti meridijan nego je i najviši vrh Vlašića ujedno zlatni rez između meridijana Troyesa i Troje (14,2 cm x 0,618 = 8,7756). Imamo, dakle, komparativno fenomene *zlatnog reza*: već kod prve knjige (*Ahilej u virovima Vrtoloma*) znademo da je Ljuba zlatni rez na *Kadmovoj osi* između bliskoistočne obale i Parisa, te polovica razdaljine između Troje i Troyesa. Sad je među njima zlatni rez u vrhu Vlašića. Je li njegov rimski naziv *Mons Matrix* uistinu dokaz da se radi o stvarnoj *majci* sustava Vlašića? Što više putujemo Mađarskom, čini se, da. Ako smo u obrascu, kaosa nestaje. Vlada savršeni red i mir. Na karti objavljenoj u Regionalne studije VII. (str. 278) jasno se vidi da **meridijan Pannonhalme i Vlašić planine prolazi kroz poziciju zvijezde Sterope** na prvoj *ljubačkoj* kružnici s polumjerom upravo u Troji i Troyesu te rtu Kaboudia iz kojeg pravac kroz Ljubu vodi u Nidu na Baltiku. Tu smo poziciju detaljno obrazložili u studiji „Vlašići i mali narodi (2)". I Ljuba bi, kao centar i apsolutno prirodno geometrijsko središte Sredozemnog mora, u tom slučaju mogla biti Troja, ali i Salinasova Gabela vrlo blizu Pannonhalminom meridijanu – 17°41' E. Očito je to benediktinska „priča" sa dubokim korijenima ispričana geometrijskim putem. No danas onda „sedmi dar" Duha Svetoga – „strah od Boga" – ne treba osuđivati. Boga je uvijek valjalo ljubiti. Ili je Abraham podignuo nož nad Izakom iz vlastite bojazni, za svoj život? Čisto sumnjamo, poruka je drugačija. „Ne bojte se" – kazivao je na svojim pohodima Ivan Pavao II. Svaki novi papa za dlaku više odškrine Božja

vrata. Iz straha nema čiste ljubavi, ona je u srcu, i iz srca. Sad bolje razumijemo zašto nas je tog lipanjskog jutra 2015. Bog doveo pred gotov čin u Pannonhalmi, na latinskom – *Svetoj gori Mađarske:* ugravirano na sjeveru, stajao je roj od „sedam zvijezda" Plejada (premda to može biti i sedam zvijezda Velikog medvjeda, po njihovu rasporedu, to nije). Sterope je upravo sjeverna zvijezda Plejada, poput Sjevernjače (89°15'51"), nazvane još i Phoenice, Navigatoria. Na prvoj *ljubačkoj* kružnici, njena pozicija pada na uže područje poljskog grada Slupca, središta lužničke kulture, u čijem grbu se nalazi pet križeva, kažu, simbola pet religija ili kompasno postavljenih hramova (četiri strane svijeta i središte). Definiraju je, dakle, meridijan Pannonhalme i paralela Amsterdama u kojemu se i danas u Staroj crkvi slavi Euharistijsko čudo ili Čudo Hostije. Legenda kazuje o požaru 15. ožujka 1345. tijekom kojeg su hostije čudom ostale netaknute.

Možda sada bolje možemo razumjeti i benediktinsku ustobočenost u Vrani, možda i kraljevski Biograd na moru, dolazak ugarskih kraljeva, templare, ivanovce, izmještanje stare *Obude*, moguće i križarsko razaranje Zadra 1202. – uopće, ninsko-zadarski subjekt „dokapitalizacije". Ljuba je na geografskoj širini najvišeg vrha Vlašića; planina Vlašić je na geografskoj dužini Pannonhalme; Vrana je na geografskoj dužini najvišeg vrha Velebita, Vagan; Vlašići na Pagu, Ljuba i Nin tvore pravilan istokračni trokut s bazom Ljuba – Vlašići te vrhom u točki tornja ninske crkve. Gavran (medaljon sv. Benedikta – „sprema se odnijeti otrovani kruh") i vrana su iz istog roda ptica. U *Rosh Hashani* se podsjeća na neko nezadovoljstvo nebom Jahve. Stoga je jednu, ili čak dvije zvijezde iz skupine Plejada premjestio na drugo mjesto. Tako je na zemlji nastao Potop. Kad su se vode smirile prvo su pustili gavrana ... gavran je crna ptica, ali nije uvijek bio crn, već je crninom platio neku staru pogrješku...

Dosad smo sumnjali, sad smo pred Istinom svakog pokreta ruke, pravca, kružnice, trokuta, kuta, stupnja, minute, sekunde... Priznajemo ju odlukom Pavla VI. iz 1964. kojom je sv. Benedikta proglasio zaštitnikom Europe. U kršćanskoj ikonografiji on je također zaštitnik od „zla", što nas upućuje na ta čudna moderna mitska promišljanja odnosa „snaga" u svemiru između „dobra" (Plejade) i „zla" („reptilska" Alfa Drakonis). Kratice slova na medaljici sv. Benedikata (1880.), između ostaloga, u prijevodu kažu: „*Neka mi zmaj ne bude vođa*"; „*Odlazi Sotono, ne savjetuj me ispraznostima – zlo je to što nudiš, sam pij svoj otrov*". Što znači kalež na oltaru u kojem je bio otrov, i što je „gavran" koji se sprema odnijeti otrovani kruh? Ikonografski, gotovo da je sve jasno, no sumnje ostaju.

Eto, neka i to ostane zapisano: ovaj dio teksta nastao je 11./12. srpnja, a upravo doznajem – blagdan sv. Benedikta slavljen je jučer – 11. srpnja. To potiče maštu – premda sam rođen u Sinju, začet sam i proveo sam djetinjstvo na mjestu, aktualnom Starom mostu u Trilju, povijesno poznatom u rimskoj toponimiji kao *Pons Tiluri*. Bila je to točka *biviuma* – račvišta na istočnoj obali Cetine gdje se Salonitanska cesta razdvajala u smjeru *Narone* i *Argentariuma* ili Srebrenice. Iz isprave bizantinskog cara Justinijana (527.-565.) čita se kako sv. Benediktu, utemeljitelju benediktinskog reda i njegovu samostanu u Monte Cassinu, daruje neke posjede u Dalmaciji, među njima i *Pontem Ciluri*. Da se nije radilo o nesumnjivo značajnom mjestu, zacijelo ne bi bilo predmetom carskoga darovanja tomu uglednome samostanu na Apeninskom poluotoku. Tim više

što je red netom utemeljen oko 529. godine. Međutim, to ukazuje na još jednu bitnu činjenicu: očito postoji jasna geografska slika koju benediktinci počinju posvajati u zasebnom obrascu. Kaže li se zaništa kako je razdoblje od 6.-16. st. zapravo doba „benediktinskih stoljeća“?

Ako usto kažem da prvi spomen Trilja u pohrvaćenom obliku počiva u ispravi hrvatsko-ugarskog kralja Andrije II. iz 1210. koji dugovječnom hrvatskom knezu Domaldu i njegovim potomcima daruje neku obradivu zemlju (*cum teris cultis*) imenom *TZentinam et Tril*. Čini se sve nekako poznatim, upućenim, zaokruženim, zadanim, jednostavno, milošću datim. Vidjet ćemo i zašto!

Jedan izvor piše kako je tzv. „reptilska imperija“ preuzela i kontrolu nad navodnim velikim planetom koji se nalazi izvan orbite Plutona, poznatim pod imenom Nemesis. A danas je upravo povijesni dan za Zemljane, izvjestio je portal *yahoo* svoje posjetitelje 14. srpnja 2015. Prvi put u povijesti ljudskog roda satelitska je američka letjelica snimila Pluton udaljen oko 8 milijardi milja od Zemlje, iz neposredne „blizine“ (oko 12.000 km). Putovala je devet godina. S jedne strane, imamo možda i pretjeranu maštovitost, s druge poslovično sumnjičavu znanost, poprilično nedodirljivu. Svjesni smo da je istina negdje u sredini i da ju valja potražiti kao dokaz implementiranu u realni geografski prostor. Pritom ne polazimo ni od kamenog doba, niti od metalnih razdioba, pa ni od entitetskih razdoblja – postavljamo tezu povijesne podjele do pisma i poslije njega. Zašto?

Kad umjesto znakovlja (rovaš, runa, hijeroglifi) uvodite novo pismo (grčki, latinski), kao da brišete po povijesti vlažnom krpom. Ona uistinu izbriše prašinu, sve prethodno, ali upije i ostavi njezine čestice budućnosti. Jer ako je nešto barem jasno iz onog što je izbrisano, to je golemo znanje koje su dijelili svi do uvođenje pisma, poslije samo neki, odabrani. Za većinu je danas namijenjeno školsko znanje, ono koje se uči – horizontalno znanje – dakle, površinsko, na razini vidljivog, površnog, podložnog lakoj manipulaciji. Uče nas onomu što će biti, a ne onomu što jest ili je bilo. Tako sebi stvaraju preferencijale budućih imperijalnih klasa svemirskog gona.

Zato pravo znanje ne učimo, mi ga „primamo“, što je dokaz da je zapravo duhovnost put do moći. Po njemu je uređen svijet, što topografiju vjerojatno kreira unutar same sebe. Po njemu funkcionira i čitavi geomorfološki sustav planina, rtova, rijeka, sve je povezano u jednu jedinstvenu geometrijsku matricu što upućuje na „vatru“ iznutra, i „vodu“ izvana. Slika je stoga uvjetovana razinom mora, što mjerenje napućuje na model „od obale do obale“.

Što nam danas istraživačkog nudi proizvod moderne kartografije? Gotovo ništa! Manufakturno znanje izbrisano je s modernih karata, ono je još donekle vrijedilo do u portulansku kartografiju u koju se ušlo ravno iz samostanske kartografije u doba arapske supremacije. Izvan golog reljefa i državnih granica tu ničeg drugog nema. Čak je i koordinatna mreža industrijska. Jedini napor prilagođen je zatvaranju ili preklapanju, što je, uostalom, povijesni recidiv. U studiji o Sabrathi naprosto nije moguće tek slučajem toliko precizno-profilirano povezati kardinalnost i „kardinala“ bez nekog od nama, običnom puku, nedostupnih, moguće i nepoznatih, inteligentnih znanja. Evo, čemu služi obrazac! Iza svih tih „sestara, braće, žena, kvočaka, pilića...“ kriju se ozbiljne

„optužbe“ antičke i srednjovjekovne znanosti, moguće je izbrisano ono najelementarnije od osobnog svjedočenja duhovnosti. Posljedica toga je da se danas događa ono što smo prije pedesetak godina gledali u američkim znanstveno-fantastičnim filmovima. Rok kašnjenja ubrzano se smanjuje i za novih pedeset godina više ga neće biti – fantastika će izjednačiti stvarnost, možda već i daleko zaostati iza realnog. Benediktinski trag slijedimo do kraja.

Astrognozija kao moguće rješenje

Zvijezde koje čine pojedino zviježđe povezujemo međusobno zamišljenim linijama da bi sebi lakše predočili njihovu međusobnu povezanost. Taj dio astronomije, pravi nebeski putopis, nazivamo astrognozijom. Dakle, potpuno ispravno smo postupili projicirajući geometriju Plejada na oku vičnu zvjezdanu sliku. Razlika je utoliko što većina astronoma u traženju oblika povezivanja pribjegava rješenjima iz životinjskog i stvarnog svijeta. Mi smo, međutim, vidjeli, čini se prvi put u izvorno objavljenom obliku (Conference *Hidden History,* Sarajevo, 2013. te *Zašto bi mogla biti... Atlantida?*, Split, 2013.), euklidovsko-elementarni matematički zapis, te ga ponovno analizirali donoseći i originalna rješenja *zlatnog reza* kao primijenjenog *arsa* („Vlašići i mali narodi“ i „Vlašići i mali narodi. 2“ – priopćenje: portali, *Arheološki park Bosanske piramide* i *Nexus svjetlost*, 2014.). Temelj matematičke primjene bila je implementacija matrice u realni geografski prostor, što je obavljeno integralno poglavito na sredozemnim, pa azijsko-europskim kulturnim zasadama, na mapama K01e-K015e. Dosegnuti rezultati su na razini neprilike za sve nepripremljene na takva rješenja.

Ono što je sigurno, Plejade ili Vlašići zauzimaju prostor oko dva puta veći od promjera Mjeseca. Očito je iz mitoloških ostavština kako su te informacije bile poznate od davnina, sve do u doba hermetizma i alkemije. Stoga sad sve preskačemo i analiziramo „sedmi“ od *Dvanaest alkemijskih ključeva* Basila Valentinea, koji se predstavljao kanonikom Benediktinskog priorata Sv. Petra iz Erefurta (15. st.) u Njemačkoj, područja s tragovima naseljenosti od paleolitika (c. 100.000 godina), u južnoj zoni grada, Melchendorf, pak, od neolitika. Ovo se djelo drži jednim od najvažnijih i najutjecajnijih alkemijskih djela. Prvi puta je objavljeno 1599. samo kao tekst, a naširoko je distribuirano kao dio pregleda *Tripus Aureus* (*Zlatni tronožac*) koji je uredio Michael Maier, a objavio Lucas Jennis u Frankfurtu 1618. Ne zaboravimo kako skulpturu „tri zmije i kotao s tronoščem“, koja se danas nalazi kao izložak u Istanbulu, imamo već u Delfima. Tekst *sedmog* ključa glasi: Žena, držeći vagu u desnoj i mač u lijevoj ruci, stoji iza goleme boce na vratu koje se nalazi „Hermesov pečat“. Unutar posude je „Kaos“, a unutar toga krug s četiri godišnja doba oko kvadrata označenog kao „Sol mudraca“, unutar kojega je apliciran trokut s natpisom „Voda“. Kazali smo – mi ništa više ne bismo smjeli odbaciti. Pogledajmo simboliku koju je netko u 15. stoljeću već bio u stanju poznavati.

Na kružnici Plejada pet je zvijezda (Sterope, Taygeta, Caleano, Elektra, Alcyone), što kružno korespondira natpisu C H A O S. Ako pritom znademo da Lorenzova *teorija kaosa* upravo pretpostavlja obrazac ili matricu, da bi bila uspostava reda, moguće je postavku potvrditi.

Od četiri godišnja doba (*Autumno* – *Ver* ili Jesen – Proljeće, te *Hiems* – *Æste* ili Zima – Ljeto) upravo se *Hiems* (Zima) nalazi na sjeveru, a poznato je – Plejade se najbolje vide u zimsko doba kada se nalaze u zenitu. Istodobno, javljaju se u proljeće, a nestaju u jesen. Kako je postavljen nazivno, krug apsolutno odgovara *plejadskom* obrascu.

U četvorini postavljen trokut u svojoj bazi ne dodiruje njegove bočne stranice (*Autumno* i *Ver*), vrhovi su od njih ponešto udaljeni. Pitamo se zbog čega? Također, i zašto bazna stranica nije ujedno i donja, južna stranica četvorine? Je li time samo naglašen međuprostor u kojem je između upisan naslov „Sol Mudraca“ (*Sal philosophorum*), ili je nešto drugo u pitanju? Držimo pravim razlogom da baš tu locirana „mudrost“ razotkriva i njenu svrhu: ovako postavljena bazna stranica trokuta u *plejadskoj* primordijalnoj kružnici odgovara položaju paralele Elektre i Alcyone, tj. bazna stranica je *zlatni rez* između središta kružnice i točke dirališta južne tangente kružnice. Precizna izmjera to potvrđuje. To je zasad više nego sjajna vijest!

S druge strane, držimo kako je četvorina postavljena zarotirano za 90°. To znači, ukoliko bismo ju vratili u pravi položaj, bočne stranice bile bi njene duže stranice koje bi nalijegale na vrhove dvaju kutova baze, a tada bi ostao „u zraku“ treći, sjeverni kut trokuta *h*. Proljeće (*Ver*) bi tada došlo u početnu poziciju čistog sjevera. Zašto je ovo bitno? Zato jer ako tek u tom položaju povučemo iz središta kružnice pravac koji će proći kroz gornji desni ugao četvorine, on će u

potpunosti odgovarati poziciji zvijezde Taygeta na kružnici (46.3º). Zatim, u nastavku, pravac će proći kroz **križ mača** kojeg uvjetuje sjeverna tangenta kružnice, istodobno i paralela debalansa „vage“. Da se radi o svjesnom nastojanju autora kazuje uvid u položaj istočne tangente. Ona, naime, ortogonalno odgovara najnižoj točki rukohvata mača u njegovoj ukrasnoj „baloti“. Nevjerojatno geometrijski razrađen obrazac! Naime, tangenta na sjeveru poravnava dno prednje i vrh stražnje posude vage, što je znak da je u nekoj propisanoj neravnoteži samo simbolično. Ona je zapravo obrazac reda, stalnih mijena i izmjena dana i noći. Ali, astrološki, **vaga** nije tu slučajno, niti je slučajem zajedno sa mačem.

Na latinskom jeziku riječ ***vagina*** znači „korica mača“! To fenomenalno ljudsko otkriće znači da ovdje imamo nešto što simbolički figurira kao stvarni *yin-yang*, muško-ženski princip, „stavljanje mača u korice“, tobolac. U kojim je sve smjerovima otišla simbolika tog temeljnog načela postojanja i opstajanja svijeta? S kršćanskog motrišta simbolom mača predstavljen je Pavao – mač je simbol njegove vjere i snage navještaja Božje riječi, što je samo po sebi blisko značenju života i riječi Božje. U *Knjizi postanka*, naime, Bog je postavio kerubine i plameni mač koji je svjetlucao da stražare nad ***stazom*** koja vodi k ***stablu života***. Iz tog bi se konteksta mač javljao kao simbol razdvajanja, no zar nije upravo obrnuto? Ne radi li se tu o „spajanju“, kopulativnoj vezi u svrhu kreiranja zasada i prirodi obnavljanja života? Mi se moramo osloboditi stida rodnice. U Maslinskom vrtu Isus traži od Petra da vrati *mač u korice*? Ako stvarni cilj Božjeg mača nije poticanje na ratobornost, što je onda? Vjernost Bogu, Božjoj volji i planu! Ako jest tako, je li to Keplerov *plan*? Druga pjesma u Slugi Jahvinu opisuje što je mač: „Od usta mojih britak mač je načinio, sakrio me u sjeni ruke svoje, od mene je oštru načinio strijelu, sakrio me u svome tobolcu.“ Čini se, štošta imaju kazati gnostici.

Onaj koji dobiva Prvu inicijaciju Glavnih misterija, dobiva plameni mač na četiri elementa Prirode, dok „na oltaru treba da bude mač, simbol univerzalnog pravosuđa“. Kako onda, tako i danas – „vaga“! Kaže gnoza, „potrebno je da se intenzivno prakticira Seksualna Magija da bi se podigla Zmija na palicu, isto kao što je to učinio Mojsije u pustinji“. U Drugom Ključu čovjek je „s mačem oko kojega je omotana zmija“. Iz teksta *Tri planine* izdvaja se „gigantski Kup ili Gral“ – živi simbol ženskog uterusa, zatim, ogromno „Koplje od čistog Gvožđa“ – muški falički simbol, potom, „Plameni Mač“ – simbol seksualne vatre, te „Kamen Istine“ – simbol Filozofskog Kamena, Seksualnog. „Vaga“ i „dvostruki mač“ (Andrijin križ) vječiti su gnostički arhetipovi. Kod Kelta, četverostruko blago irske Boginje Danu također predstavlja mač, kamen, posudu i koplje. Mač pak ima i svoju „lošiju“ stranu. U legendi, germanskoj verziji *Parsifala*, junaku se daje veličanstveni mač, ali koji je neispravan, i „u momentu kada je ovaj najviše potreban, usred borbe – ispada, u komadiće izlomljen“. Freudovski, „u tijelu se ne događa ništa što nije povezano sa seksualnošću“. *Spiralni kanal života*, vječita je ljudska tragedija! Zato se valja odreći stida kojeg smo nazvali *stidnicom*. U Cetinskom kraju, goloj djeci govorilo se: „Pokrij tu sramotu!“ Čemu sramota nečemu što ti život daje? Nije li zato trbuh kružnice trokut i u njemu baš „voda“?

Geometriju Plejada primordijalno i originalno postavili smo astrognozijski, što znači znanstveno potpomognuto i priznato. Zadržimo se stoga na liku „žene“ Sedmog Ključa. Svojom pozicijom i

izgledom on u potpunosti odgovara liku kojeg smo locirali na grčkoj srebrnoj drahmi iz *Trapezusa* ili Trabzona (4. st. pr. Kr.). Nevjerojatno, ali istinito (vidi studiju „Trabzon – Buda : sudbina novčića na cesti“)! Po našem mišljenju, determinira položaj zvijezde Sterope na sjeveru (78.8º ili 11.2º), što nas vodi u potpuno nova područja istraživanja. Naime, astrognozijski, na *primordijalnoj* kružnici Plajade smo prikazali u **bočnom presjeku** kao plohu kugle. U toj varijanti pozicije pet zvijezda nalaze se na obodu ili putanji kružnice, dok su dvije zvijezde, Maja i Merope, unutar kružnice. Kutovi obodnih zvijezda, mjereni iz središta kružnice, od promjera kružnice ili ekvatora E (0°), u smjeru rotiranja Zemlje, spram Sjevernog geografskog pola (90°) iznose: Caleano 9.8º, Taygeta 46.3º i Sterope 78.8º. U smjeru kazaljke na satu, od ekvatora E spram Južnog pola pozicija Elektre nalazi se na oko 23°. Buduæi da se zvijezda Alcyone nalazi na istoj paraleli njen kut je jednak naspram ekvatora W. (vidi mapu: „Iz ravni ponovno u kuglu“, Vlašiæi Plejade. Matrix i Masterkey)

Kad bismo, međutim, mjerili obrnuto, od Sjevernog geografskog pola u smjeru kazaljke na satu, kutovi bi iznosili: Sterope 11.2°, Taygeta 43.7°, Caleano 80.2°, Elektra 123º i Alcyone 247º. Odmah zamjećujemo da su Elektra i Alcyone, i u varijanti 23° i u varijanti 123° odnosno 247°, markeri približno Jarčevoj obratnici (23º26'22" S). Vijest pospješuje činjenica da je ta paralela, kako smo već utvrdili, zapravo *zlatni rez* od središta kružnice do dirališta južne tangente.

Pozicije zvijezda Maja i Merope unutar kružnice određene su geometrijski u potpuno pravilnom uzorku. Pozicija Maje, to smo u prvi mah konstatirali, nalazi se minuciozno precizno na crti koja povezuje Taygetu i Alcyone, no sad ju dopunjujemo vrlo bitnim podatkom: krucijalna točka na paraleli Elektra – Alcyone je mjesto gdje ju presijeca meridijan Maje. Zašto? Zato jer upravo kroz nju prolazi i pravac koji isječak kruga od Elektre do Južnog geografskog pola dijeli na dvije jednake polovice. Točka je ujedno i mjesto kroz koje će proći i pravac koji povezuje vršište *primordijalne* simetrale i zvijezdu Merope, koja je dodatno izvedena izravnom vezom između Južnog geografskog pola i ekvatora W, dakle, zapravo tetivom luka III. kvadranta (180°/270°). Iz središta kružnice gledano njen položaj odgovara na kružnici 186.3º.

Ukoliko sada poziciju motritelja izmjestimo s ekvatora na Sjeverni geografski pol strukturu presjeka vidjet ćemo astrognozijski pod sobom kao **tlocrt kugle** sa sedam opsega koncentričnih kružnica. Zamišljamo da odozgo motrimo na kuglu; svaka pozicija jedne od zvijezda s bočnog presjeka, odnosno njihova geografska širina, sada je, ekliptički gledano, za vrijednost njezina kuta, udaljenost od centralne zemljine osi. To je situacija kad bočni presjek kugle zaokrenemo za 90°. Što tada vidimo?

Središte kružnica nalazi se unutar trokuta na razdiobi slova Q i slova V (AQ|VA). Promjer opsega kružnice zvijezde Sterope na slici „Sedmi Ključ“ odgovara promjeru „boce“. Promjer opsega kružnice sljedeće po redu zvijezde, Taygeta, prolazi kroz sjeveroistočni ugao četvorine, kako je već kazano, zarotirane za 90°. Sve, dakle, ukazuje da se radi ponovno o kompilacijskoj ili zrcalnoj projekciji, kao što smo to naučili tradicionalno gledati u srednjovjekovnim i baroknim djelima. Svaka zvijezda sada ima svoj ekliptički položaj pa njihov odnos vizualno daje novu

formu. Pritom se **izvorne kružnice „Sedmog Ključa“ u cijelosti preklapaju s astrognozijski prikazanim ekliptičnim opsezima kružnica uvjetovanim položajima zvijezda Plejada** (koef. odnos 1,43).

Odozgo gledano, astrognozijski povezane pozicije zvijezda kad se uklone putanje kružnica tvore gotovo pravilnog „**strijelca**“. Dok Taygeta, Caleano i Elektra tvore luk, Elektra i Taygeta tetivu luka, strijelu linearno povezuju tri zvijezde: Caleano, Alcyone i, za divno čudo, u sredini Merope. Povežemo li s njom, međutim, zvijezde Taygetu i Elektru, dobivamo čistu formu kineskog zmaja, ili, zapravo, „**samostrijela**“. Tada su zvijezde Sterope i Maja poput lepršavog končastog uresa.

Mi znademo da Orion (strijelac) nikada ne prestaje proganjati Plejade. Stoga i formu možemo tumačiti doslovno kao „Strijelac ganja Plejade“ ili „Strijelac u Plejadama“. Naime, upravo smo otkrili da *luk* i *strijelu* ili *samostrijel* doista nalazimo u unutarnjoj formi astrognozijski povezanih pozicija zvijezda Plejada. Vjerojatno zbog toga već sljedeći, „Osmi Ključ“ Basila Valentinea je prikaz znaka „Strijelca“. U njegovom opisu, između ostalog, stoji: „U kružnom ograđenom prostoru, dva čovjeka sa samostrijelom ciljaju kvadratnu metu s okruglim ciljem i ključem na vrhu. **Sedam je strijela pogodilo metu.**“ Baš sedam? I što je, simbolički, „**ključ na vrhu**“? Naprosto se čini nemogućim da Valentine savršeno ne vlada Plejadama i *plejadskom* matricom. Budući da u zodijaku nasuprot „Strijelcu“ stoje „Blizanci“, kod Basila oni su „Deveti Ključ“. Opis kaže: „U krugu na dnu nalaze se tri srca iz kojih izlaze tri zmije savijajući se da pokušavaju uhvatiti rep jedna drugoj... (broj 33, op.a.). Na vrhu kruga nalaze se muškarac i žena savijeni (pod 90º, op.a.) da zajedno sa svojim nogama i glavom pokazuju četiri smjera...“ (broj 69, op.a.). K tomu, kod nogu muškarca (Sjever) nalazi se **vrana** ili kos, a kod glave (Istok) orao raširenih krila. Simbolika brojeva 33 i 66, zrcalno, 69, u gnostici ima golemo značenje što je zacijelo zodijačkog podrijetla. Naime, ako po Gaboru, zbog rotacije u izlazu ne vidimo preko „Blizanaca“ nego preko „Bika“, motreno u disku ili ekliptici, mi smo do njega na 2/3 udaljenosti od jezgre, izvora energije Mliječne staze.

I premda temeljno cilj studije nije svekolika analiza djela Valentinea, ne možemo ne zamijetiti kako svaki od „ključeva“ nosi u sebi ponešto od onog što napušta prethodni i seli u sljedeći krug simbolizma detalja prikaza. „Deseti Ključ“, na primjer, prikazuje istostranični trokut s vrhom okrenutim dolje. Unutar njega nalazi se dvostruka kružnica („sjajni krug“) promjera „boce“ „Sedmog Ključa“, a po uzoru na njegove vanjske kružnice (C H A O S). Trokuti dvaju ključeva inspisuju tako Davidovu zvijezdu i još jednom potvrđuju *jin-jang* odnos, tj. taoističku dvojnost prirode, muško-ženski princip. To je jako stara teorija, pa je i ovdje očit napor autora da slijedi taj primordijalni obrazac. Vučedolski kalendar, kažu najstariji europski kalendar – tzv. Vučedolski Orion, čiji je nastanak datiran prije 4600 godina, zasnovan je na Suncu i astralnom simbolizmu te Veneri i Marsu s relevantnim zviježđima za sva četiri godišnja doba. Premda je nastao istodobno kad i sumerski i egipatski kalendari, ne predstavlja njihovu repliku zato što je utemeljen upravo na 45º N ili na 45. paraleli sjeverne geografske širine. Zanimljivo je da su zviježđa koja simboliziraju pojedina godišnja doba prikazana u času sumraka kao prva obilježja na večernjem nebu (Orion, Plejade, Blizanci, Ribe...). Uz uobičajeni simbolizam Sunca, pak, kao indoeurpsku

značajku, prikazuju potpuno odsutnost lunarnog simbolizma, što kod Valentinea ne nalazimo. Je li onda, spram lokalnog značenja, u pitanju univerzalnost ključa? Čini se, da! Da se u simbolici prikaza „sedam zvijezda“ (Vučedol, Nebra disk) ne radi o „sedam planeta“, nego o Plejadama potvrđuje njihova geometrija originalno izvedena i aplicirana u četiri favorizirane monografije i šest autoriziranih studija.

Očito je: sustav „Ključeva“ utemeljen je na Zodijaku, pojasu na nebeskoj sferi koji se rasprostire 8º sjeverno i 8º južno od ekliptike, a po kojemu se prividno gibaju Sunce, Mjesec i većina planeta Sunčevog sustava. Spram tumačenja simbola, to podržava i Gaborovu tezu o stećcima koji se ispisuju u zodijaku i životu, ne u smrti. Premda zodijak počinje od proljetnog ekvinocija, računamo li po dosadašnjem načelu „sjevera“, znak „vage“ bio bi sedmi kad u sjeveru stoji znak „ribe“. Takav zodijački krug imamo. Vaga se, međutim, ponovno javlja u posljednjem, Dvanaestom Ključu, što je u našem numerološkom nizu upravo znak „ribe“.

Dvanaest prikaza „ključeva“ u sebi nose duboke hermetičke poruke i predmetom su obrade hermetičkih i alkemijskih simbola. Po definiciji Alkemija je otkrivanje Kamena mudrosti, tj. potraga za životnim eliksirom preobrazbom neplemenitih metala u plemenite. Zato Hermes i Merkur nose čitavu ikonografiju (u Egiptu je to Trismegistos, sjedinjeni grčki Hermes i egipatski Toth). U „Drugom Ključu“, krilati Merkur stoji, u obje ruke držeći kaduceja. Što je, međutim, **kaducej**? Jako bitno: pripadao je Hermesu (rimski Merkur), sinu Zeusa i Maje, jedne od Sedam sestara Plejada. U centralnoj osi je štap spiralno i usuprot jedna drugoj isprepleten dvjema zmijama. Što bi mogle biti te semantički nezaobilazne životinje? Poredat ćemo znakove zodijaka sustavnim nizom 1/3/2 tako da identificiramo pozicije i pripojimo im odgovarajući crtež Ključa. Pritom, svakom znaku, na drugom kraju odgovara njegov kontrateg. Za polazište uzimamo poziciju Lava.

LAV (**5.** znak) → VODENJAK (11. znak) › odgovaraju › KLJUČEVI **5** i 6

STRIJELAC (**9.** znak) → BLIZANCI (3. znak) › odgovaraju › KLJUČEVI 8 i **9**

VAGA (**7**. znak) → OVAN (1. znak) › odgovaraju › KLJUČEVI **7** i 1

DJEVICA (6. znak) → RIBE (**12**. znak) › odgovaraju › KLJUČEVI 10 i **12**

RAK (**4.** znak) → JARAC (10. znak) › odgovaraju › KLJUČEVI **4** i 3

BIK (**2.** znak) → ŠKORPION (8. znak) › odgovaraju › KLJUČEVI 11 i **2**

Što sad vidimo na desnoj strani? U svakom redu, jedan od dvaju brojeva Ključeva (podvučen) odgovara na lijevoj strani jednom od brojeva para Znakova. Izdvojili smo ih i dobili ovaj raritetan shematski spiralni niz (crveno). Usuprot njima stoje preostali brojevi.

5 – 6

\

8 – **9**

/

7 – 1

\

10 – **12**

/

4 – 3

\

11 – **2**

Dobili smo dvije jednake spirale ili „zmije“ naizmjenično poredanih brojeva omotanih usuprotno oko središnje osi (kaducej): **5 \ 9 / 7 \ 12 / 4 \ 2** (39) te 6 / 8 \ 1 / 10 \ 3 / 11 (39). Kapitalan je podatak da zbroj obaju spiralnih nizova iznosi **39**, što znači da je ukupan zbroj **78.** Da je samo jedan broj odstupao od poretka zbrojevi spiralno ne bi bili jednaki.

Pa, koji bi onda mogli biti njihovi simbolički učinci? Atomski broj 39 upisan je danas kemijskom elementu **itrij** (*y*), srebrno-metalnom, kojeg je baš 1787. pronašao kod Ytterbya u Švedskoj Carl Axel Arrhenios. U većini svog kapaciteta u Sunčevom sustavu itrij potječe sa zvijezde, crvenog diva tipa Mira. Danas dokazi, da je Mira bila poznata u drevnoj Kini, Babilonu i Grčkoj, počivaju u najboljem slučaju samo na indicijama. No zato u prilog atomskom broju 78 (nevjerojatno, danas je 18. 7., moj p. otac imao bi točno 90 godina) ide činjenica da je dodijeljen *platini* (*Pt*), na španjolskom – „srebro“, koja dolazi ili u samorodnom obliku u aluvijalnim ležištima ili vezana u sulfide i arsenide u Ni, Cu i Fe sulfidnim rudama (u ležištima nikla i bakra platinski metali se javljaju i kao sulfidi). Nije li stoga čudno da ju je tek 1557. službeno objavio talijanski humanist Julije Cezar Scaligero, a nalazimo joj simbola u „ključu“ iz 15. st. Naravno, kako slitinu platine i zlata za izradu rukotvorina koristi pred-kolumbovski narod Amerike kod ekvadorskog aktualnog grada Esmeraldas, sve je moguće. Na crtežu „Desetog Ključa“ (Djevica), u lijevom gornjem uglu trokuta nalazi se krug s točkom u središtu, u desnom pak polumjesec. Premda u opisu „ključa“ stoji da se radi o Suncu i Mjesecu, oni daju alkemijski simbol upravo platine (skupocjenije od zlata i srebra), dobiven spajanjem simbola zlata i srebra. Stoga ih se i povezuje sa Suncem i Mjesecom.

Sve, dakle, ide u smjeru profiliranja nekog čudnog tijeka povijesti u kojem su i drevni alkemičari, sve do srednjovjekovne duhovne alkemije, odbačeni kako bi se zameo trag mnogim znanjima nastalim iz prakse života i žive duhovnosti. Poredba slikovnog sadržaja i značenja simbola jasno

upućuje na drevni hermetizam. Na primjer, Rak je dat u prizoru „kostura i lijesa“, tj. smrti i opake bolesti – „panj stabla koji truli“ (odnos život-tijelo). Ili, pak, dva kaduceja u rukama Merkura simbolikom su škorpionova kliješta („Drugi Ključ“ – Škorpion), a jedan grafit prikazuje egipatskog faraona Škorpiona I. (33. st. pr. Kr.) kako pobjeđuje drugog kralja nazvanog „Bikova Glava“. U zodijaku doista nasuprot Škorpiona stoji Bik. To potvrđuje metodu uspostave obrasca „Dvanaest Ključeva“, započetu u Plejadama, a, čini se, konačno vodi do alkemijskog eliksira života i njegovih astronomsko-mitoloških konstrukcija. Zato se vraćamo presjeku (ravan kugle) i tlocrtu (ekliptika) naših projekcija.

Peti element ili ženski princip

Do ovog stupnja istraživanja željeli smo pokazati kako je današnje znanje posljedica modela njegovog globalnog dugotrajnog filtriranja, pročišćenja dokaza odbačenih rijetko iz neznanja, uglavnom svjesno, dakle, s nakanom. Potpis moći stoji redovito ponad takvih odluka koje prekrajaju svijet gurajući ga u povijesne neistine. Jedna od njih je i izbrisana sprega značenja simbola i jezika prije usvajanja pisma. Ovaj tekst računa na budućnost. Sve što je napisano prije njega, neka takvim i ostane.

U studiji „Vlašići i mali narodi“ naveli smo vrlo bitnu informaciju Valerija Uvarova kako je u energetsko-informacijskom lancu koji je obuhvaćao planetu Zemlju u spirali, od Južnog pola do Sjevernog, glavni i završni objekt bila posvećena planina **Meru** na pretpotopnom sjevernom polu na Grenlandu. Ponovno polazimo od te drastične informacije.

Nad „Trećim Ključem“ (Jarac) stoji „Drugi Ključ“ (Škorpion) s prikazom Merkura te, pod njim, Sunca i Mjeseca. Ne sugerira li to neku „donju razinu“, možda dobro poznatu Jarčevu obratnicu? Ako da, onda je logičan i prikaz Sunca i Mjeseca „Jedanaestog Ključa“ (Bik) iznad glava dviju žena na lavovima, koji bi trebao tada značiti i predstavljati Rakovu obratnicu. „Dva lava približavaju se i napadaju jedan drugoga s lijeve i desne strane. Lav s desne strane ulovio je njušku drugoga svojim zubima.“ Nadvladavanje, dakle, uvijek dolazi sa Istoka, što je ispravno – sa Suncem. Na oba crteža, također, iznad Sunca, i pod njim, to sugeriraju i horizontalne linije krajobrazna drveća. Jako sugestivno, pa zar nije onda zanimljivo da su baš u prikazu „Trećeg Ključa“ u pozadini krilatog zmaja savijenoga repa i šiljatoga jezika u krajoliku oslikane „visoke planine“? Ne stoji li to Merkur nad Meru planinom? Ulazimo u vrlo zanimljivo istraživačko razdoblje!

Crtež 4 prikazuje kuglu s pogledom *iznutra*, iz njene jezgre, u raširenom „prstopetju“ odnosno „petoprstju“ zvijezda kružnice Plejada. Sada vidimo da se Jarčeva obratnica gotovo podudara s paralelom Elektra – Alcyone. No što se tada događa sa zvijezdom Sterope? Iz središta kugle, tj. zemljine jezgre (koju je otkrila Inge Lehmann 13. svibnja 1888.), pod kutom **78.8º** od ekvatora, u smjeru Sjevernog geografskog pola, os bi probijala zemljinu koru točno na poziciji geografske

širine zvijezde Sterope. Pronašli smo internetski podatak koji naprosto zbunjuje i skamenjuje: pretpotopni Sjeverni pol nalazio se na Meru planini na geografskoj širini **78.7º N**.

Geologija nas uči – ne radi se o poziciji Geografskog sjevernog pola (90º, u Sjevernom ledenom oceanu, na dubini 4.087 m), nego Geomagnetnog sjevernog pola, što je izračunati pol nestabilnog zemljinog magnetskog polja sjeverne hemisfere predmnijevajući da se u sredini Zemlje nalazi magnetni štap. Danas je on registriran na 78º30' N i 69º W kod Tule na Grenlandu, gdje su arheološki potvrđeni humani nalazi stari 4000 godina. Magnetni sjeverni pol (78º N 104º W) pak kod O'Elef-Ringnesa (78º37' N 101º56' W) mjesto je gdje su sile magnetskog polja (vektori) uspravne spram površine zemlje. Kako god, jedno je sigurno – brojke ovdje nisu ovisne o sudbini svijeta, svijet je tu u njihovim rukama! Poglavito i kad znademo da se Jarčeva obratnica nalazi na 23º26'22" S, a nagib Zemljine osi, premda se dugoročno mijenja, iznosi 23º26'21.4119". Sad već naziremo božansku kreaciju „zvjezdanog jata“ (*pleiades*, golubica, *pleidos*, puno, mnogobrojno). To znači da mjerenja vršimo odsad ne samo geometrijski podjelom zemlje u krugu horizonta spram Geografskog, nego i spram Geomagnetnog sjevernog pola, dakle, na „magnetnom štapu“, računajući uvijek, naravno, od središta.

Pratimo dalje vrlo ozbiljnu situaciju: u presjeku kugle (prema definiciji ekliptičke širine, od 0º - 90º prema Sjevernom, ili od 0º - 90º prema Južnom ekliptičkom polu), geografske širine triju pozicija zvijezda Plejada, mjereno iz središta, izgledaju ovako:

- Sterope 78.8º 11.2º (90º)
- Taygeta 46.3º 43.7º "
- Caleano 9.8º 80.2º "

UKUPNO: 134.9º 135.1º

Minimalna razlika od 0.2º garantira utemeljenost postavke, jer se kod većih vrijednosti razlike rapidno uvećavaju (npr. 22.5º+34.1º+50.2º=106.8º // 77.5º+65.9º+49.8º=193.2º). Možda je upravo ta numerološka izbalansiranost ključ harmonije funkcionalnosti sustava.

Mjerimo li sad na „magnetnom štapu“, tj. pravcu koji povezuje središte kugle i zvijezdu Sterope (od točke Geomagnetnog sjevernog pola u smjeru kazaljke na satu, od 0º - 360º, ako je nulti stupanj planina Meru), 135º, koji su inače polovica II. kvadranta (45º), nalazimo na kružnici kao determinantu, kako smo već vidjeli, vrlo bitnog sjecišta na paraleli Elektra – Alcyone kojeg još uvjetuju meridijan zvijezde Maje i poveznica zvijezde Merope s vršištem *primordijalne* simetrale. Ta vrijednost kuta izravno utječe na lokacije zvijezda Maje i Merope. Sasvim neočekivano, dobili smo instrukciju! Turistički vodič će vas provesti kroz grad, pokazat će vam povijesne znamenitosti, vrednote arhitekture i umjetnosti, mi ovdje vodimo, vjerujemo, kroz „peti element“.

Pretpostavimo sada da ne znamo na kojoj geografskoj širini se nalazi zvijezda Elektra i s njom paralelna Alcyone. Što bismo kazali, gdje bi to mogla biti? Čini se vrlo jednostavnim, no je li baš

tako? Pridodamo li kutu 135º vrijednost kuta zvijezde Elektre (računajući od ekvatora E u smjeru kazaljke na satu), a on je 22.5º (vidi *matrix* i *masterkey* Plejada), rezultat je vrijednost 157.6º. Taj kut sada iz središta kružnice mjerimo na Južnoj polutki i dobivamo poziciju zvijezde Alcyone. Neovisno, dakle, što stupnjevi kružnice sami po sebi već akumuliraju stupanjske odnose, ovdje se ne radi o toj pojavi, tu su naprosto brojke „izabrane“ (vidi *matrix* i *masterkey*). Razlika do punog kuta polukruga Južne polutke (180º) je ponovno tih 22.5º, što je u biti točno polovica kuta 45º. Savršen obrazac nije nikad bez dalekog odjeka! Od Rakove i Jarčeve obratnice, na oko 23º27' N i 23º27' S, 66º33' automatizmom je preostala vrijednost Arktičkog i Antarktičkog kruga do 90º. Numerički, to je vrlo blizu vrijednosti kuta azimutalnog pravokutnika Splita (Dioklecijanova palača) između točaka pojave Sunca na dane ljetnog i zimskog solsticija (33º30' x 2). Također, prema Mladenu Pejakoviću, na toj geografskoj poziciji, središnja, ekvinocijska visina Sunca je 46º28', na dan ljetnog suncostaja Sunce u meridijanu ima visinu 69º55', a na zimski suncostaj mu je visina 20º04'. Sve to na latitudi 43º31'15" N. Upravo preostatak kuta računajući od pozicije Taygete (46.3) daju približno tu vrijednost do pune veličine kuta 90º. Kao da se ovdje zrcalno preslikavaju odnosi između Splita i paralele zvijezde Taygeta, u realnom prostoru pozicije 1º22' južnije od Šoprona. Je li sve to baš slučajno? Carske pozicije bile su pomnjivo birane!

Ako tako djeluje geografska širina impliciranih zvijezda Plejada, što je s njihovom geografskom dužinom, kako ćemo do njenih vrijednosti? Izolirali smo dosad nekoliko tipičnih brojki koje odgovaraju vrijednostima stupnjeva, među njima i 33º, 69º te 102º. Ako je polazišna točka 0º, tj. Meru ili Sterope, tlocrtno, mjereći iz središta, geografske dužine zvijezda su ove:

- Taygeta ≈33º
- Caleano ≈69º (Geomagnetni sjeverni pol kod Tule 69º W)
- Elektra ≈102º (Magnetni sjeverni pol – O'Elef-Ringnesa 101º56' W)

Poziciju Elektre smo ponovno dobili zbrojem stupanjske vrijednosti prvih dviju zvijezda (33º + 69º = 102º). A što da je ona u stvarnosti na, primjerice, 119º? Utvrdili smo, dakle, da prethodne vrijednosti pozicija zvijezda odgovaraju geografskoj dužini Geomagnetnog i Magnetnog pola, a njihovi zbrojevi još jednom su u rasponu vrijednosti geografske širine 78.7º.

- Sterope **78.8º** = 0º
- Taygeta 46.3º (33º) = 79.3º
- Caleano 9.8º (69º) = **78.8º**

Poglavito je zanimljiva situacija sa zvijezdom Caleano. Ona i Sterope, ne samo da se u potpunosti preklapaju, nego njena geografska širina na 9.8º pokazuje da je odgovorna za ključne točke „odcijepljenja“ kontinenata. Naime, njena paralela proteže se linijom „roga“ Indije (krajnji jug Indije, Kochi, 9º56' N), zatim „roga“ Afrike (krajnji istok Afrike, Hargeisa, 9º34' N), potom, na zapadu, lukom Conakry (9º31' N). U Južnoj Americi to odgovara upravo krajnjem sjeveroistoku Venezuele, tj. kontinenta, odvojenog nekoć davno iz Pangee. To su naprosto stvari koje šokiraju!

Što je pak s geografskim dužinama u realnom prostoru, gdje su danas spram nultog meridijana u Greenwichu geografske dužine 33º W, 69º W i 102º W? Nailazimo na još šokantnije činjenice: meridijan 33º W prolazi područjem Azora (Atlantida?); na oko 69º W nalazi se Santo Domingo (od Kolumbova dolaska 1496. najstarija kontinuirano naseljena europska naseobina u Americi i prvo sjedište španjolske kolonijalne uloge u Novom svijetu); konačno, meridijan na 102º W prolazi Centralnim Meksikom, otprilike na pola udaljenosti između Mexico Cityja i grada Zacatecasa, gdje arheolozi bilježe prve tragove naseljenosti oko 10.000 godina. Je li sad jasnije zašto baš nulti meridijan u Greenwichu? Da bi aktualna mreža pokrivala ovako savršeno izdanje netko je morao znati za njega? Ili, pak, špekulira li Kolumbo da putuje u nepoznato, ili s mapama „poznatog" svijeta u džepu, da bi Santo Domingo bio to što jest? Sve upućuje na Meru kao „majku" planinu! Pored *plejadske* implementacijske, površinske, ima li Zemlja svoju istoimenu unutarnju matricu „života"? Odvija li se on alkemijski? Zašto su visine, tj. vrhovi planina, koje nazivamo svetima, postavljene u neku nama nepoznatu logiku? Ona onda kreira i vodene slivove.

Evo, ovo što slijedi zaistinu je intrigantno. Na geografskoj širini 69º N i geografskoj dužini 135º W nalazi se delta rijeke Mackenzie, najšire i najduže u riječnom sustava Kanade (1738 km). Neposredno uz deltu smješteno je mjesto Inuvik. Na internetu je dostupan ovaj podatak: 1988. Međunarodna astronomska unija Radna grupa za nomenklaturu planetarnog sistema, službeno je dala ime ***Inuvik*** za krater na Marsu, na **78.7º** sjeverne latitude i **28.6º** zapadne longitude. Što to znači ako je to na Zemlji latituda planine Meru, a Pico, vulkanski, najviši vrh Azora nalazi se na longitudi 28º24' W, dok je prvi otkriveni otok Azora u 14. stoljeću, Faial, na 28º43' W? Eto, zašto bi mogla Atlantida! I koji bi to razlog morao biti da se jedan tako značajan geografski objekt nazove imenom malog nepoznatog mjesta Aljaske?

Tako upečatljivu informaciju stavili smo „na kolo" Franje Pajrića te zamjenom istorodnog „k" za „g" dobili „Vikinu", naprosto Vaginu. On je u pravu držimo li se one Abelardove da riječi ne izriču događaj nego smisao. Stručnjaci su, dakle, simbolički usadili „život" Marsu udjelivši mu, i to baš vulkanskom krateru, tu za čovječanstvo presudnu maticu. Isti oni što su, tek nekoliko dana prije nego će se desiti njegova prva, povijesna fotografija (14. srpnja 2015.), degradirali Pluton, sad već izvan sustava Sedam planeta. Sve što je vezano za „sedam" treba nestati, zbrisati sa kugle Zemlje. Ili metajezikom preobraziti, da se nikad ne otkrije prapočetak. Ali, teško je to i zamisliti: Neptun je prvi pronađen matematičkim izračunima, a ne empirijskim motrenjima, tek 1846. Uran je pak, sedmi po redu planet od Sunca, kao prvi otkriven teleskopom 1781.

Koliko god znanstvena empirija bila uporna, ništa nije slučajno na ovom svijetu! Na 46º18' N (46.3º - Taygeta), na istočnoj američkoj obali, nalazi se Charlottetown (Charlotte Mecklenburg-Strelitz, supruga Georgea III. i kraljica UK – 1761.-1801.), kapital otoka Princ Edward Island. Cijeli svijet prekriven je, pokriven moći, angliziran odrazom drevne znanstvene mudrosti, one dubinske, običnom čovjeku nedostupne, izbrisane iz memorija naroda, preobražene iz moći znanja u moć političke ekonomije. Premda živimo u dobu kontrolirane znanosti, na sreću, sačuvani su stari toponomastički pojmovi, mitovi i legende, neizbrisivi dijelovi nomenklaturnog sustava koji će navijeke svjedočiti.

Stoga tek nekoliko dodatnih podataka. Na 134º56' W, u prostoru Polinezije u Tihom oceanu, nalazi se sićušno, nevidljivo otočje Gambier Islands, na čijem stijegu je pet zvijezda poredanih u četiri ugla i središtu. Na 157º50' W (157.6º) smjestio se glavni grad Havaja, Honolulu, dok je na sjeveru to geografska dužina Kamčatke; u Tihom oceanu, na 180º W i E, s „druge“ strane nultog Greenwicha, nalazi se vulkansko otočje Fiji, Melanezija. Zašto bi se u golemom oceanskom prostranstvu vulkanska otočja izdizala upravo na ključnim koordinatama *plejadske* kružnice?

Tko onda upravlja sustavom? Tko sjedi na Božjem stolcu (kod Koljnofa)? Ima li Zemlja svoj kod koji životom iznutra upravlja događajima na površini? Naše studije pokazuju takvu mogućnost. Na samoj oštrici razdjelnice između opreza i sigurnosti bismo mogli kazati: još uvijek prisutne u kakvim privatnim kolekcijama, daleko od očiju javnosti, drevne mape ocrtavaju tu gotovo fantastičnu sliku geološke prošlosti naše planete. Zato se vraćamo krucijalnoj *pannonhalmskoj* priči s početka, u kojoj je vodilja zvijezda Sterope, temelj pak *ljubačko-trojanska* kružnica i Sabratha.

Božji stolac na Jantarskoj cesti

Civilizacije nema u ogradama, a svjedoci smo, danas se ponovno podižu ograde kako bi se pripriječile migracije, kako bi pločnici ostali slobodni. Međutim, ako i zaustavimo migracije, ako i zaustavimo automobile, mi nećemo razbiti integritet prostora, nećemo ga razjediniti, ona planina „preko“ neće postati brdo „ničega“. Jer, astronomija je baš vezana za orijentaciju u prostoru da bismo povezali smjerove u kojima vidimo nebeska tijela. Gledajući ih, njihov položaj određuje se smjerovima i kutovima među njima samima. Zapis na nebeskoj sferi obavlja se sfernim koordinatama, kao što za utvrđivanje položaja na površini Zemlje služe zemljopisne koordinate. Dakako, bitne točke na Globusu jesu polovi, točke kroz koje prolazi zemljina os vrtnje. Neobično značajno svojstvo, smjer vrtnje, međutim, ne možemo odrediti drukčije nego iskustvom. Kažemo da se Zemlja okreće kao „desni vijak“ koji napreduje od Južnog prema Sjevernom polu. Smjer se može odrediti i s obzirom na način gibanja satne kazaljke. Gledajući na Sjeverni pol Zemlje, ona se vrti u smjeru suprotnom od kazaljke na satu. Pomoću meridijana se tada odbrojavaju zemljopisne dužine (0º - 180º W i E). Paralela, pak, najvećeg opsega je ekvator od kojeg se odbrojavaju zemljopisne širine kao Sjever (↑) i Jug (↓) od 0º - 90º. Stoga zaključimo školski rečenicom kako se u astronomiji primjenjuje nekoliko koordinatnih sustava, svaki od njih s osnovnim krugom, poput zemljina ekvatora, i početnom polukružnicom, kao što je početni meridijan.

Temelj je to, dakle, dviju projekcija koje smo izveli tijekom istraživanja bočnog presjeka Plejada ili Vlašića te njihova ekliptičkog pogleda odozgo. Svojevrsni je to „biološki sat“ ugrađen u prostor-vrijeme. Stoga je doista moguće da su pojedini prostori samoinicijativni i podražajni te da u sebi nose prirodnu geometričnost života kao „peto prapočelo“. Za lucidnost teze nalazimo opravdanja, dovoljno i za najmanju sumnju, upravo u ontofilogenezi panonskog prostora. Nije

slučajem baš Mađar, Sandor Ferenczi, bliski Freudov suradnik, autor jedne od najintrigantnijih teza psihoanalize objavljene u knjizi „Thalassa – Theory of Genitality“ (vidi: I. Šipić, *Mediteran : povratak u utrobu*, Split, 2007.). Taj se osjećaj ne zadobiva, taj osjećaj nosite u sebi. Kao što prostor Gradišća i Burgenlanda čuva danas na tisuće fosilnih ostataka morskog života. Posjetili smo jedan takav, s geološkog i antropološkog motrišta fascinantan, muzej u malom austrijskom mjestu Mannersdorf (47º58' N 16º36' E). Bogat sumporastim vodama (kupke podignute 1517.), leži duž povijesnih invazijskih ruta na meridijanu Šoprona.

Češka Venera iz Dolni Vestonice (29.000-25.000 pr. Kr.) tipičan je predstavnik kulta plodnosti. Spuštena i proširena stražnjica, oteščali bokovi, naglašene su karakteristike žene zapadnog panonskog bazena. Njoj se pridružuje i Venera Willendorfska. Prirodne predispozicije rađanja očito postoje kao biološki prostorni „bazeni“ rađanja, neovisno radi li se o antropološkom ili geografskom pojmu. Ta nas definicija vraća na „stazu plodnosti“ odnosno života ukoričenog u jantar – „duševnu nit koja individualne energiju povezuje sa kozmičkom, individualnu dušu sa kozmičkom dušom“. Čitamo tako, jantar simbolizira Sunčevu, duhovnu i božansku privlačnu snagu. Putem drva ili stabla, koje povezuje nebo i zemlju, (korijenje), transformira Sunčevu energiju i uz pomoć mineralnog carstva pretvara je u manifestiranu energiju ploda. U tom smislu jantar se drži materijalom koji uzemljuje spiritualne energije u fizičko tijelo, promovirajući, između ostalog, plodnost. Da bi zatrudnjele, kao amajliju (ures) žene ga stoga nose od pradavna doba.

Nadalje, jantar pročišćuje duh i srce, pomaže da otkrijemo drevnu mudrost i znanje, izvlači negativnosti iz tijela, preobražava negativne energije i misli u pozitivne. Stimulira um, pojačava mentalnu jasnoću i preobražava energiju fizičke vitalnosti u bezuvjetnu ljubav. Poravnava eteričke energije u fizičkom, eteričkom, astralnom i mentalnom tijelu, **osigurava ujednačen tok savršenog reda prema zahtjevima zemaljskog plana** dok balansira elektromagnetizam fizičkog tijela.

Je li to dovoljno, je li dopušteno ovako razmišljati? Tisuće nepredvidljivih otkrića demantiralo je na tisuće godina znanosti. Imamo li pravo, bilo kao znanstvenici, bilo obični ljudi, odricati se samih sebe? Vezat ćemo se na netom naglašenu rečenicu – „osigurava ujednačen tok savršenog reda prema zahtjevima zemaljskog plana“! Upravo ona predmnijeva geometrijsko uređenje te silne prošlosti – matricu po kojoj ćemo naučiti hodati i živjeti.

U dosadašnjim studijama (*Tajna Apolonova tronošca*, *Sabratha – kronometar*) bavili smo se centralnim pitanjem topografije Jantarske ceste: nakon što je prošla kroz Šopron i Szambothely, kuda i kamo je vodila dalje u dorimsko doba, ako je za Rima skretala u Ptuju (*Poetovia*) prema Akvileji? Doista, na zapad, ili u smjeru juga prema Zadru? Druga alternativna rješenjima (Trsat), premda su moguća, čini se da nisu realna. Naime, svaka trasa ima smisla ako kasniji put prati predmnijevane prirodne sadržaje planiranja, tj. zemljopisne i klimatološke kondicije protoka. Kako je ovdje riječ o dubokoj prapovijesti valja svakako uključiti astro-geometriju. Prije hodanja

prostorom, naime, važno je odrediti osnovni smjer, a on se, poglavito na kugli, utvrđivao astronomski.

Izolirali smo dvije krucijalne činjenice od golemog utjecaja na trasu tog povijesnog puta južnog smjera. Prije svega je to pozicija Ljube kao geometrijskog središta Sredozemnog mora, a zatim konstatacija kako nema prirodnog opravdanja da bi se sadašnja *rimska* trasa nakon Ptuja usvojila kao konačno povijesno rješenje. Naime, skretanje u smjeru Akvileje (2. st. pr. Kr.) uvjetovano je pozicijom Rima, a veza Baltika, Srednje Europe i Jadrana stup je od prapovijesti kad Rima zapravo još i nema (8. st. pr. Kr.). Prema tomu bi nelogična bila mogućnost da je taj pravac, kao prapovijesni rukohvat, potpuno neprirodno usmjeren na Apenine. Ne pak i na Srednji Jadran. To je polazište u novo istraživanje koje ovog puta vršimo na terenu, u Gradišću i Burgenlandu, duž državne granice Mađarske i Austrije. Ono pokazuje da obračun s poviješću počinje u Jaku!

U prvom dijelu rukopisa naglasili smo *potajišnu* benediktinsku ulogu u promicanju kulture Plejada ili Vlašića. Jak (47º8'21" N i 16º34'56" E), danas mala mađarska općina s oko 2500 stanovnika, baštini najkompletniju romanesknu crkvu u Mađarskoj sagrađenu uz benediktinski samostan između 1220. i 1256. kad je bila posvećena sv. Jurju. Što je tada, u vjerojatno pustom prostoru, moglo uvjetovati njezinu gradnju? Mislimo da je upravo tu podignuta da bi simbolizirala vrata na ulasku u genetski profiliranu *baltičku* magistralu. Kao da svojim usnolisnim izgledom njen glavni portal naprosto uvlači u tu situaciju.

Polazimo od činjenice da je *Jantarska cesta* dorimskog doba morala već biti precizno ubicirana da bi ju nastavili i Rimljani pa prihvaćamo njene bitne arheo-toponimske odrednice sa crteža objavljenog ranije u knjizi *Tajna Apolonova tronošca*. To su: Szombathely, Sopron, Bratislava, Brno, Bouzov (Olomouc), Klodzko, Wroclav, Milica Ponds, Wielkopolska NP, Biskupin, Malbork i Gdansk. Cesta se nastavlja i dalje, ali to zasad nije predmetom našeg interesa. Motreći ovako postavljenu trasu ceste dade se namah uočiti spiralno kretanje u cik-cak liniji. To je identično pojmu „križanja“ ili *bordižanja* u jedrenju izravno u vjetar da bi se iskoristio udarac vjetra sa strane. Jedino na taj način vjetar uvijek puše u jedra. Istodobno je to princip – „bršljan“, koji se uz deblo privija i, spiralno se povijajući, simbolizira vjernost i ženstvenost. U mađarskom jeziku bršljan je *borostyán*, a *Jantarsku cestu* Mađari nazivaju *Borostyánut* (*utca* = ulica, put). Zar nije to tajanstveno – „put bršljana“? Ako, usto, Poljaci kažu za jantar *bursztyn*, što znači „okamenjeni bor“, a Mađari su dodali samo dva samoglasnika (*borostyán*), pa dolazimo do *boristena* i *boristenesa*, onda valja provesti ozbiljnu raspravu. Naime, već u 7. st. pr. Kr. Grci utemeljuju koloniju u Crnom moru u njegovoj kardinalnoj, najsjevernijoj točki pred estuarijem Dnjipra, gdje je, potvrđuju to i nalazi iz vikinškog doba, završavao istočni ogranak putovanja u trgovini jantarom. Prvotno ime *Pontic Olbia* prelazi poslije u *Boristhenes* (eponim za antički naziv rijeke i nimfu). Razina je to geografske širine doline Valea Ucuris i mjesta Cälacea u Rumunjskoj (vidi studiju: „Trapezous – Buda“) te, na vertikali *Jantarske ceste*, mađarskog Csesztrega u Zala župi (46º41' N)? Na poljskoj sjevernoj obali, u mjestu Jaroslawiec, na geografskoj dužini Kisega (16º33' E), 2' zapadnije od Šoprona, nalazi se Muzej Jantara (Muzeum Bursztynu) koji čuva drugi po veličini grumen jantara u Poljskoj (2906 gr.). Njegova geografska

širina, precizno, vrlo precizno, 54º32' N, odgovara širini prastare luke Gdynije, u kojoj i završava pravac Sabratha – Ljuba – Gdynia, „nosač“ zvijezde Sterope, bilo koje od kružnica sa središtem u Ljubi (vidi mapu u studiji: „Sabratha – kronometar“). Pa koji su to čini povezanosti, sustavi isprepletenosti? I grčko i rimsko društvo raspalo se iznutra, staro znanje još, evo, netaknuto leži!

Spirala počinje baš u visini geografske širine Jaka i završava južnije od Wielkopolska NP. Spram mape, na terenu smo to locirali kao približnu poziciju poljskog grada Koscian (52º5' N). Prvi spomen grada, *Costan* („kostel“, na češkom, crkva), datira iz 1242. a zapisan je u dokumentu benediktinske opatije u Lubinu. Stoga je našoj istrazi jako bitan, poglavito jer se vezuje za benediktince koji su očito imali golemi utjecaj na taj vjekovni prostor. Uz te dvije početne točke, izdvojili smo ključne pozicije na „koljenima“ ili pregibima trase. Premda se to na mapi ne vidi potpuno jasno, u naravi se ostvaruje frapantna sinkronija i harmonija projektiranja „kanala“.

Geografska dužina Kosciana, 16º39' E, uvjetuje zapadnu granicu kanala nizom toponima: Jak – Mikulov – Klodzko – Koscian. Pretposljednji, Klodzko, službeno je indiciran kao prapovijesna naseobina na *Jantarskoj cesti* rimskog doba, dok Mikulov baštini „piramidu“ ili Sveto brdo. Desna, istočna granica kanala definirana je pozicijama gradova koji tvore niz Bratislava – Bouzov – Wroclav. Odmah da kažemo, premda spram zapadne, potonja granična os ima nešto nepravilniji hodogram, spirala se jasno razvlači dinamički u pravilnim oscilatornim ritmovima. Donosimo Crtež 5. Je li to moguće kopija Mliječne staze?

Matematička osnova spirale uvjetuje svaki novi pregib na zapadnoj osi s razmakom od **1º39'** N.

- Koscian 52º05' N (+ 1º39' N)
- Klodzko 50º26' N (+ 1º39' N)
- Mikulov 48º48' N (+ 1º39' N)
- Jak 47º09' N

Udaljenosti pak u metrici iznose (mjerilo 1 : 1 500 000):

- Jak – Mikulov 12,35 cm
- Mikulov – Klodzko 12,1 cm
- Klodzko – Koscian 12,1 cm

Za tu neznatnu razliku (0,25 mm) Jaku je očito dodijeljena neka matematički kontrolirana uloga „vrata“ što će biti vidljivo također i na istočnoj vertikali, čak jednakom koeficijentu unatoč (7,8 cm // 7,4 cm ≈ 1,42).

Baš zanimljivo, da su stupnjevi izraženi decimalno (1.39º), dva „koljena“ dala bi vrijednost 2.78º, a mi imamo *Kadmovu osovinu* pod kutom od 27.8º. Ako zakonitost jednakih raspona geografske širine 1º39' uzmemo za načelo, što se dalje događa prema jugu, u Hrvatskoj? Sljedeća stepenica je geografska širina Siska (45º30' N), nakon njega – 1º39' u smjeru juga bilježimo na geografskoj

širini otoka Vrgade (43º51' N) kod Pakoštana, preko puta Tkona i Ćokovca s glasovitim benediktinskim samostanom Sv. Kuzme i Damjana. Sagradio ga je biogradski biskup Teodorik 1059. na temeljima ranije bizantske utvrde i starokršćanske crkve. Vrgada, naime, čuva ulaz u Zadarski kanal ključan za terestričku plovidbu Jadranom. No, kako se Vrgada nalazi na istom meridijanu s Pakoštanima (15º30' E), tako se i kraljevski Biograd n/m nalazi na meridijanu 15º26' E s današnjim Starigradom Paklenica, antički *Argyruntum*. To su bitne topografske odrednice koje instruktivno djeluju unutar sustava orijentacije u prostoru. Nije, na primjer, nelogično da na ulazu u strateški kanal unutrašnje plovidbe stoje dvije luke, Pakoštani i Biograd n/m, ali ***Arg****yruntum* – pod goletima Velebita? Očito prijevoj Paklenica, poput senjskog Vratnika, ima ulogu markera. Stoga još ponovimo – na K09e, Vrgada je i mjesto *zlatnog reza* kad se, pod kutom *Kadmove osi*, mjeri razdaljina između Parisa i Jeruzalema, koji je, opet, i sam mjesto *zlatnog reza* između najistočnije točke Crnog mora (Kobuleti) i jugoistočnog ugla pravokutnika u Kharga oazi, u kojoj za doba faraona borave izgnani. Moguće je sve slučajnost, ali, jednostavno, ništa ne ukazuje na to.

Zato idemo na sljedeći fenomen. Dolni Vestonice, nalazište prapovijesne Venere, koje se nalazi svega 5' sjevernije od Mikulova, lokaliteta gdje je pronađen najbolje očuvani primjerak u *rovašu*, je također na meridijanu zapadne osovine (16º39' E). Nevjerojatno, baš tu gdje boravim, u Koljnofu (mađ. Kópháza), Pajrićevu rodnom mjestu, i njime prolazi (16º38'11" E). Ali, tek sada zapažamo, u čudu, i mojim rodnim Sinjom (16º38'22" E). Razlika je svega 11", a zaštitnik Koljnofa je sv. Martin koji se slavi 11. 11. Opet, dakle, 22!

„Gdje se mi to nalazimo“ – upitao sam dr. Franju Pajrića? Ili je fenomen svijesti, ili je svijest numerološka. Logika je, čak i za znanstvenika, jednostavna – ne može se osjetiti nešto što ne postoji! Idemo mjeriti!

„Životni“ meridijan u smjeru juga pokriva još i Ludbreg (16º37' E), zatim najviši vrh Dinare Troglav, najviši vrh Mosora Veliki Kabal, na samoj obali Jadrana Dugi rat, pa, fascinantno je, najviši vrh Brača, ujedno i Jadrana, Vidovu Goru (16º38' E), i, na koncu, najzapadniji rt otoka Korčule, Proizd. Je li ovo ustupak Zemljina unutarnjeg „bića“? Kardinalni objekti kreiraju se po nekoj čudesi. Ludbreg je, pak, u lokalnoj tradiciji, koju je inicirao upravo pavlinski opat Honorije (12. st.), *centar svijeta*, iz kojeg se mnogi svjetski gradovi nalaze na koncentričnim kružnicama i pravcima (upravo naša metoda). Legenda kaže kako je vrag stjeran križom u ruci u zemlju sa silom koja je učinila da se na drugoj strani pojavi iz zemlje kao protu-podravski, mali vulkanski otok oceanskog prostranstva. To bi danas bilo na sjecištu paralele krajnjeg juga New Zealanda i meridijana 3º zapadnije od otoka Rarotonga u Cook Otočju. Legenda i nije baš bezazlena jer već dobrano rano tumači pojavu dobrog razumijevanja antipodnih mogućnosti motritelja. U vrijeme kad se, navodno, još stoljećima govori o Zemlji kao „ravnoj ploči“!? Tko još vjeruje u tu priču?

Ludbreg također slavi i štuje relikviju Krvi Kristove, poput amsterdamskog, „čudo“ euharistijsko koje se dogodilo 1411. a priznao ga je 1513. i papa Leon X. Što se to događa na ovom meridijanu!? I što je onda s geografskom širinom Ludbrega, 46º15' N? To je praktično paralela

pozicije zvijezde Taygeta (46º18'). U decimalnim stupnjevima geografska širina Ludbrega 46.25º odgovara 46º15'. Taygeta se nalazi pak na 46.3º, pa ako samo računamo na okolnosti mjerenja na kružnici Plejada takve su razlike ništavne. Prema tomu možemo kazati da su vrijednosti približne premda je to sasma precizno geografska širina Varaždina (46º18' N), u čijoj blizini su, u špilji Vindija, pronađeni ostatci neandertalca stari oko 30.000 godina. Ta paralela prolazi na jednakoj udaljenosti od Ludbrega i Čakovca.

No nije li onda delikatno da se na atlantskoj obali Francuske na njoj nalazi Zaljev Aiguillon (fr. žaoka, šiljak, što korespondira značenju kardinalnog rta Aiguille – vidi studiju: „Trabzon – Buda"), zapravo sidrište La Rochellea, glavne luke atlantske templarske flote. Arheološki nalazi tisućama godina povijesti tu uključuju i prethistorijske rudnike **soli**. Ludbreg je dakle sjecište zapadnog meridijana „spiralnog kanala" i paralele zvijezde Taygete, na kružnici, zdesna zvijezdi Sterope. Na „Sedmom Ključu" upravo ona definira „križ mača" kao sjecište kojim prolazi i sjeverna tangenta kružnice. Dubokog smo uvjerenja kako je baš stoga pavlinski samostan u Svetoj Jeleni mogao biti podignut u tom arealu, 10' sjevernije i 12' zapadnije. Pred osam godina, za prvog posjeta tlu Gradišća i Koljnofu, takvo što nije se moglo ni sanjati.

Istaknimo stoga još jedan vrijedan detalj. *Jantarska cesta* u ovoj konstelaciji, južno od Jaka, u prostoru današnje Zapadne Mađarske, vodi još kroz Szambothely i Körmend te završava u rimskom municipiumu *Aelium* ***Salla***, danas Zalalövö, najjužnijoj rimskoj postaji na vertikali *Jantarske ceste* (46º51' N). Analitički, to je strašno zanimljivo, jer je njena geografska širina dvostruka vrijednost pojasa od ekvatora do Rakove obratnice (23º26'22" N x 2 = 46º52'44" N). Svega 5' sjevernije nalazi se mjesto Nádasd s rotundom iz 11. st. Spram geografske širine, početak *Staze života*, dakle, izravno je povezan s jednom od pet najbitnijih paralela zemaljskog koordinatnog sustava. Nije li baš zato prije svega, prije „vode", u „Sedmom Ključu", kojeg držimo primordijalnim, predstavljen ***Sal*** *philosophorum*? Szambothely, Körmend, Nádasd, Zalalövö i Šopron, rimska *Scarbantia*, nalaze se na geografskoj dužini Jaka (16º35'/36' E) što znači da od Kosciana do *Salle* imamo gotovo idealnu liniju omeđenja. U nju se izvrsno uklapa i Brno na 16º37' E. Spram naziva Koscian, zanimljiv je još i položaj Hrvatske Kostajnice na Uni za sve one što kažu kako smjerove putovanja prema jugu drže i diktiraju rijeke. Etimolozi povezuju ime grada s imenicom „kostanj" što znači „kesten". No moguće je to i češki „kostel" ili „crkva".

Sad idemo u suprotnom smjeru, ka krajnjem sjeveru. Što je gore na meridijanu 16º39' E? Opet nailazimo na nestvarnu situaciju. Taj meridijan prolazi otokom Öland (*Oelandia*) naseljenim već 8000 godina pr. Kr. što svjedoče brojni menhiri u Gettlingeu te *runa* zapisi u kamenu. To je drugi po veličini švedski otok pa je tim više čudnije da meridijan prolazi njime upravo na poziciji na kojoj se nalazi dvorac ***Solliden*** *palace* iz 12. st. (1173.-1195. Canut I.) – proljetna rezidencija aktualne kraljevske obitelji u Borgholmu.

Što je pak s istočnom granicom kanala? Prije nego odgovorimo, zabilježimo kako Bratislava, kao ključno mjesto prijelaza Dunava na Devinu, stoji točno 1º sjevernije od Jaka (48º09' N). Upravo je taj prapovijesni prijelaz, na 48º10' N i 16º59' E (Bratislava, 17º07' E), prva „pregibna" točka

koja utječe na razvoj situacije u smjeru sjevera gdje na 17º02' E (51º06' N) te 17º06' E čekaju Wroclav i Milicz Ponds. Bouzov tada ostaje u sredini svega 5' zapadnije na 16º54' E (49º42' N). Njegova lokacija osobito intrigira zbog prapovijesne špilje Javoričko, koja se baš nalazi na trasi ceste, te dvorca podignutog 1317. na trgovačkoj ruti koja je polazila iz Olomouca.

Iz Crteža 5 je vidljivo da na istočnoj strani omeđenja kanala spirale pregibne točke ne stoje na pola udaljenosti između dviju susjednih točaka. Precizna mjerenja međusobnih udaljenosti dala su sljedeće komparativne rezultate (mjerilo 1 : 1 500 000):

- Jak – Bratislava = 7,8 cm
- Bratislava – Mikulov = 5,5 cm
  To znači da stoje u međusobnom koeficijentnom odnosu 1,4**181818** ili ≈ **1,42**

- Mikulov – Bouzov = 6,5 cm
- Bouzov – Klodzko = 5,5 cm
  Ovdje je koeficijentni odnos **1,181818**

- Klodzko – Wroclav = 5,2 cm
- Wroclav – Koscian = 7,4 cm
  Koeficijentni odnos sjeverne dionice iznosi **1,42**

Eklatantno postoji stanovita matematička korelacija stupanjske ljestvice i koeficijentnog odnosa međusobno (1º39' N // 1,42) što bi moglo ukazivati na zakonitost svjesnog planiranja točaka promjene smjera, poglavito u prelasku Sudetskog gorja. Zbog čega, zasad ne možemo kazati s punom sigurnošću, no, međutim, ne smijemo u praktičnom smislu zaboraviti na rijeke koje teku unutar i oko spirale. Prije svega od utoka Morave u Dunav na Devinu, odakle uzvodno pratimo rijeku u smjeru Mikulova. Taj sjeverozapadni smjer na polovici zračne udaljenosti između Devina i Mikulova dalje preuzima pritoka Morave, rijeka Dyje. Naravno, budući se radi o zračnoj liniji, stvarni put odvija se devijantno deriviranim tokovima i prati globalni smjer puta. Identičnu situaciju nalazimo i od Bouzova do Klodzka. Početni tok Morave sa izvora (Snježnik, 1424 m) prati prvu polovicu trase, drugu pak prema sjeverozapadu prati tok rijeke Nysa Klodzka, pritoke Odre, na kojoj se sam grad i nalazi.

Od Klodzka u smjeru Wroclava aktualna je moderna cesta koja oponaša prapovijesno utrte staze. Ona se u cijelosti poklapa s pravcem koji povezuje ta dva značajna grada. Identična je situacija i na razdaljini između Wroclava i Kosciana. Rijeku Odru put prelazi u Wroclavu, a iz Kosciana gotovo pravolinijski u smjeru sjeveroistoka, preko arheološki znamenitog Biskupina (Poljski Pompeji) i Malborka, ulazi u Gdanjsk, krajnje odredište puta kod ušća Visle.

Radi se, dakle, o „kanalu“ raspona u geografskoj dužini od oko 20' (16º39' E - 16º59' E), sa distance gledano, poput „štapa oko kojeg se ovila zmija“. Ta je vizija veoma prisutna tijekom povijesti likovnosti pa ju eto i kod Basila Valentinea. Zanimljivo, zapadna vertikala ujedno je

linija „obrane“ u dvjema povijesnim bitkama. Na toj je crti zaustavljen u pohodu na Beč Sulejman Veličanstveni u bitci za Kiseg 1532. (16º33' E). Dva stoljeća poslije (1715.) u opsadi Sinja branitelji su odoljeli napadajima Osmanlija na istoj meridijanskoj liniji na kojoj nalazimo „pramajku“ Veneru (Dolni Vestonice), Crnu Bogorodicu Gospu Loretsku (Koljnof) i Gospu Sinjsku Čudotvornu. Aktualni Malbork, pretposljednja postaja *jantarske* trgovačke rute, izvorno je Marienburg (*Civitas Beatae Virginis*), utvrda podignuta u 1274. po teutonskim križarima na rijeci Nogat.

Je li u pitanju „peti element“? Ženski princip sigurno jest! Molekula *života* (životna energija) ima strukturu *plejadskog* obrasca, amblemski, geografski i pripovjedački. Sva prapočela zastupljena su: zrak – vatra – voda – zemlja – *život*! Geometrijski konstrukt staze koju smo dobili neodoljivo podsjeća na dio deoksiribonukleinske kiseline. Upravo su **nukleinske kiseline** te makromolekule što sudjeluju u pohrani, prijenosu i ekspresiji genetske informacije. Budući da sinteza nukleotida zahtjeva energiju i informaciju, oni se prepoznaju po principu sparivanja baza i vežu se s obzirom na poredak komplemenata u predlošku. Suludo, ali kazali bismo – jednaki princip! Ako je DNK spremište genetske informacije i sadržana je u jezgri, a RNK (ribonukleinski) također u jezgri sudjeluje u ekspresiji informacije, vrijedi li to za Zemlju iz njezine jezgre očitane *plejadski*? Je li nešto što „u jezgri sudjeluje u transkripciji genskog koda (*glasnička RNK*), i potom se kroz jezgrinu ovojnicu premješta u citoplazmu gdje sudjeluje u procesu translatacije“, zaduženo i za ovu zemaljsku funkciju, tj. zemaljske migracije stanovništva i naroda? Pamti li, ako već po DNK danas možemo dešifrirati fluktuacije, gibanja i sparivanja ljudstva? Genetičari Instituta „Ruđera Boškovića“ u Zagrebu danas potvrđuju takvu mogućnost.

Mi smo u Koljnofu, na području Šoprona. Na njegovu centralnom trgu u podnoj ploči uklesan je natpis s udaljenostima od *Scarbantie*: do Gdanska 957 km, do Akvileje 710 km i Rima 1051 km. Meridijan (16º39' E), kojeg ovdje nominiramo za liniju „života“, prolazi vrlo tijesno između zapadne obale okomito postavljenog Nežiderskog jezera i Šoprona. Između geografske širine Jaka i Bratislave, prve zaokretne točke, Šopron je točno polovica puta ako se eliminira početni utjecaj „vrata“ od nekoliko minuta koje Jak ima (32' // 28'). Pitamo naprosto, ako je *Jantarska cesta* prapovijesna, zašto onda Povijest Šoprona (*Ödenburg*) počinje s rimskim dobom? Što se to ovdje moralo događati prije nego li su legije na trasi ceste počele podizati svoje logore, poput *Carnuntuma*?

Provjeravamo nasumce njegovu prostornu učinkovitost: ukoliko ga postavimo za središte i na njegovu meridijanu izmjerimo kut zvijezde Sterope, tj. 11.2º, pravac će povezati ušće Visle sa Sabrathom na libijskoj obali. A budući da je upravo meridijan Sabrathe istodobno i meridijan Rima, naslućuje se ozbiljnost geometrijskog veza. Uz Sabrathu, svojevrsnu feničku vezu sukreira i činjenica da je meridijan Šoprona istodobno na libijskoj obali geografska dužina Surta, feničkog *Macomedes-Eufranta* (16º35'). Spram moguće slučajnosti, spomenimo samo da Šopron također uvezuje liniju gradova: Moskva – Genova – Barcelona – Sevilla.

Međutim, na izlazu iz Koljnofa, udaljenog južno oko 5 km od Šoprona, u njegovu smjeru nalazi se brdo kojeg lokalno stanovništvo zove Gora. Njene su koordinate **47º39'30.1'' N** i **16º37'59.3'' E**, dakle, oko 1' južnije od Šoprona i 1' zapadnije od *linije života*. Sve su gore sveta mjesta pa smo odlučili provjeriti. Za lijepog vremena s vidikovca Gore preko Nežiderskog jezera vidi se Bratislava. Šopron je pak kao na dlanu. To je već ozbiljan uput, no, kako smo u dobu ljetnog suncostaja, odlučili smo na Gori poduzeti mjerenje magnetne deklinacije, tj. kutne razlike između meridijana i smjera umirene magnetne igle. Zapravo je to izmjera magnetnog azimuta, kuta od magnetnog sjevera u smjeru kazaljke na satu, a povezano s horizontskim koordinatnim sustavom i položajem nebeskog tijela određenog azimutom i kutnom visinom *h* (pozitivna iznad obzora i kreće se od 0º do 90º, negativna ispod obzora, od 0º do – 90º). Paralelno, dobili smo i vrijednosti astronomskog azimuta, tj. koordinate koja se mjeri od južne točke obzora (S) prema zapadu, od 0ş do 360ş. Drugim riječima, mjerili smo izlazak i zalazak Sunca za ljetnog solsticija, **21. lipnja** uz duplu kontrolu: kompasom s tekućinom i satelitskim na tabletu. Rezultati na oba instrumenta se preklapaju, no zbog inih lokalnih kondicija mjerenja (stanje motrenog objekta, lokalni interijer, stabilnost, koncentracija željezom i drugo), moguća su manja odstupanja. Mjerimo, po Hyginu Gromatiku, dužinu azimutalnog pravokutnika koju je on nazvao *solstitialis* (preostale dvije su: *ekvinotialis* i *brumalis*).

Priopćenje rezultata:

- Spram lokalnog meridijana Gore, prvi sjaj Sunca pojavio se na potpuno ravnom horizontu bez prirodnih barijera u **4 : 43** na c. **45º** NE, točno na polovici između Ovna i Bika, tj. usuprot, Vage i Škorpiona. To znači da ravnodnevnica, tj. poravnanje (geografski istok) ima biti na **90º** E i **270º** W (geografski zapad), dok će se Sunce pojaviti na obzoru 21. prosinca na **135º** SE. Baš na tom mjestu, dakle, dobivamo zbroj kutova zvijezda Sterope, Taygeta i Caleano. Znači li to onda da se kutu 45º pribraja i vrijednost kuta do zvijezde Sterope kao geometrijske razlike između Geografskog i Geomagnetskog pola od (11.2º)? To ćemo doznati kod mjerenja *ekvinotialisa*, 23. rujna.
- Spram meridijana Gore, posljednja zraka Sunca iščeznula je u 20 : 43 na sjeverozapadu Šoprona iza gorskog uzvišenja na 314º NE. To je smjer pavlinskog klaustera u Banfalvi. Međutim, zbog reljefne neujednačenosti, koju uvjetuje razlika između idealne kružnice horizonta i reljefa lokalnog horizonta (promatrač ne vidi zalazak sunca u ravnini horizonta, te je vidljiv toliko prije koliko Suncu treba da se spusti u luku od sljemena uzvišenja do horizonta – lokalni zapad – nešto raniji i pomaknut ulijevo), pozicijom nestanka Sunca držimo **315º** NW, adekvatno paraleli izlaska sunca na 45º. To znači da će Sunce nestati na obzoru za zimskog solsticija, 21. prosinca, na **225º** SW.
- Ili, imamo niz: 0º - **45º** - **90º** - **135º** - 180º - **225º** - **270º** - **315º** - 360º u kojemu nisu angažirane samo početne vrijednosti 0º - 180º - 360º.

Dakle, mjerenje pokazuje da su solsticijalne točke ljetnog i zimskog istoka, spram geografskog položaja Gore, udaljene od ekvinocialnih točaka geografskoga istoka i zapada za kut 45º. Taj pomak u kutu po horizontu zapravo je azimut čiji korijen dolazi iz arapskoga *as-sumut*, što znači

„**putovi**“, ili *as-semûtu*, što znači baš „**vaga**“! A što nam više i treba od toga? Vaga i putevi! Na 21. lipnja ovdje je razlika od pojave do nestanka Sunca točno 16 h, što znači da je i odnos svjetla i tame precizno 2 : 1. I sad ono najgenijalnije: to je zapravo na isti dan položaj „vage“ Sedmog Ključa“. Basile Valentine! – pozlatila vam se ruka! Krug je ovdje podijeljen u svojoj temeljnoj strukturi (Buda) te se ostvaruje u elementarnosti azimutalno-pravokutnog oblika. Dijagonala azimutala obzora Gore dijeli pravi kut pravokutnika s dva (jednaka) kuta: prvi, izmjereni, 45º (kut azimuta na latitudi 47º39'30.1" N) te drugi, sukut, 45º. Upravo tako je „vagom-putovima“ obrazac Plejada, zadovoljen, sišao među narode!

Gdje smo mi to? Je li zapravo **Gora** taj **pravi Božji stolac**, oronim kojim je narod naimenovao susjedno zapadnije brdo kod mjesta Harka? Arka? Moguće! Ako na mapi u Mercatorovoj projekciji iz mjesta motritelja (Gora) projeciramo kut pod kojim je Sunce nestalo na sjeverozapadu (315º) pravac će nas voditi u smjeru Tule na Grenlandu, dakle, Geomagnetnog pola! Zar nije to čudnovato, a još čudesnije da, pritom, njemačku obalu siječe na istočno-frizijskom otoku i istoimenom gradu Norderney, grafički vrlo znakovitoga grba, koji je svoju „drvenu građu“ zamijenio kamenom upravo 1870. Mjesto je to kojim prolazi meridijan obalne nizozemsko-njemačke državne granice u ušću 371 km dugačke rijeke Ems (7º9' E), a na alžirskoj obali naočitog rta Fer (7º10' E), i to baš precizno u sjecištu *ljubačko-trojanske* kružnice i paralele najsjevernije točke Iskenderunskog zaljeva te rta Sao Vicente, krajnje južne točke Portugala. Nevjerojatno! U suprotnom SE smjeru (135º) pravac na istoj kružnici vodi u poziciju zvijezde Elektra te najjužniju točku Male Azije – rt Anamur. To je jedna dijagonala pravokutnika.

Drugu dijagonalu pravokutnika tvori pravac koji projeciran s Gore pod kutom izlaska Sunca na sjeveroistoku (45º) na istoj mapi vodi na Bratislavu (Devin), Trenčin i Krakov. Usuprot, u smjeru jugozapada, pravac prolazi kroz središte Trsta (predrimski *Tergeste*), gdje u Tršćanskom zaljevu također nalazimo toponim Devin. Trst je četvrti grad po važnosti austro-ugarske imperije (Beč – Buda – Prag – Trst), jedan od najstarijih dijelova Habsburške monarhije i jedna od najvažnijih luka Velesila Europe, onih što svoje „bogatstvo“ imaju zahvaliti sposobnosti vršenja utjecaja na razini globalne ljestvice.

Međutim, ako sada obje dijagonale sa sjecištem ili središtem u Šopronu zatvorimo sjeverno s paralelom pozicije zvijezde Sterope na kružnici čiji je polumjer u prirodnom Ljubinom uporištu na rtu Misurata (meridijan Ljube), dobit ćemo istokračni trokut obrnuto postavljen („Deseti Ključ“). Meridijan njegova sjeverozapadnog ugla ujedno je geografska dužina starofeničke Skikde na alžirskoj obali, ključne u planiranju Hanibalova Drugog punskog rata (vidi studiju: „Hanibal ante portas“), dok sjeveroistočni ugao drži meridijan Troje. I sad slijedi ono najbolje: udaljenost od Šoprona do paralele zvijezde Sterope *Ljubine* kružnice, što je u naravi (o tomu smo pisali u studiji „Vlašići i mali narodi“) geografska širina Minska, zatim dvaju najjužnijih doticaja Baltičkog mora u luci Świnoujście, na ušću rijeke Świna u estuariju Odre (sjeverna granica i most Ščećinskog zaljeva), te hanzeatsle luke Wismar kod Lubecka (**53º54'** N), odgovara jednakoj udaljenosti do paralele Elektra – Alcyone *Trojine* kružnice sa središtem u Ljubi. No, frapantno je da nam to istodobno otkriva i približava poziciju jednog od skupine velikih vikinških trgovišta

sjevera – uz norveški Kaupang, švedsku Birku, Haithabu na Jütlandu (inverzno Wismaru, **54º34**' N 9º34' E) te poljske Bodzija i Truso – polulegendarnog Jomsborga (9.-11. st.), za kojim se dugo tragalo i danas se drži Wolinom u rukavcu Dziwne, na istoimenom otoku, kojeg u delti Odre zatvara rukavac Swine. Zanimljivo je da je njegova geografska dužina točno 2º zapadnije od Šoprona (53º51' N **14º37' E**). Sad dobivamo i kompletnu sliku okvira. **Truso** (54º16' N 19º16' E), gdje su arheolozi uz srebro pronašli, baš zanimljivo spram naše teme, i mnoge **vage**, se nalazi na središnjem položaju na istočnoeuropskim trgovačkim putovima koji su vodili iz Birke na sjeveru do otoka Gotland i Visbyja u Baltičkom moru, a kasnije su uključivali hanseatski Elblag. Od tamo trgovci nastavljaju dalje na jug do *Carnuntuma*. Zanimljiva je, međutim, globalna slika kad se uključi u nju vikinška ekspanzija na prostore današnje Rusije i Ukrajine, odnosno stare Kijevske Rusi.

Svoju prvu prijestolnicu (9. st.) Varjaz Rjurik (nasljeđuje ga sin Ingvar, Igor) na području Rusije utemeljuje u Staroj Ladogi, uz istoimeno jezero i rijeku Volhov koja će se prikladno uklopiti u riječni sustav plovnih putova do Crnog mora u ušću Dnjepra (32º20' E) i antičkog *Khersona*, aktualnog Hersona. Njegove će nasljednike dovesti sve do Konstantinopola kojeg će osvojiti 860. i s njim trgovati robljem, mačevima, krznom i jantarom. Stara Ladoga nalazi se na **59º59'** N i **32º18**' E, što je ravno 60. stupnju sjeverne geografske širine. Međutim, zanimljiva je i njezina geografska dužina, jer će već sljedeća prijestolnica Gorodišće ili aktualni Novgorod biti pozicionirana nešto južnije, ali zato opet točno 1º zapadnije (31º17' E). Hrvatska Ljuba naći će se pak na 15º18' E, što znači, točno u minut, 17º zapadnije od Stare Ladoge. Pa neka to bude slučajno! Ali, već sljedeći podatak demantira mišljenje u korist prakse: geografska dužina Stare Ladoge je ujedno i dužina najsjevernije točke Crnog mora na području *Borysthenesa* ili Pontijske Olbije, tj. aktualnog otoka Berezan gdje su pronađene runske stijene. Ali, što je onda s pozicijom Moskve, prvi put spomenute 1147. a kapitala Velike kneževine Moskve iz 13. st.-16. st.?

Moskva se nalazi na 55º45' N i 37º37' E. Baš zanimljive koordinate! Ali još je ekskluzivnije njihovo real-prostorno tumačenje. Treća *Ljubina* kružnica (vidi mapu: „Sabratha – kronometar“) ima polumjer u najjužnijoj točki Sredozemnog mora kod El Agheile te u Nidi na samoj sjevernoj granici Litve i Kalinjingradske oblasti. To je pravac koji Nidu na *Jantarskoj cesti* i Ljubu povezuje također i s najistočnijom točkom Tunisa, rtom Kaboudia, a kojim prolazi i *druga* epicentrična kružnica Ljube s polumjerom u Troji. Dakle, u pitanju je sustav. E, pa, kad je već tako, sjeverna tangenta te *treće* kružnice zapravo je paralela Moskve, vrlo bliska liniji kapitala Danske, Kopenhagena, i, preko kanala, švedskog Lunda (55º41' N // 55º43' N), predkršćanskog religijskog središta i danas sjedišta biskupa Švedske Crkve. Lundska katedrala čuva nevjerojatan dokaz upućenosti ondašnjeg redovništva u astronomski nauk i mogućnost njegova apliciranja u realni geografski prostor – astronomski sat iz 1380. (*Horologium mirabile Lundense*). Ovu smo liniju već spominjali u prethodnim studijama, a sad joj ovime dajemo novi značaj i smisao u kontekstu vikinške invazije.

Geografska dužina Moskve je bitna za studiju jer korespondira dužini nešto južnijeg grada Tula (54º12' N), eponimu grenlandske Thule u blizini Geomagnetnog pola. Precizno na meridijanu

37º37' E pozicija Tule, prije svega, indicira geografsku širinu Elblaga (54º10' N) kao odredišta i polazišta *Jantarska ceste*. Drugo, za Tulu se drži kako je njen *etimo* predruski, možda izvorno baltički. Thula narod ili proto-Inuiti na Grenlandu i u Kanadi od c. 1000. godine dolaze u kontakt s Vikinzima. Usto, ovo doista držimo slučajem, ali prema popisu stanovništva 2010. Tula je baš 37. ruski grad po veličini populacije! Moskva = sjeverna tangenta, te Tula = Elblag, očito govore o istinskom poznavanju topografske mreže utemeljene na obrascu Plejada i *trojanskoj* eponimiji, u kojoj ne igra centralnu ulogu maloazijska Troja, nego hrvatska Ljuba. Svi gradovi koji iole „dišu" vikinški sustavno su podređeni matričnom nositelju. A tko li je ono 1074. i gdje oteo „kralja Hrvatske" koji je, između ostaloga, stolovao i u Ninu?

Do danas se uvriježilo mišljenje kako Sjevernjaci, divlji barbari, pljačkaši i osvajači, koji ne prave razliku između ratnika i trgovca, nisu poznavali baš ništa od orijentacije u prostoru što, naravno, predmnijeva astronomsko-geografsko znanje. Tko god kaže da iz Skandinavije polazi na Crno more „napamet", bez informacije kamo i kuda ide, taj laže. Magnetska igla bila je poznata u Norveškoj oko 1000. Otkud, inače, na tolikoj prostornoj dubini takve topografski-koordinatne harmonije? Vjerojatno zahvalom prethodnih prijestolnica, i St. Petersburg je podignut skladom na 59º57' N, 2º zapadnije od Stare Ladoge. Spomenuti Kaupang nalazi se na 59º27' N i 10º15' E, Birka na 59º20' N, što je i paralela Stockholma, dakle, „tu su negdje", s obzirom na udaljenost i morfološku konfiguraciju, blizu su 60. stupnju sjeverne geografske širine koji tako postaje druga sjeverna paralela bitna za dinamiku i okvir trgovanja jantarom. Geometrijski, to je sjeverna tangenta *Ljubine* najveće kružnice (vidi mapu u: *Sabratha – kronometar*) s polumjerom u dvjema kardinalnim točkama Sredozemnog mora, na istoj paraleli, u njegovoj najistočnijoj točki u Iskenderunskom zaljevu te u vratima Gibraltara. Tangenta istočnu obalu Švedske presijeca nešto južnije od Birke i Stockholma, na geografskoj širini grada Nyköping, 58º**45**' N (17º01' E), čiji tragovi rane naseljenosti sežu oko 2000. pr. Kr. Od c. 1000. godine kapital je mnogih švedskih kraljevstava. Od 13. st. podignuta utvrda postala je stoljećima najjača u zemlji. Južni rub općine optočuje ista paralela kao i najsjevernije kontinentalne točke Škotske u luci **Thurso (**58º36' N**).** A zapravo je to geografska širina obližnjeg grada Norrköping (58º36' N 16º12' E). Sad se čudimo, pitamo se, što je sad ovo!? Sve se odjednom počinje harmonizirati! Vikinzi su morali posjedovati iznimno geografsko znanje!

U minutama zrcalno, na 58º**54**' N i 17º33' E, što je približno 1º zapadnije od Šoprona, smjestio se grad **Trosa** (Truso, Truwisa!), koji se prvi puta spominje u pisanim dokumentima u 14. st. Privilegije grada dobiva 1454. po kralju Charlesu VIII. od Švedske, kad je i važno mjesto trgovine. Karakteristično je da se još naziva i prevodi kao „Kraj svijeta", epitet nepoznatog podrijetla. Ne vuče li to onda na veliku *ljubačku* kružnicu čiji polumjer obuhvaća prostor od Gibraltara, Iskenderuna i krajnjeg istoka Azovskog mora, do Birke i Stockholma? Jesu li to te granice „poznatog svijeta" dostupne jednako trgovcima Sredozemlja koliko i krajnjeg sjevera? Je li to obuhvat dostatan za razvoj *Jantarskog puta*? Očito da jest, jer u njemu je izražena sva geografska „pamet" ovoga svijeta. Nyköping je na istoj paraleli s obalnim gradom Churchill u Kanadi, tzv. „Polar Bear Capital of the World" (58º46' N), pokazujući kako je klima topla u

odnosu i unatoč sjeveru paralelno. To je istodobno i najjužnija točka Svealanda – švedskih kruna tradicionalnih triju zemalja koje su nekoć činile zemlju. S druge strane, u taj raspon geografske dužine između Norrköpinga i Nyköpinga, odnosno Trosa, upada naš „kanal Jantarske ceste“ tako upečatljivo da se, gotovo nevjerojatno, istočni meridijan kanala precizno poklapa s meridijanom Nyköpinga (17º01' E). Sjetimo se da zapadni meridijan kanala odgovara meridijanu Borgholma, kraljevske rezidencije Solliden na otoku Öland. Koji bi to onda bio krajnji rezultat?

Kao pandan paraleli zvijezde Sterope na razini Minska i Wolina, na pravcu Sabratha – Ljuba – Gdynija, paralela je sada nosač pozicije zvijezde Sterope na potonjoj *Ljubino*j najvećoj kružnici, a nalazi se na morskoj površini južno od vrata Botnijskog zaljeva, zamalo sjeverozapadnije od pješčanog otočića Gotska Sandon, danas švedskog Nacionalnog parka prirode (58º22' N 19º15' E). Taj otočić kao da je sam Bog postavio samotnog i životnog simulirajući poziciju zvijezde. Meridijan te pozicije Sterope (**19º49'** E) u naravi odgovara geografskoj dužini glavnog grada Albanije, Tirane, te, doista je za čuđenje, obalne granice između Poljske i Kalinjingradske oblasti koju obilježava Les Krayniy. No, nemalo je zanimljivije da je to meridijan druge po redu, *Epirske postaje prijenosa* Svete kuće na karti Leopardi (Loretska legenda – Crna Bogorodica) te da prolazi 8' zapadnije od Krakova, odnosno između tog grada i svetišta Crne Bogorodice u Jasnoj Gori kod Čestohove. To naravno da ponovno astronomski utječe na status kompozicije i raspored potonjih svetišta. Je li možda ponovno ključ numerološki simbolizam? Naime, razlika između Čestohove (19º07'00" E) i Krakova (19º56'18" E) je 49'19" E. Zrcalno gledano, to je geografska dužina zvijezde Sterope, ili: **19º49'** = **49'19"**. Nije li fascinantan taj pustinjački nauk? Opet imamo kanal uvjetovan pozicijom sjeverne zvijezde Plejada! 60. paralela sjeverne geografske širine sve zaključava. Mediteranci nisu išli sjevernije, nisu imali ni potrebu. Trgovina jantarom nije išla sjevernije od Birke. Zato su zaredali gradovi – glavni, kapitali: Stara Ladoga (59ş59' N) – Sanct Petersburg (59ş57' N) – Talin (59ş26' N) – Helsinki (60ş10' N) – Stockholm (59ş20' N) – Birka (59ş20' N) – Oslo (59ş57' N)... svi su unutar 59ş i 60ş stupnja. Sterope, najveće kružnice, je također unutra na ulazu u Botnijski zaljev. Finski zaljev (59º51' N) je ključan za sustav koji iskazuje visoku razinu svjesnosti – planiranje izričito u matrici. Možda su razlozi posve i klimatološki, ali tko je onda kreirao geomorfologiju terena, pitanje je, da bi se sve tako harmonično poklopilo? I to baš od 30. paralele (Heliopolis, El Giza) do 60. paralele sjeverne geografske širine. Eto priče, za pokoljenja! Jer, primjerice, Oslo, grad utemeljen oko 1000. godine, ne samo da je na liniji 60. stupnja, već se nalazi i na meridijanu zvijezde Alcyone (10ş45' E), pozicionirane kod tuniske luke Nabeul, nekoć grčko-cyrenskog *Neapolisa* iz 5. st. pr. Kr. Alcyone je, opet, na paraleli Elektre. Kad ideš šivati odijelo, da bi ti savršeno pristajalo, krojač mora imati kroj, a potom ti uzeti mjeru. Mislim da je ovdje riječ o šivanju odijela po mjeri! Šestar zaboden u Ljubu, s polumjerom u ušću Dnjepra, opisat će još i poluotok na kojem je smješten Kalinjingrad, zatim, doslovno ju prateći, najjužniju obalu kontinentalnog dijela Švedske južno od Malmöa, te krajnje jugoistočno kopno Britanskog otoka, nigdje drugdje nego baš u Doveru. Nije li to genijalno? Mjerimo li iz obrnutog smjera, iz odredišta *Jantarske ceste* – ušća Visle (Gdansk), jednaka je pravocrtna udaljenost do ušća Dnjepra i do Genove, najsjevernije točke Ligurskog mora. Udaljenosti pak od ušća Visle pa do ušća Rhône, najsjevernije točke Lionskog zaljeva,

odgovara udaljenost do Mariupola u Azovskom moru, pred ušćem Dona i grčkom kolonijom *Tanais*, inače smještenom na meridijanu Moskve i Tule.

Fantastična morfološka slika i ambijent uklopljen u geometriju kartografskih rješenja! Projekcija od koje naprosto zastaje dah! To je jedna od najsvjetlijih vijesti koja potvrđuje ispravnost projekcije Geometrije Plejada te njenu implementaciju u stvarni prostor Sredozemlja i Europe. Gotovo pa epohalno otkriće. Sad je Šopron u središtu!

Ekstremno je bitno mjerenje u Gori. Tu se prelamaju sve pozicije zvijezda *plejadske* kružnice, a u kontekstu Ljube i Troje! To je ta EPOHALNOST, metoda kojom možemo znanstveno pretendirati na ispravnost teze. Od toga treba poći i u tezu o *Jantarskoj cesti*. To neka bude temelj našeg daljnjeg rada.

Vidimo, dakle, da pozicija Šoprona, kao središta područja izmjere, vrši golemi topografski utjecaj na iole komunikacijski značajnije europske gradove. Trenčin, na primjer, je grad na najdužoj slovačkoj rijeci Vah (406 km), pritoci Dunava. Naseljen je u imemorijalno vrijeme, a njegov čuveni dvorac na stijeni, treća po veličini utvrda Slovačke, datira u 179. rimskog doba do u srednjovjekovno razdoblje. Predaja kaže da pod njim u špilji boravi „zmaj“ prikazan na crtežu kartografa i kozmografa Sebastiama Münstera u djelu iz 1544. *Cosmographie Universalis*. Što znači prizor pod utvrdom Wawel Castle ili Hill, gdje Wawel Dragon (Zmaj) čeka kako bi napao „ovna“ (prikaz gotovo identičan „Trećem Ključu“)? Je li on astrološki usmjeren pravac? Krakow je drugi najveći i jedan od najstarijih gradova Poljske, smješten na njenoj najdužoj rijeci (1047 km). Dakle, ponovno riječni sustav definira urbane destinacije. Može li sve to biti baš slučajno? Na istom pravcu? Arheolozi su pod tumulusom, Krakus Mound, u mjestu Podgorze (Podgorje), otkrili grobnicu, po predaji, počivalište utemeljitelja grada, Krakusa. Sjeverozapadno od njega (45' N i 50' W), u mjestu Jasna Gora kod Čestohove, na rijeci Warti, pritoci Odre i trećoj najdužoj rijeci Poljske (808 km), 1382. svoj su samostan podigli pavlini. Dvije godine poslije postavljena je slika Crne Gospe Czestochowske. Danas je to najveće poljsko hodočastilište. U njega upravo iz Šoprona vodi pravac pod kutom od 46.3º NE, što je pozicija zvijezde Taygeta. Nije li onda čudno da se replika slike Crne Gospe Czestochowske nalazi i štuje u crkvi iz 15. st. u pavlinskom samostanu Banfalva, u sjeverozapadnom predgrađu Šoprona, u prigorju bogatom željeznom rudom, gdje je Sunce nestalo 21. lipnja. Pripala je karmelićanima poslije ukinuća pavlinskog reda po Josipu II. (1787.). Lociranje pavlinskih svetišta sjeverozapadno od motriteljskih središta daje naslutiti kako bi se moglo raditi o zakonitosti vjerojatno temeljenoj na praćenju kretanja Sunca na strani njegova zalaska, kad zapravo počinje motrenje noćnog neba.

Međutim, na centralnom trgu Šoprona je i gotička crkva i klaustar vjerojatno iz 1270. premda se prvi put spominje u dokumentu iz 1280, tzv. Kozja crkva (Kecsketemplom). Podignuta je na glavnom trgu na samoj trasi *Jantarske ceste*, sa brodom u smjeru E – W te portalom u smjeru N-S. Naglašeno je diskontinuirana spram dužinske osi klaustera za leđima za otprilike 11º koliko iznosi kut svijezde Sterope. Znači li to da onda stoji u „našem“ zodijaku, s Ribom na sjeveru, Djevicom na jugu, Strijelcem na zapadu i Blizancima na istoku? Vaga je tada „Sedmi Ključ“!

Arheološki, drugdje nije potvrđen prolazak ceste središnjim gradskim trgovima što anticipira ideju o nastanku grada. Mrežasti svod u Kozjoj crkvi, izveden kupolasto u pravokutno-azimutalnom zvjezdanom nebu, naprosto reemitira sferno-zemaljsku povezanost prostora. U sklopu prvog franjevačkog samostana iz 1270., izvorno je isklesana iz kamena deset godina poslije te posvećena sv. Margareti, kćerki Bele IV. rođenoj u Klisu 1242. Kao dominikanska redovnica, od 1245. boravi u njihovom samostanu u Veszpremu, u samostan kod Bude seli 1251. Nakon smrti 1270. njeni ostatci dolaze u ruke klarisa te su čuvani u Bratislavi i Budimu. Dijelom su uništeni 1789. no „ostatci ostataka" čuvaju se u Estergonu, Győru i Pannonhalmi. Zanimljivo, ali nakon ukidanja reda 1787. po Josipu II. Kozja crkva stajala je prazna čitavo desetljeće dok ju nisu preuzeli benediktinci. Zašto tako kasno baš benediktinci? Zaistinu začudno za crkvu iz 13. st. u kojoj je održano pet Sabora i jedno krunjenje! Tko je tu našao svoje posljednje počivalište? Što su „čuvari kamenja"? A i čudna je godina odabrana: 78.7 je geografska širina Meru planine ili nekoć Geomagnetnog pola, usto i zvijezde Sterope! Schumanova rezonanca – „glas planeta" – iznosi 7,83 Hz. Crkva i Dinastije jako se oslanjaju na numerološka rješenja povijesnih događanja, što je vjerojatno utjecaj utemeljen na proučavanju astrologije.

Već u prvoj knjizi, *Ahilej u virovima Vrtoloma*, pisali smo o portugalskom kralju (13. st.), koji je, što bi bilo logično, umjesto Lisabona, za posljednje počivalište odabrao poziciju Batalhe. Nalazi se na meridijanu koji brojčano odgovara njegovu datumu rođenja, a geografski, to je najjužnija točka Portugala, čuveni igličasti rt Sao Vicente na kojemu je podignuta prva Pomorska akademija u Sagresu (15. st. – Henik Navigator). Ovdje se vjerojatno radi o sličnom slučaju. U bilješci koja se dijeli uz posjet Kozjoj crkvi piše kako u jednoj od njenih kapelica, negdje od 1552. godine, počiva netko iz obitelji Mihovila Esterhazija. Međutim, Mihovil je živio u 17. st. Ali je zato prvi predak, koji koristi prezime Esterhazy, bio **Benedikt** Zerhas de Zerhashab, a umro je, tako stoji u povijesti obitelji, „prije 25. kolovoza 1553" (1508.). Zar nije to čudno? Tim više što dinastija potječe, navodno, od loze Salamonove. Prvi predak, Mokud, dolazi iz Velikog Žitnog otoka, najvećeg riječnog otoka u Europi, okružuju ga potpuno Dunav, Mali Dunav i Vah, koji se nalazi točno 1º istočnije od „našeg" meridijana 16º 39' E, dakle, na 17º 39' E. Grad Danajska Streda, na 17º 37' E , podignut je na otoku na mjestu antičkog naselja. Komarno, pak, grad podignut već u 10. st. i poznato strateško uporište, nalazi se na 18º 7' E. Brojevi 7 i 8, povezani s pozicijom Meru planine i Geomagnetskog pola, te zvijezde Sterope, očito imaju neku univerzalno-funkcionalnu vrijednost dostatnu da bi se postavila teza: meridijan Šoprona (16º 36' E) polazište je „energetskog kanala" kojim se spiralno uspostavlja vezu između svijesti o životu uopće i Mliječne staze. Poznato nam je to iz drevnih egipatskih vjerovanja u besmrtnost. Dakle, Jantarska cesta bila bi u krajnjem slučaju simulacija ili imitacija Mliječne staze – Staza života!

Kozja crkva mora da je nešto veliko, nešto golemo tu leži, poput simboličkih zmajeva u pećinama pod gradovima, Krakovu, na primjer, ili Čakovcu, pod dvorcem Zrinskih, gdje tunel, u kojemu boravi zmaj Pogoj, povezuje dvorac s pavlinskim samostanom u Sv. Jeleni. Zbilja, ta crkva bi mogla biti rješenjem topografskih enigmi Šoprona, netko je znao punu istinu kojoj smo mi tek na tragu. Posvećena je sv. Margareti, Kliškoj, dominikanki, a od smrti Benedikta Esterhazija počinju

u njoj ukopi. I, na kraju, je pripala benediktinncima!? Treba se s time pozabaviti ozbiljnije. Simbolika koze kaže – ona je simbol žrtvovanja radi višeg cilja, simbol spremnosti da se odupremo svim preprekama na putu ka uspjehu. Asocira plodnost, bogatstvo i izobilje, te hrabrost da krenemo tamo gdje se nitko drugi ne bi usudio ("Sreća prati hrabre"). Za kozju stazu se kaže – "kako netko uopće uspijeva tuda da prođe"! Istodobno, o Bafometu, kojeg su štovali templari i masoni 33 stupnja po Škotskom obredu, se čini najzanimljivijim: "Bafomet bi u suštini trebao predstavljati jedinstvo svih osobina koje su potrebne da bi osoba putem aktivacije epifize (treće oko) dosegnula Univerzalno Sjeme iliti razotkrila tajne **matrice**, tj. izvornog polja. Bafomet je prikaz "kako na nebu, tako i na Zemlji". Nedvojbeno prezentira tajnu stvarnosti u kojoj nalazimo i **ključ** kako da se toj tajni približimo. Tko zna gledati, shvatit će! A što drugo čitavo vrijeme i radimo? Eliphas Levi drži ga vrhuncem alkemije, dok je po Huge Schonfieldu, putem Atbash šifrirajućeg sustava, Bafomet zapravo kodirano ime Sophie (Mudrost) i svete ženstvenosti, tj. božice. Uloga koze u magijskim se postupcima uglavnom temelji na potiranju suprotnosti između ljudskog (čistog) i neljudskog (nečistog) svijeta u vremenu i prostoru gdje je takav susret moguć. Vrlo je znakovito stoga da je vrag postao slika i prilika tih božanstava tek odlukom protupape Silvestra III. 1046. kad počinje u srednjoj Europi značajniji uspon benediktinskog reda iz kojeg će reformisti-pustinjaci izići s novim redovima poput kartuzijanaca, cistercita, pavlina, a prelazak na kršćanstvo i pravoslavlje na istoku Europe popuštanjem varjaškog pritiska koji će uskoro potpuno nestati.

Čini se da ćemo tamo gdje smo započeli krug i završiti. Od Šoprona, preko Pannonhalme, pa u Šopron! Spomenuli smo sulfide u vezi s platinom i oznakom atomskog broja 78. Šopronsku okolicu naprosto karakterizira sumporovodik. Izvori vode u Balf-u sadrže sumpor u sebi pa mirišu na mućak, a Stikapron, nekadašnji Stinkende Brunn, tj. „vonjavi izvor“, zdenac je i poprilično velika površna nalazišta ugljena. Po nekima ime Šopron dolazi od riječi *sulfur*, „sumpor“, a latinksi izraz *Scarbantia* znači „pokrajina sa dirajućim (čitaj neugodnim) plinovima“. Dakle, očit je alkemijski napor Tvorca da nas uputi u tajne srži starog panonskog jezika.

Kut između dvaju solsticija, zimskog i ljetnog, na brdu Gora iznosi 90º pa je ravnodnevnica na 45º. Te je podatke moguće ostvariti samo na paraleli Gore, tj. 47º39'30.1" N, što je svega 1' južnije od klostera u Banfalvi i 2' sjevernije od okrugle crkve sv. Andrije iz 13. st. u Vedešinu koji je također 5' istočnije unutar kanala. Izim originalnih fresaka u njoj je pronađen u kamenom ulomku zapis kruga s podjelom na „sedam“ polja, što priču stvara za nas iznimno važnom. Na njemu postoji dvostruki križ, koji je znak za *gy* (Đ) – *egy* – što, po Franji Pajriću, znači „jedan“ u *rovašu*, odnosno „jedini Bog“. Dakle, znak Plejada i Bog! Savršeni *chaos*.

Precizna geodetska mjerenja možda bi u tom smislu donijela i dodatne efekte. Naročito jer se radi o kutnoj vrijednosti između 44º NE, što je približna geografska širina Ljube (**44º17'** N), i 46º NE, što je približna geografska širina Taygete (46.3º ili **46º18'**). Mjereno od Geografskog sjevernog pola, baš tih 46º NE na kružnici je 44. stupanj sjeverne geografske širine, računajući od ekvatora. To je bitno jer je u prvom mjerenju instrument pokazivao 46º NE. Stabilizirao se, međutim, na

45º NE, ili, od Geomagnetnog sjevernog pola (Sterope – 78.7º), između 33º i 34º NE, što je vrlo blizu poziciji Taygete.

Odstupanja su takva da radikalno ne mijenjaju smjer iz geometrije kruga u geometriju Plejada, i obrnuto. Sve se zapravo vrti oko univerzalnih brojčanih vrijednosti. Geometrijski, sve je savršeno usklađeno. Paralela Taygete, na primjer, i pravac koji povezuje Sterope i polazište *primordijalne plejadske* simetrale, sijeku se precizno na meridijanu središta *plejadske* kružnice (*Bolbe*). To ne mogu *rimski* zimovnici, spremnici žita, ni taoci, mogu samo ruke Božje.

Prema tomu, što bi bilo „**Sedam zglobova harmonike**“ (i to razvučene), četiri sa zapadne i tri sa istočne strane? Jesmo li se ikada upitali, zašto su samo vanjski, ne i unutarnji, pregibi harmonike okovani metalnim rubnicima? Pa logično, oni su na udaru „štete“, usmjeravajući prodore u dubinu klina „borbene“ linije, što vojno-strateški znači zatvaranje krila i potpuno okruženje.

Jednaki princip nalazimo na spirali *životnog kanala*. Na njegovom istočnom meridijanu, tri isturene „kule“, koje smo definirali kao Bratislavu, Bouzov i Wroclaw, sada jasno raspoznajemo kao dva planski razmještena rimska vojna kampa, u *Carnuntumu* (Petronell) i *Olomuciumu* ili *Iulio Montiumu* (Olomouc), i treći, uvjetno vojni, na Odri, u ***Budo**rigumu*, aktualnom Wroclavu, kao intersekciji putova *Via Regia* (Moskva – Leipzig – rt Finisterre) i *Amber Road*. Njihov položaj precizno odražava razlike na spirali između prolaska istočnog meridijana kanala na oko 17º E i geografske pozicije logora na trasi *Jantarske ceste*. Ona je za *Carnuntum*, čak i u rimsko doba povijesno glavni trgovinski centar za jantar sa sjevera, glavna ruka *Jantarske ceste* u prijelazu Dunava, nakon 1. st. kapital provincije *Panonia Superior*, 48º07' N (na paraleli Bratislave) i 16º52' E (8' zapadnije), pa su sad Bouzov i *Carnuntum* u svega 2' razlike (16º 54'); za *Iulio Montium*, gdje ostatke vojnog logora iz Markomanskih ratova protiv Germana (166.-180.) i danas vidimo, ona je 49º36' N i 17º15' E; za *Budorigum* ona je 51º06' N 17º02' E (bez odstupanja), ali je jako zanimljivo – prvi spomen imena grada Wroclava iz 10. st. je *Vratislavia*!? Ako je Jak na ulazu južno od *Savarie* (Szombathely), znači li to da se može raditi o „izlaznim vratima“ (Vratnik, Grlo), što geografski potpuno korespondira izlasku iz Sudeta i ulasku u nepreglednu *velikopolsku* ravnicu. Zanimljivo je da u taj okomiti *kanal* upada i vojni logor u *Tiluriumu* po kojemu je Trilj dobio ime. Nalazi se svega 4' istočnije od Sinja (16º43' E), što je geografska dužina Hidegséga ili Vedešina.

Konaèno, eklatantno je, rimska trasa *Jantarske ceste* disfunkcija je iz prapovijesnog puta „života“ u vojno-strategijsku obrambenu liniju prema Istoku. U tom smislu, antički odvojak u *Sali* prema Akvileji logičan je uput na praksu ratovanja radi iskorištavanja i otimanja tuđih prirodnih resursa i bogatstava. Sve dotad put je završavao u središtu miroljubivog liburnskog naroda *Hrvata* (Ravni kotari). Točno na polovici udaljenosti između Troje i Troyesa, u Ljubi, moglo bi se kazati, definitivno *hrvatskoj Troji*. To potvrđuje pravac koji povezuje dijametralno Gdanjski zaljev, u kojemu nalazimo ušće Visle te gradove Gdinya, Sopot, Gdansk i Elblag, te nekoć staru prusku morsku luku *Truso* (po uzoru na hetitski naziv za Troju, *Wilusa* ili *Truwisa*), prvi puta spomenutu 890. u anglo-saksonskom izvoru, glavnu luku za trgovinu jantarom u smjeru jugozapada, s

gradom Zuwarah, na libijskoj crti obale (nekoć *Zuara* = *Zara*?). Njime prolazi i nastavak dijagonale što iz Troyesa vodi u starofeničku *Uticu*, koja je opet ortogonalna usuprot Ljubi. Zuwarah korespondira paraleli najsjevernijeg rta Cirenaike, rta Amir, te geografskoj dužini mjesta Hanibalove II. velike pobjede nad Rimom na Trasimenskom jezeru (vidi studiju: *Hanibal ante portas – Drugi punski rat).*

To ne samo da reafirmira *trojansku* toponimsku matricu već ju i dodatno proširuje na Baltik. Već smo kazali: pravac od Gdanjskog zaljeva, ili preciznije, od Elblaga do Zuwaraha, prolazi kroz Šopron, zatim Mursko Središće (rimski *Helicanum*, strateška cestovna točka iz 1. st. između *Poetovie* i *Carnuntuma*), potom središte Zagreba te, za nas je to neobično kardinalno, samom oznakom najvišeg vrha Velebita, Vagan, ponad Ljube i Ravnih kotara. Kao spona tirenske obale Italije i sjeverne obale Sicilije povezuje vrh Vezuva (Napoli) sa istočnim rtom Zaljeva Palerma (Capo Zafferano), utemeljenog 734. pr. Kr. po Feničanima pod imenom *Ziz* ili „Cvijet". Pod kutom od oko 13º NE, nalazi se unutar „snopa" koji *Jantarsku cestu*, sad već možemo kazati, *Stazu života*, prati do Baltika. Radi se o uskom isječku kruga s polazištem u Ljubi i obuhvatom krakova od Gdinyje do Nide što pored Gdanjskog zaljeva uključuje i čitavu Kalinjingradsku oblast (vidi studiju: *Sabratha – kronometar*). Za poziciju Šoprona i kraj oko njega, geometrijski-prostorno, to je ključna definicija, kako je i činjenica o redefiniranoj Ljubi kao upravljaču *trojanskog* lanca, moguće, i samoj Trojom. Nelogično je, naime, da u istom obrascu Ljuba izravno kontrolira šest eponima Troje (Mala Azija, Egipat, Italija, Portugal, Francuska, Poljska), a da i sama ne snosi isti teret eponimije. Nije li to onda planirani obrazac božanskih **Sedam Troja**!? Ključnih, dakako, jer ima ih, inih, poput drugih zvijezda skupa Plejada.

S Božjeg Stolca bolje se vidi! S njega nam Sunce dolazi iz smjera Jasne Gore, sjedišta Generalne Uprave Reda, odlazi pak precizno u smjeru pavlinske Banfalve, smještene 2' zapadnije od Šoprona, u oba slučaja svetišta Crne Gospe Čestohovske. Stoga je ikonografski bitan njen prikaz s Djetetom u naručju: poput aureola ili krune, oba su lika obavijena suncem. Međutim, i brdo Gellert ponad Bude, odakle pavlini polaze, svega je 4' zapadnije od Čestohove, ali je zato piliški Sv. Križ (Pillisszentkereszt, 47º41'37" N), sa sljedbenicima Benediktom i Andrijom, Euzebije podigao upravo na paraleli Banfalve, ali i Kozje crkve. Dakle, na istoj su geografskoj širini samostan u Banfalvi, Kozja crkva i Sv. Križ na Pilišu. Od tada zajednica nosi ime Pustinjaci sv. Križa. Pavlinski samostan Pilisszentlelek nalazio se još 2' sjevernije. Usput, najveće austrijsko svetište Crne Madone u mjestu Mariazell (benediktincima je pripalo 1151.) svega je 5' sjevernije, ali je zato točno na meridijanu Ljube (15º18' E), ili 3' istočnije od lokacije Crne Gospe od Loreta u Arbanasima kod Zadra. Precizno je to na hrvatskoj obali geografska dužina Bibinja.

Zaključujemo, rani redovnički samostani podizani su astronomski i geometrijski sustavno. Franjo Pajrić upozorio je na bliskost naziva dvaju toponima – Čakovec (po Strabonu rimska vojna postaja i legionarski kamp *Aquama* ili „mokri grad") i Ćokovac – benediktinsko sjedište u Tkonu, podignuto nakon što su Mlečani u povratku iz križarske vojne 1124./1125. porušili Biograd n/ m i samostan Sv. Ivana Evanđeliste, kraljevsku zadužbinu Krešimira IV. iz 1059. (Bilosnić spominje i nestalo naselje Čakavci koje se u arealu Stankovaca spominje u pisanim vrelima.) Benediktinski samostan u obližnjoj Vrani iz približno istog perioda sugerira naprosto snagu jednog prostora kao bitne determinante suživljenih realne i duhovne slike života ljudske zajednice. Nakon osnivanja

reda benediktinske samostanske škole jedine su škole u Europi, a, poslije vatikanske, najveća knjižnica starih rukopisa i knjiga nalazila se u Monte Cassinu, gotovo na razini kulturnog blaga Aleksandrijske knjižnice. Po naputcima Kasiodora iz 6. st. benediktinci su, uz ostalo, u obvezi izučavati antičko graditeljstvo, astronomiju i književnost. Kako piše Ljubomir Škrinjar, Hrvatsku kulturnu prošlost bitno određuju benediktinci, zapravo ona se ne može ni zamisliti bez benediktinaca koji su bili ne samo zaslužni za širenje kršćanstva i njegovanje glagoljice (*Baščanska ploča*), već i povijesna odrednica hrvatske usmjerenosti zapadu. Bez njihovih pisanih tragova ne bi bilo moguće ni pisanje najstarije hrvatske povijesti. Prvi benediktinski samostan u Hrvatskoj gradi knez Trpimir 852. godine u Rižinicama, između Klisa i Solina; opatija Sv. Krševana u Zadru (986.) posjeduje najplodniju pisarnicu i mnoštvo kodeksa s iluminacija. Benediktinski samostani u Hrvatskoj najveći procvat doživljavaju u zlatno doba hrvatskog kraljevstva i državne samostalnosti: do 12. stoljeća na području cijele tadašnje Hrvatske bilo je 71 benediktinskih opatija koje nam označuju i povijesne granice – od Umaga (Sv. Stjepan) do Prevlake (Sv. Mihovil) i Boke Kotorske (čak pet opatija!), od Trebinja (Sv. Petar) do Nuštra (Sv. Duh), Šarengrada (Sv. Katarina), Srijema (Sv. Dimitrije) i Dubice (Sv. Juraj). Mnoge od njih nestaju nestankom hrvatske dinastije Trpimirovića. U doba Napoleonove okupacije hrvatskih krajeva su svi preostali benediktinski samostani zatvoreni, a benediktinci protjerani. Na otoku Pašmanu danas je jedini muški samostan ovog reda u Hrvatskoj.

Istražili smo na mah njihove pozicije. Čakovec se nalazi na meridijanu 16º25' E, što je točno 10' zapadnije od Šoprona. Ćokovac se pak nalazi na 15º25' E, što je točno 1º zapadnije od Čakovca. Međutim, također i od Pavlinskog samostana Sveta Jelena, utemeljenog 27. kolovoza 1376. (u Djevici, rođendan moje p. majke, kršteno Marije, ali 27. 08. u 00.30 Mars će proći pored Zemlje; bit će kao da su dva mjeseca na nebu; idući put će se to dogoditi 2287.) i prvotno posvećenog Blaženoj Djevici Mariji i Svim svetima, također na 16º25' E. Razlika u geografskoj širini Čakovca i Svete Jelene, danas Šenkovac, svega je +2' N u korist potonje (46º25 / 23'). To svakako pomiče kazaljke prema interesu pavlina za benediktinsko naslijeđe. Budući da podizanju samostanskih zdanja redovito prethode darovnice vladara u kojima su predmetom darivanja zemljišta, vrlo je izgledna mogućnost njihova astronomijom i astrologijom anticipirana svjesnog izbora. Ali i ponešto al-kemijskog („kemija“ dolazi iz arapskog *al-kimia*) – sudbinski vezanog za metale.

Zašto su uvijek baš geografski kardinalne točke u sprezi sa zemljinim podzemljem? I zašto se, na primjer, tako Ytterby našao u *trojanskoj* matrici koju se očito poznavalo i poslije dalje širilo po njoj sliku svijeta? Stolni Biograd, mađarski Székesfehérvár (47º11'44" E), u prvom naselju 5. st. pr. Kr. (rimski *Gorsium*), nalazi se pri sjecištu paralele Jaka (interesantno je da se tada gubi ona neznatna razlika kod Jaka kao vrata, oko 3-4' N, pa zaključujemo kako je vjerojatno pozicija Jaka uvjetovana morfološki) i meridijana sljedećih toposa:

- Ytterby (mjesto pronalaska *itrija*)
- Visby (kapital Gotlanda)
- Konavoske stijene (mjesto pronalaska zapisa jedinog na Jadranu u feničkom pismu)
- St. Maria di Leuca (najjužniji rt i točka „apeninske čizme“ u „peti“ Puglije)
- libijska crta obale (sjecište paralele točke T' koja sa Troyesom i Cernovtsijem na meridijanu Troje tvori pravilnu četvorinu; dijagonale četvorine sijeku se na tirenskom rtu Palinuro, na 15º18' E, što je meridijan Ljube i Troie u Pugliji)

Imamo razloga komparativno kazati: itrij je kemijski sličan lantanoidima, čvrsto klasificiran kao „rijetki zemni metal“, uvijek u spoju s lantanom, nikada u prirodi kao slobodni element. Lantanoidi su, pak, skupina od 15 elemenata od lantana do lutecija (atomski broj 71), što je stari naziv Parisa (*Lutecia*). Alkemijom, dakle, nikada ne prestajemo biti. Srebrno-bijeli lantan se koristi za izradu permanentnih magneta, dok je najvažnija uporaba itrija u stvaranju svjetlećeg materijala (polovi i sunce). Premda nema nijednu poznatu biološku ulogu, kao elektronegativan, itrij se nalazi u većini organizama (najviše jetra, bubrezi, slezena) te u mlijeku za dojenje. Igle napravljene od njega režu preciznije od skalpela za rezanja živaca kod operacije kralježnice. Radioaktivni izotop itrij-90 koristi se za lijekove u tretmanu bolesti raka. Nije li onda s razlogom znak Raka apliciran baš u tom ozračju u „Četvrtom Ključu“? *Lijes* i *kostur* povezuju astrologiju s poznavanjem metala i kemijskih procesa mnogo ranije nego smo to na suvremen način naučili prihvaćati kod moderne znanosti. I ne sramimo se zbog toga!

Ne treba uopće više sumnjati kako u povijesnom razdoblju dominacije *samostanske* kartografije redovništvo nije imalo savršeno precizne metode i instrumente mjerenja geografske pozicije, tj. znanje koje ih je s razvojem reda navodilo na svjestan izbor. Stječe se istinski dojam kako su redovnici mnogo više znali nego bi to prikazali u svojim kartografskim djelima. Očito, više nas ne iznenađuje koordinatno uređena mreža redovničkih svetišta, odvajkada svetih mjesta, što kazuje o zatvorenosti čuvanja starog znanja. Stoga ni *Jantarska cesta* nije samo fizički put, utrt, utaban, ljudima, životinjama, kolima, robama. Ona je organska, duhovna *Mater*. Koliko je znanja u nju uloženo, astronomskog i astrološkog, matematičkog i geografskog, koliko mudrosti biološke? Što je jantar kao materija? On je jedno na tržnici Mediterana, ures i novac, drugo na cesti Panonije, još **ne-začeto** dijete, život u izglednosti. Stoga, pamtimo! Jedna od glavnih karizmi pavlinskog reda jest molitvena zaštita **nerođene** djece. Doista je to Euzebijeva ostrogonska „vizija mnogo malih baklji koje se spajaju u jedan veliki plamen“ – poput skupa zvijezda Plejada.

Današnja mreža koordinatnog sustava nama je tek instrument, alat koji nam pomaže razotkriti neki prastari sustav pod njom, objasniti, na primjer, zašto se čuveni kineski grad Kashgar ili Kashi, povijesno najveća tržnica, više od 2000 godina služeći kao trgovačka postaja i strateški važan grad na drugom od najvećih prapovijesnih svjetskih trgovačkih putova, *Putu svile*, između Kine, Srednjeg Istoka i Europe, nalazi praktično na geografskoj širini maloazijske Troje (39º28' N / 39º58' N) te na meridijanu 75º59' E, što je praktično 76. stupanj istočne geografske dužine. Ili, drugi primjer, nasumce uzimamo španjolsku Salamancu (40º58' N 5º40' W), keltski grad, u kojemu je čak stolovao i Hanibal, s katedralom iz 12. st. i danas jedan od najstarijih i najbitnijih španjolskih sveučilišnih centara. Njegova geografska dužina odgovara liniji Gijon – Tarifa (Gibraltar). Područje Gijona je naseljeno u neolitu (nastamba c. 5000. pr. Kr.), Tarifa je područje naseljenosti neandertalca, rimska *Julia Transducta* ili *Joza Transducta*. I, ono što je krucijalno, to je **meridijan pozicije majke Plejada, zvijezde Pleione**. Po geografskoj širini pak neuobičajeno pravilno prati liniju kardinalnih objekata: Nea Karvali (Kavala, u 7. st. pr. Kr. *Neapolis*), što je najsjevernija točka Egejskog mora – Airport Istanbul (južna vrata Bospora) – Surmene (antički

Hysuus ili *Hyssos* i *Issiporto*), najjužnija točka Crnog mora. Usto, to je i geografska širina *treće postaje prijenosa* Svete kuće na iberijskoj, zapadnoj trajektoriji *Karte Leopardi*. Zamislimo sad tu udaljenost, a perfekciju izbora, Salamanca je baš tu, kao na križu raspeta! To našu tezu, da prapovijesni gradovi nisu podizani slučajem, čini doista vjerodostojnom. Gradovi su posloženi koordinatno neovisno koji od mjernih sustava međusobnih udaljenosti stoji u potki. Je li reanimacija njihovih pozicija krajem 1. i početkom 2. milenija samo readaptacija ili pak nova spoznaja, možemo predmnijevati, ali je sigurno jedno: zacijelo je ulazak u fazu portulanske tehnike izrade geografskih karata. Neovisno o tomu, bilo je ranih pokušaja njihova apliciranja, ali početne vrijednosti meridijana u današnjem smislu nije se dalo ostvariti. Pa kako je onda funkcionirao svijet? Kako su se ljudi snalazili u njemu? Morali su imati neki pragmatični iskustveni korijen? Ne crta, već *kanal* u *spirali* idealno je rješenje! Tako se kreću valovi, tako je geometrijskim stilom oslikano i „mračno doba" Grčke. Život i smrt, zajedno, spirala (DNK) i zdjela (utroba).

Jantarska cesta definitivno ide iz „treće, materijalističke, u četvrtu, spiritualnu dimenziju". No svakako ju pritom valja odvojiti na njenom *rimodobnom* sastavku – *majku* od njene rimske pomajčenosti, *život* od rata, *Sterope* od Cezara, vodu sedam država od vode državnih granica, kad je izrađena Venera Wilendorfska, Venera Dolni Vestonicea – objektivizirani prikaz žene, plodonosne, naše Pramajke. Onda, zacijelo, i put!

U Splitu, 11. 9. 2015.

Post scriptum

Zemlja je kreirana, i odnosi se prema svemiru, u *plejadskom* obrascu, što predmnijeva da se čovjek tijekom svoga razvoja križao, a žena se parila jednom godišnje. Na potonje me upozorio osobenjak koji živi u drugoj najvišoj planini Hrvatske i motrenjem proučava samonikle biljke. Mi smo zapisani smrću svojim rođenjem.

Fenomenalna su otkrića uglednih svjetskih fizičara na temu vode i čovjeka kodiranog vibracijski, električno i kemijski, čovjeka koji bez zdrave hipofize vidi samo ono materijalno, ne i duhovno. Viktor Schauberger, zvan još i Čarobnjak voda, veli da voda posjeduje informaciju kako ju nosi i DNK spirala. Time zapravo govorimo o „živim" i „mrtvim" vodama, o onim rijekama što produbljuju korita ne rušeći obale, i o onim drugima što ih razaraju ne dubeći korita, mijenjajući time, dakako, svoje tokove. Govorimo o homeostazi, o trenutku začeća u kojemu stanica bilježi udio od 96% vode, što će se poslije svesti na oko 2/3 tijela u tekućini i vodom prekriveno 71% kore Zemlje. Time upravlja strukturna i informacijska čistoća vode – pamćenje na riječ, sliku ili glazbu, pamćenje vibracijsko u kojemu bitnu ulogu igraju platinoidi ili tzv. „fantomsko zlato". Upravo zahvaljujući mu voda pamti. Klasteri za pamćenje, molekularno okupljajuće strukture,

pomažu da voda razumije frekvenciju, a ne formu. Tu smo priču o „glasnicama“ već čuli kod Papa Gabora. Vibracijska frekvencija iz prirode upisana je u vodu što znači da je njena strukturna razina izvan fizičkog svijeta. Informiranje vode povezano je s mislima, kažu najnovija istraživanja, što odmah za sobom povlači prelazak na drugu strukturnu razinu izvan vremena i prostora. Voda je univerzalni receptor – zabilježi i ljutnju i ljubav, i pozitivnu i lošu, negativnu energiju koja se dalje kod čovjeka reperkusira u bolest tijela. Ali i bolest civilizacija. Pa taj podatak mi imamo, baštinimo ga u propasti Atlantide, u Potopu. Zar se kao glavni razlog atlantidske kataklizme ne navodi upravo dosegnuti stupanj, sam vrhunac njene civilizacije koja nije mogla i nije imala kamo dalje? Poput rijeke, kad izbije iznad mogućnosti korita. Ništa drugačije spram aktualnosti ne ponašaju se ni naše klimatske promjene. Predskazuju li one tu pogubnost ciklike koja se ne da ni mijenjati, ni adaptirati?

Nažalost, moguće su točne procjene kako je čovjek dnevno tek 2-3 minute izvan onog što nam je u podsvijest uneseno, uglavnom odgojem, školovanjem i obrazovanjem; ljudi su danas najmanje svjesni sebe. Kad bi tu razinu podigli na 20-25 minuta, nadišli bi utjecaj vanjskog svijeta, što najbolje oslikava frekvencija molitvi. Voda je, dakle, sakupljač informacija o nama; tko razumije vodu može stvoriti i mirnu državu! Ako je neka od prastarih civilizacija imala potencijal takve inteligencije i uspijevala razumjeti taj problem, pa čak i vladati njime, onda je logika ljekovitosti *Jantarske ceste* kao *Staze života* u potpunosti zadovoljena, mirnodopski i kulturno opravdana životom onih naroda koji svoju egzistenciju nisu temeljili na osvajanjima. A mnogo je već takvih ukaza, u posljednje osobito u tunelima Ravne u Visokom. Najnovija mjerenja elektromagnetnih fenomena na području Bosanske doline piramida ukazuju na jedinstven i neobičan energetski kompleks s konfiguracijom i kvalitetom energija nepoznatih veličina u dosadašnjim mjerenjima. „Distribucija tih energija je na nekim mjestima toliko čista i koherentna da se neizbježno stječe utisak kako je cijeli piramidalni kompleks proizvod osmišljene (dizajnirane) nakane i namjene.“

Ovdje je očito riječ o teozofskoj stvari kao uvodu u kozmologiju. Misao je najjača energija u svemiru! Kažu to upravo oni kojima do moći nije stalo, nikada oni što tu moć i posjeduju. Zato im nismo skloni vjerovati.

REZULTATI MJERENJA *EKVINOTIALISA* NA BRDU GORA (23. 9. 2015.)

Dr. Franjo Pajrić na dan jesenskog ekvinocija, 23. 9. mjerio je izlazak sunca na Gori kod Koljnofa, istom mjestu gdje smo zajedno vršili i mjerenja izlaska sunca na dan ljetnog solsticija, 21. 6. 2015. Ostvareni rezultati, premda zbunjuju, prethodne nalaze stavljaju u nešto modificirani kontekst.

Pravac magnetskih meridijana nije svukuda isti, već se mijenja ovisno o zemljopisnom položaju. Promjenu njihovog pravca izazivaju lokalna magnetna polja u zemljinoj kori (metalne rude, magnetni minerali i sl.) čime ova prostor obiluje (Banfalva, Eisenstadt ili Željezno). Zato i kut, kojeg zatvaraju lokalni zemljopisni i magnetski meridijan, a naziva se kutom deklinacije, ima iznimnu ulogu na preciznost lokalnih mjerenja. Pa su stoga i rezultati prevenirajući.

Naime, mjerenje kompasom s tekućinom izlaska sunca, tj. dužine azimutalnog pravokutnika na dan jesenskog ekvinocija pokazuje kako kut između *ekvinotialisa* na ekvatoru (0º) i *solstitialisa* na sjeveroistoku iznosi oko **32.5º**. Što bi to sad značilo s obzirom da smo na neki način očekivali kut od 45º? Čini se da se potvrdilo upravo ono ostavljeno za provjeru nakon mjerenja 21. lipnja. Od Geomagnetskog pola Sunce ipak izlazi 1.3º sjeveroistočnije ili na **46.3º**, što je istodobno i kut zvijezde Taygete mjereći obrnuto od ekvatora do nje. To znači da od Geografskog sjevernog pola sukut iznosi oko **57.5º**, naravno, za pribrojenih 11.2º ili 11º12' od pola do zvijezde Sterope (78.8º ili 78º48'). Tako će se, usuprot *solstitialisa* (57.5º), kontraazimut na kružnici naći na oko **302.5º**. Kako se geomagnetski pol danas nalazi na 78.5º N ili 78º30' N, vjerujemo da radimo na matrici mnogo starijoj, zbog čega i ne mijenjam konstante. Budući da se azimut mjeri od sjevera, zapravo bi odnos veličina kutova konačno izgledao ovako: **11.2º + 46.3º + 32.5º** ili **57.5º** + **32.5º**. Provjera navigacijskim trokutom to eklatantno potvrđuje: **azimutalni kut između geografskog istoka na dan jesenskog ekvinocija (0º) i ljetnog solsticija iznosi 32.5º ili 32º30'**. Jednako toliki kut trebao bi biti i 21. 12. zabilježen na dan *brumalisa* ili zimskog solsticija.

Prvotna slutnja, prije mjerenja poduzetog 23. rujna, kako se radi o 2 x 45º, sad je redefinirana za odstupanje od Geografskog do Geomagnetskog pola za 2 x 1.3º. Naravno da s motrišta zodijaka, s Ribom u čistom Sjeveru, unosi nove elemente spoznaje. Sad je kut 32.5ş, udaljen 57.5ş od Ribe na sjeveru, vrlo blizu prijelaza iz Ovna u Bika, što je dužina *solstitialisa*. Bik, naime, počinje na 60º, a Blizanci na 90º ili dužini *ekvinotialisa*. A Plejade su u Biku! Službeno se notificiraju: The **Pleiades** (or *Seven Sisters, Messier* object 45 or ***M45***). Kaže dr. Franjo Pajrić – „pozabavimo se izrazom **jantar**, koji nas direktno upućuje na široku poveznicu jezika i univerzalnost i kompatibilnost među jezicima koja je nekada vladala. ... Nije slučajan grčki izraz ***elektron***, što je pak opet suvisla riječ dodajući par samoglasnika ***élektáron*** (znači „na spremniku života“).“ Možda je ta mistika tajne Plejada upravo u igri brojki?

U tom je smislu čudesno-zagonetan niz kojeg nismo očekivali, naprosto zbunjuje:

- od ekvatora do *solstitialisa* kut iznosi **32.5º**

- od Taygete do Sterope kut iznosi **32.5º**

- od *solstitialisa* do Sterope kut iznosi **46.3º**

- od ekvatora do Taygete kut iznosi **46.3º**

- od Geografskog sjevernog pola do Sterope (11.2º), te od Sterope do vrijednosti kuta solstitialisa (32.5º), kut iznosi **43.7º**, što je opet pozicija Taygete

- od Geografskog sjevernog pola do *solstitialisa* kut iznosi **57.5º**

- zbroj kutova 32.5º + 46.3º **+** 78.8º daje kut **157.6º**, što je kut Alcyone mjeren od ekvatora E

- kut 43.7º ili 43º42' za **11'** je veći od geografske širine Splita, 43º31' N. Geografska širina 43º42' N zapravo je paralela Sinja – rodnog mjesta Igora Šipića. Isto toliko, preciznih **11'**, razlike je u geografskoj dužini Splita (16º27' E) i mjesta mjerenja na Gori (16º38' E).

Nije li to sad mjesto i razlog da se prisjetimo prethodno kazanog – „Kao da se ovdje zrcalno preslikavaju odnosi između Splita i paralele zvijezde Taygeta, u realnom prostoru pozicije 1º22' južnije od Šoprona (geografska širina Ludbrega, op.a.). Je li sve to baš slučajno? Carske pozicije bile su pomnjivo birane!“

Kako bilo: kad iz Šoprona opišemo bilo koju kružnicu, od sjevera prema istoku, pod kutom od 11.2º, slijedeći zvijezdu Sterope, pravac će nas odvesti u Gdansk na ušće Visle, ishodište *Staze života – Jantarske ceste*. A što nam to govore, gdje nas vode smjernice sunčevih izlazaka? Ovako bi izgledao azimutalni pravokutnik u realnom geografskom prostoru:

- 21. 6. – 32.5º NE – smjer Bratislava (malo južnije)
- 23. 9. i 21. 3. – 0º E-W – smjer Gyor, Pillisszentkereszt i Šopron 47º41' N
- 23. 12. – 32.5º SE – smjer Veszprem

Što znači to što *solstitialis* prolazi malo južnije od Bratislave? Naizgled, pregledom satelitom, ništa, ali ipak je tu grad Šamorin. Nikad nisam čuo za njega, ali, evo što doznajemo: 1238. zvao se *Ecclesia Sancte Mariae*. Tijekom srednjeg vijeka važna je luka na Dunavu, kraljevski grad, sve dok nije započela jačati Bratislava. Ali, ima još nešto, značajnije! Zašto bi ga Nijemci nazivali Sommerein, a *sommer* na njemačkom znači upravo „ljeto“? Baš njega, kroz kojeg prolazi sunce na horizontu Gore za ljetnog sucostaja? „To je hrvatsko naselje nakon doseljenja. Na mađarskom Lajtasomorja, što je okrenuto Jeromos, što je pak Jerolim. Ali opet daje *a Máriás*, što znači „marijanski“. Lijepo, ne?“ – piše mi F. Pajrić. Podupirem ga u nastojanju da sve tokove istraživanja jezičnih korijena usmjeri na ono što nas „direktno upućuju na široku poveznicu jezika i univerzalnost i kompatibilnost među jezicima koja je nekada vladala“. Pregledom većine etimo-predložaka ljudske toponimije očito je kako u njima nema dubine, površni su, gotovo površinski, a korijen ide daleko dublje i dalje. Toponomastički odraz valja tražiti u „predbračno“ doba, prije nego smo kao čovječanstvo i čovještvo „zajahani“..

Čudesno je da se čisti geografski istok (*ekvinotialis*) pruža istom paralelom, Šoprona, Gyora te svetog pavlinskog mjesta Pillisszentkereszta u Piliš gorju, tek 3' južnijeg od Dobogokoa. Nevjerojatna je to sposobnost izbora. A još je čudnije da sam, sasma „slučajno“, za boravka u Koljnofu, s Pajrićem obišao u jednom danu baš Gyor (47º41' N 17º38' E), na pola puta između Beča i Budimpešte, i Veszprem (47º10' N 17º55' E).

Što je onda s Veszpremom? „Ime Veszprém dobija od Vizperem odnosno „rub vode“. Do blizu je nekada sezalo veliko jezero Bal-a-ton, sa puno jeka, tonova, jer je poznato po jeci ispred benediktinskog samostana Tihany. Opet benediktinci.“ – odgovara Pajrić na naše pitanje što bi na njemačkom značilo Weißbrunn (Veszprem), ako *Weiß* znači „bijela“? O smještaju Tihanyja, na zaostatku nekoć golemog Panonskog mora – *Paratethysa*, već smo kazivali. Pravac Šopron – Veszprem zatim prolazi crnomorsku zapadnu obalu između Burgasa i Varne. Burgaski zaljev je najzapadnija točka Crnog mora u kojoj se *Ljubina* kružnica s polumjerom u Troji i Troyesu siječe s pravcem što prolazi kroz Bukurešt, a na *Ljubinoj* kružnici s polumjerom na rtu Misurata u funkciji tetive povezuje zvijezde Sterope i Elektru pozicioniranu nad svetom planinom Uludağ kod Burse. Varna je pak antropološki i arheološki prapovijesni bazen u kojem najstariji iskopani artefakti datiraju iz srednjeg paleolitika ili prije 100.000 godina.

Da bismo mogli sastaviti geometrijski konstrukt azimutalnog pravokutnika, prije toga treba odrediti polumjer i opisati kružnicu. Što uzeti za polumjer? F. Pajrić piše o jantaru „spremniku“ negativnih naboja, čiji grčki izraz *elektron* nije slučajan. On je suvisla riječ *élektáron* dodajući par samoglasnika, što znači „na spremniku života“. S druge strane, geometrija nas navodi da tražimo rješenja u sustavu kružnica Ljube. Kako je prva kružnica s polumjerom u Troji i Troyesu indicirala na geografskoj širini zvijezde Sterope grad Amsterdam, polazimo od te supozicije. Za raspon pravokutnika po geografskoj dužini od meridijana Šoprona uzeli smo udaljenost do meridijana Amsterdama (4º53' E), a po geografskoj širini u razini sjeverne tangente Ljubine primarne kružnice s Trojom kao ishodištem. Što zapanjujuæe odmah vidimo na prvi pogled? Zajednièka je zapadna tangenta i kružnice sa središtem u Ljubi i kružnice sa središtem u Šopronu. Taj meridijan (2º39' E) prolazi središtem Palma de Mallorce, feničke kolonije, templarske glavne sredozemne luke. Zatom, što je neopisivo krucijalno, kružnica minuciozno prolazi na *Ljubinoj* kružnici upravo pozicijom zvijezde Elektre.

Tangentu ili meridijan Palma de Mallorce sada zaustavljamo na alžirskoj obali između glavnog grada Alžira (fenički *Icosim*) i punske Tipase, gdje, i to baš sve u minut, prolazi paralela Elektre i Alcyone *primordijalne* kružnice Plejada sa središtem u poziciji *Bolbe*. Također je to geografska širina kapitala Alžira te Malage – *Malake*, koju su Feničani iz Tyra utemeljili u 8. st. pr. Kr. Istodobno meridijan Amsterdama proizvodi drugu vrst fantastike. On alžirsku obalu presijeca zapadno od Bejaïe, kartagensko-rimske *Saldae,* na mjestu prolaska paralele Kartage i najistočnije točke Sredozemnog mora u Iskenderunskom zaljevu (36º51' N). To su neshvatljivo kardinalne vrijednosti da bi ponašanje sustava bilo slučajno, unajmanje neznanstveno! Paralelu još krasi geografska širina Antalyje, te, po nama, izgubljenog biblijskog grada *Tartessosa* u području španjolskog Nationalnog parka Doñana. Taj spektar geografskih čimbenika zapadno od Šoprona

očito kreira jednu od najstarijih povijesno poznatih slika ondašnjeg svijeta. Zato još kažimo kako *šopronska* kružnica s polumjerom u Amsterdamu prolazi još najsjevernijom točkom Lionskog zaljeva, dok je meridijan Amsterdama praktično i geografska dužina Liona. Naprosto suludo! Još lucidnije je što putanja siječe litvansku obalu na mjestu prolaska sjeverne tangente ponovno *Ljubine* kružnice s polumjerom u najjužnijoj točki Sredozemnog mora. Najluđe je ipak to što se tangenta nalazi na geografskoj širini Moskve! Kružnica prolazi i središtem Catanie, pod vulkanskom planinom Etna, utemeljene u 8. st. pr. Kr. Što se pak događa istočno od meridijana Šoprona?

Izmjerili smo jednaku amsterdamsku udaljenost od oko 5,48 cm na meridijanu ravnih 28º E. Prvi uvid je zaistinu neshvatljiv! Sjeverna tangenta *Ljubine* primarne kružnice s polumjerom u Troji, što je i geografska širina Berlina (52º30' N), siječe se s meridijanom na 28º E filigranski precizno na *Ljubinoj* kružnici s polumjerom u najjužnijoj točki Sredozemnog mora. Satelitski pregled tog područja u Bjelorusiji ostavio nas je potpuno nijemima! Na poziciji te točke, dakle na 52º30' N i 28º E, nalazi se toponim imenom **BUDA**, a još je fascinantnije, pripada gradu **LYUBAN**, koji se prvi put spominje 1566. a smješten je zamalo sjevernije na istom meridijanu. Mjesta nisu osobito gospodarski naglašena ali su toponomastikom zacijelo dijelovi sustava. Naime, Buda je mjesto prolaska *solstitialisa*, tj. dijagonale NE smjera s kojom se sunce pojavilo na obzoru Gore 21. lipnja. Bizarnost jest, ali tek 4' južnije od Lyubana, ponovno na istom meridijanu, nalazi se mjesto Shipilovichi, čitaj Šipilovići! Nevjerojatno!

Novu konsterniranost izazivlje činjenica da se meridijan Bude i paralela Kartage, Malage, Antalyje, *Tartessosa* i najistočnije točke Sredozemnog mora, što uvjetuje meridijan Amsterdama, sijeku na južnoj maloazijskoj obali na poluotoku Datça, na kojemu se smjestio Marmaris (36º51' N), antički *Physkos* (6. st. pr. Kr.). Značajna je informacija da Herodot navodi kako se tu nalazio dvorac već od 3000. pr. Kr. To je zapravo mjesto prvog kontakta paralele s kopnom Male Azije, što daje naslutiti kako se radi o planiranom zatvaranju četvorine na tri ključna obalna mjesta, juga Male Azije, sjeverne Afrike i sjeverozapada Europe. Četvrti ugao drži Buda u zoni utjecaja Ljube u Bjelorusiji.

Po čemu je još ova šopronska kružnica impozantna? Njena južna tangenta paralela najsjevernije točke Afrike, rta Blanc (37º21' N), te Seville, najstarije imena *Spal*, koju su utemeljili fenički kolonizatori Tartesoske kulture. Mitološki utemeljitelj grada je sam Heraklo koji se poistovjećuje s feničkim bogom Melqartom. Istočna tangenta kružnice zatvara četvorinu na geografskoj dužini zaljeva egipatske Rosette (30º21' E), drevne *Khito*, u Ptolemejskoj eri preimenovane u *Bolbitine*, *Bolbitinum*, *Bolbitinon*. Na krajnjem sjeverozapadu Crnog mora to je meridijan koji prolazi pozicijom grada Bilhorod-Dnistrovs'kyy. Fascinantno, jer to je grad *Ophiusa*, kolonija feničkih korijena na rijeci Dnjestar, poslije grčki *Tyras* (6. pr. Kr.), pa latinizirani *Album Castrum*, romanizirani *Cetatea Alba*, itd. Dakle, vidimo da naprosto slijedimo nešto jako staro, što ovog puta aktualizira grad Šopron. Četiri tangente prave nedvojbeno geografske učinke od kardinalne europske, za stari svijet možemo kazati, i svjetske važnosti. Njihova je veza s hrvatskom Ljubom sad već neupitna.

Ključan je Amsterdam, nositelj holandskog Zlatnog doba 17. stoljeća, sad se vidi zašto i centar europske renesansno-barokne kartografije. Pozicije vitalnih gradova, uglavnom kapitala, uvijek su u neposrednoj blizini točaka izmjere, jer one su matematičke, i ne da ih se pomjerati, a gradovi se pozicioniraju ambijentalno, dakle, logika je da luka Amsterdama i sam grad budu smješteni na krajnjoj južnoj točki Zuiderzeea ili Južnog mora, u rimsko doba jezera *Lacus Flevo*. Među najstarijim ljudskim kosturima u zapadnoj Europi su i oni otkriveni na području Lelystad-Havena (Swifterbant), koji je zbog svoje prometne uloge spram Amsterdama, Sjevernog mora i gradova Hanze, danas dom Nacionalne središnjice pomorske povijesti (National Centre for Maritime History). Dakle, Amsterdam je po svemu jedna geografski impozantna, geometrijski sinkrona i harmoničnih vrijednosti međuobalnih udaljenosti i povijesnog tijeka vremena, ako ono uopće postoji.

Mislim da smo utvrdili povijesnu zakonitost pozicioniranja glavnih gradova, prijestolnica država, spram metode geometrije prostora. Dakako da je duboko povijesna, prapovijesna u obrascu sveprisutnih Plejada! Snažno upečatljivo to se potvrđuje u III. kvadrantu kružnice. Prolazak dijagonale suprotnog NE-SW smjera od Bude, preko Šoprona, naprosto zbinjuje. Pravilno prolazi Genovom, najsjevernijom točkom Ligurskog mora, zatim dira rafinirano najjužniju točku Toulonskog poluotoka, rt d'Esterel, te skupinu otočića Hyères. Potom, španjolsku obalu presijeca na mjestu prolaska primarne Ljubine kružnice s polumjerom u Troji, i to baš na najistočnijoj točki Španjolske i čitavog Iberijskog poluotoka, rtu Bagur. Na atlantsku obalu izlazi ponovno u točki gdje naše istraživanje podupire poziciju nestalog *Tartessosa*, zamalo sjevernije od Cadiza, drevnog feničkog *Gadesa*. Šopron, dakle, apsolutno zaslužuje ulogu distributora geografskih supozicija.

S time završavamo našu studiju, na dobrobit čovjeka, čovječnosti i čovještvu u čast!

26. 9. 2015.

DODATAK ARHIMEDOVU POUČKU...

ili, kako je Arhimed otkrio da zlatna kruna, napravljena za kralja Hierona II. od Siracuze, nije od čistog zlata.

Danas, 26. rujna 2015. u Splitu je boravio dr. Franjo Pajrić. U kasnim noćnim satima, nakon podužeg ekspliciranja supozicije toponima Buda i Lyuban', a zbog posvemašnjeg značenja, pošli smo ih putem satelita još jednom provjeriti. Upisali smo naziv „Buda Belarus“, no pod istim nazivom pojavila se sasma druga „Buda“ na poziciji 54º39' N i 30º39' E. Uz nju je svega 5' južnije, a na istom meridijanu, i veći grad imenom Dubrowna, što bi u hrvatskom bila Dubrava. To je pozicija sjeveroistočno od prethodno ustanovljene Bude, pri samoj bjeloruskoj granici sa Rusijom.

27. 9. provjerili smo i „novu“ Budu (Buda II.) te ostali totalno zatečeni. Kroz njenu poziciju prolazi pravac projiciran iz Ljube, a pod kutom zvijezde Taygete, 46.3º. Međutim, iznenađenje ne bi bilo potpuno, pa time, i znanstveno uvjerljivo, da taj pravac nije već publiciran na mapi koja prati našu studiju *Sabratha – kronometar* objavljenu na hrvatskom i mađarskom jeziku u Regionalne studije VII. PannonIQm 2015. Ako to usporedimo sa stanjem prolaska *solstitialisa* kroz lyuban'sku Budu (Buda I.), onda uistinu vidimo da dolaze iz istog izvora – konstrukcije obrasca Plejada i stvarnog geografskog položaja Šoprona i Ljube. Kut *solstitialisa*, 32.5º, koji prolazi kroz Budu I. a odgovara kutu između zvijezda Sterope i Taygete, kod Bude II. je to sam pravac Taygete emitiran iz Ljube. Nevjerojatno, ali je tako!

Dodatno to potvrđuje analiza koordinatnih vrijednosti Bude II. Njena paralela prolazi Gdanskim zaljevom, ali ne bilo gdje, već precizno u razini Baltiyska u Kalinjingradskoj oblasti, glavne luke Baltičke flote mornarice Ruske federacije, a ona, poznato je, neće bilo gdje. To je i glavna trajektna luka na putu do St. Petersburga. Po geografskoj dužini Buda II. još je eklatantnija: to je, naime, meridijan koji prolazi lukom Illichivs'k između Bilhoroda i Odesse, te središtem Antalye, dakle, toponimima koje susrećemo kod analize geometrijskog utjecaja Amsterdama i Bude I. To Pajrićevoj tezi iznesenoj u *Sabrathi* o „Budi“ kao mjestu „gdje se čeka“, „čeka se prosvijetljenje“ – sunce, a što je zapravo „Dub“ ili. „Dubrava“, daje ozbiljnu znanstvenu potporu.

Zašto se dvije Bude nalaze baš u Bjelorusiji na tako kardinalnim pravcima, tek preostaje utvrditi. Možda tomu pripomognu upravo Lyuban' i Dubrowna. No, jedno je bar sigurno, na poziciju Šoprona geometrijski utječe uveliko Amsterdam, kao *antibrumalis*, što znači točka nasuprot izlaska sunca na dan zimskog solsticija ili *najniže točke*. Na njegovom meridijanu, od alžirske obale, gdje prolazi paralela Kartage, do razine geografske širine Berlina, tj. sjeverne tangente *Ljubine* kružnice s polumjerom u Troji i Troyesu (oko 10,4 cm), a što je i krajnji jug Zuiderzeea, polovica udaljenosti iznosi 5, 2 cm. Mjerimo ju na geografskoj širini sjecišta kontradijagonale *Kadmove osovine* i meridijana Visokog, odnosno geografske dužine pozicije Sterope na *Ljubinoj* kružnici s polumjerom na rtu Misurata. Locirali smo ga kao Borovik, sjeverozapadno od Đakova

(45º24' N 18º11' E – zanimljivo, opet inverzija spram Bude II. na 54º). Međutim, to je poznata već paralela pravilnog niza kardinalnih geografskih objekata (vidi: *Tajna Apolonova tronošca*) – estuarij Gironde na Atlantskoj obali – Rijeka, kao najsjevernija točka Kvarnerskog zaljeva – Izmail, na sjevernom od triju rukavaca delte Dunava – rt Tarhankut, najzapadnija točka Krimskog poluotoka – Kerč, miletski *Panticapaeum* (6. st. pr. Kr.), čuvar sjevernih vrata Kerčkog prolaza iz Crnog u Azovsko more. Dakle, naprosto zadivljujuće, gotovo sve je ususatvljeno, harmoniju i sklad proizveo je položaj dvaju gradova, Amsterdama i Šoprona u centru. Zanimljivo je da sada Venecija, kao pomorska sila i središte značajne kartografske škole, ostaje u samom uglu pravog kuta iznad ove paralele i meridijana Rima i Sabrathe. Nekako se to čini neslučajnim. Kazivali smo već o ambijentalnosti smještaja utjecajnih povijesnih gradova. Evo najnovije prigode.

Iz pozicije Šoprona razvijamo obrazac Plejada. Već smo kazali, pod kutom 78.8º Sterope stoji na pravcu koji vodi u Gdansk i ušće Visle, a na suprotnoj strani u poziciju Sabrathe. No nevjerojatan je zaključak nakon uvida u prolazak pravca hrvatskom obalom! Događa se to za divno čudo na kratkoj udaljenosti između Biograda i Vrane, što je spram kuta najbliže smjeru položaja Vrgade. Prisjetimo li se dosadašnjeg tumačenja njezine pozicije, ne bi bilo čudno. No preciznije mjerenje ne isključuje ni mogućnost da je u pitanju sama Vrana, pače, spram značenja, vrlo vjerojatno.

Pravac koji pod kutom od 46.3º drži poziciju Taygete vodi u gradove Bialystok i, kamenodobni nekoć, kapital Litve Vilnius, ali tako da kružne oznake na mapi identično dodiruje sa jugoistočne strane. Kod Vilniusa, sad je ovo doista frapantno, na geografskoj širi Bude II. Dakle, šopronska Taygeta i šopronski *solstitialis* povezuje zajednička paralela Vilniusa i Bude. No za ne vjerovati je da sada jugozapadni krak tog pravca, znate gdje vodi? U alžirsku točku gdje na obalu pada meridijan Amsterdama a njome prolazi paralela Kartage, Antalye i jugozapadnog ugla *budimsko-trabzonskog* trapeza (vidi mapu K015e i studiju „Buda – Trapezous“). Zaboga, o kojem se to onda sustavu radi?

Poziciju zvijezde Caleano na potpuno isti način obilježava pozicija Kharkiva koji se nalazi, teško je to pojmiti, u dlaku precizno, na meridijanu najistočnije točke Sredozemnog mora u Kizkalesiju (36º13' E). Pravac prolazi južnim rubom kružne oznake. Očito je, kako su gotovo svi gradovi na rijekama, logično je da se razvijaju blago udaljeni od svojih matematičkih točaka. Na usuprotnoj zapadnoj strani, pravac se nastavlja u izoštreni rt Coubre na sjevernoj strani „usta“ estuarija Gironde u Atlantskom oceanu.

Elektra pod kutom -22.5º vodi nevjerojatnom preciznošću u najsjeverniju točku južne obale Crnog mora, rt Ince, pod kojim se smjestio miletski *Sinope*. Sa zapadne strane, budući je Alcyone na istoj paraleli s Elektrom, pod kutom od -157.6º pravac će na jednak način sa sjeverne strane doditnuti kružne oznake Milana i Torina te potom proći križanjem paralele Ljube i meridijana Amsterdama. Eto rješenja sustava, na svim ovim pravcima sad se može razvijati neograničeni broj kružnica, što znači da je metodološki potvrđen. Na suprotnom kraku potonjeg pravca, smjera NE, pravac ima doticaj na jugu kružne oznake grada Lavova. A on je opet na meridijanu koji na crti afričke obale prolazi sjecištem *Ljubine* kružnice s centrom u najjužnijoj točki Sredozemnog

mora i tangente Ljubine kružnice čiji je centar na rtu Misurata. Tangenta povezuje obalu Libije na rtu prije ulaza u luku Tobruka, antičkog *Antipyrgosa*, i, nemoguće precizno, samu prevlaku Krimskog poluotoka. Paralelna je pak sa stranicama pravokutnika Troja – Cirenaika ili Ljuba – *Utica* ili Troyes – Zaragoza. Dakle, sve dijelove sustava studija podržava što ju čini znanstveno tetičkom.

Na kraju, poradi cijelog tijeka istraživanja, postavljamo još jednu provjeru: gdje bi bio *zlatni rez* između paralele na rtu kod Bejaïe (geografska širina Kartage), gdje meridijan Amsterdama siječe alžirsku obalu (36º51' N), i paralele paralele sjeverne tangente *Ljubine* kružnice s polumjerom u Troji i Troyesu koja prolazi neposredno iznad Amsterdama gradom Lelystad-Haven na obali Zuiderzeea (52º31' N)? Mjerit ćemo na meridijanu Šoprona, od juga prema sjeveru, uvažavajući činjenicu da *rimska* trasa *Jantarske ceste* završava u *Sali* i skreće na jugozapad u Akvileju, ali također i činjenicu da „naš“ ulaz u *Jantarsku cestu*, s podjelom na četiri bloka po 1º39', započinje u Jaku.

Prije nego pristupimo mjerenju kažimo ponešto još o poziciji rimske *Sale*, danas Zalalövö (6,365 cm). Pogledajmo još jednom mapu iz *Regionalnih studija VII.* Na njoj se lijepo vidi horizontalni pravac koji povezuje dvije točke unutar trokuta Sterope – Elektra – Alcyone *Ljubine* kružnice s polumjerom u Troji i Troyesu. To su mjesta prolazaka dijagonala temeljnog pravokutnika s Ljubom u središtu (od meridijana Gibraltara do meridijana Iskenderunskog zaljeva, te od paralele Gibraltara do paralele Londona-Greenwicha). Dijagonala SE-NW smjera je zapravo *Kadmova osovina* i ona presijeca stranicu Sterope – Alcyone. Suprotna dijagonala SW-NE smjera siječe stranicu Sterope – Elektra. Vratili smo se na „mjesto zločina“, na sam početak postavljene teze u knjizi *Ahilej u virovima Vrtoloma* (Zadar, 2012.). Paralela *Sale* (46º51' N), lijepo se vidi, 4' je sjevernije od prapovijesnog Cluj-Napoca, dakle, ponovno na kružnoj oznaci grada. Cluj-Napoca je praktično na meridijanu središta primordijalne kružnice Plejada sa središtem u *Bolbeu*, a Zalalövö je pak precizno na meridijanu Jaka i Šoprona (16º35' E). Primarna *Ljubina* kružnica, dakle, ne samo da snaša temelje sustava, nego i izravno usmjerava na strogo kontroliranu disperziju i difuziju kapitalnih pozicija gradova. Nije stoga čudno da njena sjeverna tangenta prolazi zamalo sjevernije od Amsterdama. Međutim, pored toga, što je još impozantnije, upravo u poziciji *Sale*, obostrano, istočno i zapadno, mjerimo jednaku udaljenost 2,7 cm do dvaju sjecišta dijagonala i stranica *plejadskog* trokuta. *Salom* također prolazi i pravac koji povezuje najistočniju točku Tunisa, rt Kaboudia, Ljubu i Nidu u Litvi, ustanovljen davno prije na mapi K05e. Držimo da je time definitivno utvrđena međusobna geometrijska veza Ljube i Šoprona. Ljubačko središte i geografska dužina Šoprona blizančno su ovisne. Snaga ovog otkrića leži baš u činjenici da se ne radi o pravilnom već o raznostraničnom trokutu kojeg tri zvijezde tvore unutar kružnice pod kutovima u bazi 50.6º i 62.1º te, u vrhu, 67.3º. Sad se ponavlja zakonitost da kutovi 50.6º i 62.1º zbrojeno daju vrijednost kuta pozicije zvijezde Elektre, mjereno od geografskog sjevera, 112.7º.

Kružnica sa središtem u *Sali* i polumjerom u Amsterdamu opisuje još i Paris, *Uticu*, *Borysthenes* i Budu I. Prolazi također i sjecištem *solstitialisa* na SW kraku i *Ljubine* kružnice s polumjerom u Troji i Troyesu. Nalazi se na meridijanu Palma de Mallorce kojeg smo definirali već kao

zajedničku tangentu dviju kružnica, *Ljubine* i *šopronske*. Južna tangenta kružnice u *Sali* netom je spomenuta paralela od ušća Orontesa do Gibraltara, ujedno i južna stranica pravokutnika. Očito, nekoliko stadija razvoja projekcije sad se integralno ponaša proizvodeći čudesne geometrijsko-kartografske konstrukcije primijenjene na realni geografski prostor. To se više ne da osporiti, nema ni zrnca sumnje u znanstvenost projekta.

Napokon, mjerimo udaljenost od paralele klasičnih mitskih i povijesno-geografskih vrijednosti (Kizkalesi – Kartaga – rt Sao Vicente) kod Bejaïe, gdje meridijan Amsterdama siječe alžirsku obalu, i paralele sjeverne tangente *Ljubine* kružnice s polumjerom u Troji i Troyesu koja prolazi lukom Lelystad-Havena. Udaljenost iznosi 10,39 cm. Gdje je točka *zlatnog reza*? Mnogi će se iznenaditi! ***Zlatni rez***, tj. 6,421 cm, mjerimo na meridijanu Šoprona, *Sale* i **Jaka** baš na poziciji potonjeg, dakle, naizgled beznačajnog mjesta kojeg smo u startu nominirali „vratima“ ulaza na *Jantarsku cestu*. Vjerujemo da otud dolazi i ideja o podizanju monumentalne tamošnje crkve. Na geografskoj širini **47º8' N**, na kojoj se još nalaze, na zapadnoj atlantskoj obali Nantes i ušće Loire, na istoku pak to je geografska širina ušća Dona kao krajnje točke Azovskog mora, gdje su se smjestili povijesni gradovi Rostov i Azov, nekoć antički *Tanais*. Paralela prolazi i samim središtem kapitala Liechtensteina, Vaduza, smještenog na Rajni. Njegova je situacija prejasna da ne bi vodila na zaključak: kapitali su planski postavljani. Uz briljantnu paralelu, njegov meridijan na 9º31' E, što je numerički vrlo blizu poziciji zvijezde Caleano (9.8º), vodi pravilno linijom istočnih i okomito postavljenih obala Korzike, Sardinije i Danske, na približnoj geografskoj dužini kraljevskog grada Kolding koji i danas čuva kraljevski dvorac iz 13. st. Koldinghus. Pače, prolazi najistočnijom točkom (Aleria) Korzike te tunisku obalu siječe zamalo zapadnije od najsjevernije točke Afrike. Do nje je jednaka udaljenost do Vaduza kao i od njega do paralele pozicije Sterope (78.8º) na *Ljubinoj* kružnici s polumjerom u najjužnijoj točki Sredozemnog mora. Praktično je to paralela krajnjeg juga Skandinavskog poluotoka. Fantastična slika! Eto, što sve proizvede jedna „slučajna“ geografska pozicija!? Tako treba gledati na čitavo istraživanje.

Ovo sad doista izgleda zatvoreni krug. Fantastična je dispozicija Jaka – od njega na istok do meridijana krajnje točke Azovskog mora, te od njega na zapad do meridijana Gibraltara i najjužnije točke Britanskog otoka, Land's End, jednaka je udaljenost, 2 x 10,5 cm ili obostrano po 22º28'. Za ono doba, Jak je znanstvena fantastika! Zar je onda čudno što je romanička crkva u Jaku prvo što sam vidio na putu za Koljnof tijekom Prvih Koljnofskih književnih susreta 2009.? Apsolutni zaključak ide na stranu primarne *Ljubine* kružnice s polumjerom u Troji i Troyesu. Njena je južna tangenta paralela između tuniskog Sfaxa feničkih korijena, u kojeg dolazi pravac Nida – Ljuba – rt Kaboudia, i najjužnije točke Cipra. Tu naprosto ništa ne može biti izvan reda. Plejade to rade savršeno!

Konačno, imamo tri meridijana u funkciji središnje prostorne razdiobe: meridijan Ljube kao središte Sredozemnog mora od bliskoistočne obale do Gibraltara, zatim meridijan Visokog kao središte od Gibraltara do krajnjeg istoka Crnog mora, i, na kraju, između njih, gotovo na jednakoj udaljenosti (ponovno razlika 11', 1º25'/'1º36'), meridijan Šoprona i Jaka kao središte od Gibraltara do krajnje točke Azovskog mora. Tko je to mogao i sanjati!?

Stoga, što nam onda još preostaje? Sačekati zimski solsticij, 21. prosinca, kad ćemo svi biti puno bliže istini.

27. 9. 2015.

Bilješka *****

Franjo Pajrić otputovao je oko 12 h natrag u Koljnof. Oko 14 h javio mi se telefonom iz Vrane. Bio je iznenađen veličinom urušene utvrde. Ako to nešto znači onda pravac Gdansk – Šopron – Sabratha doista hrvatsku obalu prelazi u Vrani na 15º33'43" E, što je i geografska dužina i mitološke i geostrateške Messine, *Scile* i *Haribde* i glavne križarske luke na putu u Svetu zemlju.

Bilješka ******

Jutros, 28. 9. 2015. na istom mjestu gdje su bili privezani brodovi *SeaQuell* i *Polar Star,* osvanuo je brod pod nazivom *Fortunate* ☼ *Sun* ili *Sretno* ☼ *Sunce* (George Town) O Zuiderzeeu sam počeo pisati nakon što je u kolovozu u splitsku luku uplovio istoimeni *cruiser Zuiderzee* iz Rotterdama. **Brodovi od pamtivijeka plove po zvijezdama, a one nas uče da drugačijost nije indiferentna na poznavanje, a, još i više, proučavanje prirode.**

Bilješka***

Završeno 30. 9. 2015. 9 : 06

Dr. Franji Pajriću uputio sam e-mail sljedećeg sadržaja:

Franjo, molim te, bilježi ovu kronologiju:

boravio sam u Koljnofu od 12.-30. lipnja. U Novom Marofu, na povratku, 30. smo postavili naziv projekta - PETI ELEMENT ili NOVI ŽIVOT!
Završio sam s radom danas, 30. rujna, a sinoć, 29. sam doznao za novi život koji se začeo u utrobi moje nevjeste. Vidio si gdje stoji njihov CD sa vjenčanja, snimio si ga.

Zbog svega toga, napose, duboko vjerujem u Plejade koje nam život darivaju, i u Stazu života kojom do njega dolazimo.

Pozdrav
(jutros je u luci golemi cruiser nazivom ARCADIA!?)

Brod je registriran u Hamiltonu (Bermudi) koji se nalazi na paraleli 32º18' N, što je numerički geografska širina Stare Ladoge i ušća Dnjepra (32º18' E), te vrlo blizu meridijana današnjeg Geomagnetskog sjevernog pola (64º47' W). Arkadija je domovina Pana, boga divljine, pastira i stada. Utopistički, to je pjesnički oblik prostora povezan s bogatom prirodnom ljepotom i skladom. Je li od svega laž samo „utopija“? Izraz je skovao na grčkom Thomas More za njegovu 1516 knjigu *Utopia*, opisujući izmišljeni otok-društvo u Atlantskom oceanu. Kažu da je u engleskom jeziku *eutopia* (grč. „dobro mjesto“) i *utopia* (grč. „ne-mjesto“) *homophonous* koji je možda doveo do promjene u smislu. Dakle, mogla bi Atlantida, itekako! Znam da će to teško netko priznati, ali priča će se i dalje širiti u koncentričnim krugovima.

Ako završite studij Ekonomije, i u njoj provedete pola radno-aktivnog vijeka, budite sigurni da ćete proći upravo tom sredinom, tim poljem kojeg još nazivamo i „vidnim“. On će vas odvesti do gledanja u zvijezde, baš onako kako je u 6. st. Kasiodor sugerirao benediktincima: uz antičku medicinu, izučavajte graditeljstvo, astronomiju i književnost. Uistinu, kao kanjon, s jedne je strane nagomilana povijest, s druge poezija, strojem i rukovljem, usmjeravaju vas u ono što stoji između dviju litica materijalizma, napućuju nas na nebo i duhovnost. Takvi su svi trgovački putevi, bilo morem, bilo kopnom, odvest će vas u narav pustinjaštva, rasprodaju dobara, humanitarnost i dobrotvornost duša, svojevrsnu askezu koja će uroditi vjerom u čovjeka Spasitelja. Još uvijek, jedini je to ispravan put do istine.

Jantarska cesta pokazala je savršenstvo reda. Opravdanost životu njezina je temeljna duhovna vrednota. Kao takva bila je u službi čovjeka i njegova pokreta, razvoja društva i civilizacija. Ona je zacijelo *curiculum* čovječanstva i čovještva. I nije bila samo *rimska* – to je ključna teza. Akvileja i Rim poslije su samo „put do kuće“, povratak ratnika i plijena. Najnovija znanstvena izvješća raskrinkavaju famu o prijenosnicima *civitasa*, tzv. donosiocima mira, u prijevodu, pustoši. Da biste krenuli u globalna osvajanja morate imati valjana razloga, a već dvije tisuće godina uvjeravaju nas da je on u „barbarima“. Kao takav nameće se svjesno Keltima koji uistinu nisu bili *barbari*, ali je uvijek bilo „domovinskih ratova“. Slušam uglednike o rimskoj pravednosti: Rimljanin te nikad nije osudio bez da te pita o krivnji ili nevinosti. I, ako si kazao nevin sam, mučili su te dok ne priznaš da si kriv. Svi smo već iscrpljeni, umorni od povijesnih lažotina, i danas nam se vraćaju, evo, vidimo, u bodljikavim kolutima, kilometarskim ogradama od kojih ograda nema. Praksa života uvijek dematira život. Narod to lijepo kaže: „sve se vraća, i sve se plaća“.

Ta, prije Rimljana su postojali i neki Grci koji su također išli po jantar, prije njih pak neki još stariji, domorodci koji su tamo živjeli. Ako je *Pylos* bio sredozemni centar njegove trgovine, praktično na istom meridijanu s Kalinjingradskom oblasti, najvećim svjetskim spremnikom jantara, postavlja se nužno nekoliko pitanja: prvo, zašto nisu išli kopnenim putem, onim istim kojim su Osmanlije poslije izvršili prodore do zemalja istočne *balkanije* i Panonije, a danas njime u valovima pristižu sirijske uzbjeglice? Drugo, zašto bi plovili do Tršćanskog zaljeva kad tamo još nema Akvileje? No, ako ipak jest *Pylos* središte egejsko-sredozemne preprodaje, onda je kao geometrijsko središte Sredozemnog mora od Iskenderuna do Gibraltara u gabaritu od otprilike 40 stupnjeva geografske dužine (36º E + 5º W), te od 30. do 60. paralele sjeverne geografske širine

(El Giza – Stara Ladoga), Ljuba mjesto njegove jadranske kupoprodaje. Je li tu razvijena i sama proizvodnja ostaje upitno do ozbiljnijih arheoloških iskopavanja, no, u svakom sluèaju, u pravu su i Ferdebar i Bilosniæ – Ljuba jest hrvatska Troja! Lokalitet koji upravlja *trojanskim* sustavom toponima i najkardinalnijim geografskim objektima humanistički zadatog prostora ne može biti ni Istočna Europa, niti Zapadni Balkan, pa ni Jugoistočna Europa, niti „Region" – on je sâmo središte europske i sredozemne civilizacije i kulture! Jer, da smo „mi" Jugoistočna Europa, gdje bi to bilo središte? U Lionskom zaljevu, na Menorci ili Palma de Mallorci? Ne, dakako, to smo znanstveno dokazali i držimo barem pristojnim prestati omalovažavati, marginalizirati i, u konačnici, geopolitizirati očigledne činjenice. Uostalom, za standarde mjerenja humanistički kriteriji uzimaju Heraklove stupove (Gibraltar) i bliskoistočnu obalu, s ekstenzijom na Crno more. U tom slučaju, Bizant nas jest obilježio, ali nam nipošto nije naštetio – Ljuba je tada početni ili nulti meridijan.

Što se dalje događa na putu do sjevera, opisali smo u nekoliko izvornih studija koje ovdje donosimo te sve to potkrijepili originalnim projekcijama na mapama K01e-K015e i drugim grafičkim prikazima. Metoda, dosad još neprimijenjena u znanosti, donosi joj neočekivane rezultate o kojima će kad-tad morati progovoriti. Kao i o odjednom zamuklim glasovima o nekim frapantnim otkrićima na trasi auto-ceste Split – Zagreb. Još donedavno govorilo se o nalazima koji će historiografski izmijeniti sliku Like i Dalmacije. Zvonimir Kulundžić tada bi došao na svoje, kazavši: „Već usred našeg položaja na moru i na velikim panonskim rijekama mi smo, logično bili određeni da igramo posredničku ulogu... Elementi sredozemne civilizacije prodiru na Dunav preko Velebita i Dinare, preko našeg terena." Knjigu *Tragedija hrvatske historiografije* objavio je još daleke 1970.

S druge strane, upravo je Čeh, Bedrich Hrozny, pronalazač šifre hetitskog klinastog pisma, kazao: „Dakako, da je potrebno ne samo najveće poznavanje materijala, nego i određena količina kombinatorske sposobnosti, igre fantazije, intuicije, vidovitosti. Moji naučni protivnici ponekad mi spočitavaju bujnost mašte i smjelost hipoteza, romantizam. Ali neka taj prigovor uoči da je moja fantazija s druge strane kročena mojom veoma velikom kritičnošću. Napominjem dalje, da mi do mojih hipoteza nije mnogo stalo, radosno i s upravo velikim zadovoljstvom žrtvujem i svoju najbolju hipotezu ako me bolja spoznaja vodi do stvarne istine do koje mi je u mojem radu jedino stalo."

Do tada, na Božjem stolcu u Koljnofu, mi ćemo čekati..., Sunce.